

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

Military Court of Judea**Before the Honorable President of the Court: Lieutenant Colonel Zvi Lekach****Judge: Lieutenant Colonel Ronen Atzmon****Judge: Lieutenant Colonel Tal Band****The Military Prosecution**

(represented by First Lieutenant Andrei Varshchegin)

- v. -

The Defendant: Fuad Hejazi Shubaki, Identity No. 410026173 / Prison Service

(represented by Counsel, Adv. Avigdor Feldman)

Verdict**The Honorable President of the Court: Lieutenant Colonel Zvi Lekach:**

The Defendant before us is charged with four [indictment] counts which concern the transfer of monies for the purpose of the purchase of materiel, in accordance with that which shall be set forth below.

First count – Trading in war materiel: The Defendant is accused of having traded in war materiel, starting in the year 2000 and up to the end of January 2002. It is argued that the Defendant took part in a meeting, at which Yasser Arafat instructed him and the heads of the security organizations to purchase any amount of weapons from any possible place. The Defendant, starting on the date of that meeting, acted together with others toward the purchase of large quantities of materiel. The Defendant, who headed the Palestinian Finance Office, coordinated the requisitions of members of the various organizations, which were transferred to him in the form of paperwork. In order to ascertain that the materiel for which he was paying actually existed, the Defendant required the people who applied to him to bring the weapons to his office, and for that purpose, he maintained a storeroom of materiel in Ramallah and an additional storeroom in the Gaza Strip. After the materiel was transferred to his possession, the Defendant would submit the paperwork to Yasser Arafat for approval, and after he approved it, the Defendant would also sign the requisition and would instruct his staff to transfer the money to the applicant by means of a bank transfer. During the period in question, approximately 1,000 tons of materiel were purchased for \$7-10 million. The Defendant arranged for

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

the transfer of the materiel to the Palestinian security organizations, knowing that a considerable part of the staff of those organizations consisted of members of the military arm of the Fatah organization, which was conducting many terrorist attacks at the time.

Second count – Performance of a service for a prohibited organization: It is argued that during the period set forth in the first charge of the indictment, the Defendant transferred a monthly salary in the amount of NIS 500 to members of the military squads of the al-Aqsa Martyrs Brigades in the Bethlehem area. At that time, members of the squads in question were conducting many terrorist attacks. In the month of October 2001, the Defendant received a request for the payment of 25,000 dinars from Marwan Barghouti for the purpose of purchasing materiel and materials for the production of explosive charges, and for the purpose of paying salaries to 268 members of the al-Aqsa Martyrs Brigades. The Defendant forwarded this request to Yasser Arafat, who instructed him to pay the money through the Ministry of Finance.

Third count – Trading in war materiel: This count sets forth the Defendant's ostensible role in the funding and organization of the arms ship *Karine A*, which was seized on January 3, 2002, carrying large quantities of materiel of various types, including rockets, mortars and machine guns. It is argued that in September 2001 the Defendant met with Fathi Ghazem, who updated him with regard to his contacts with the Iranians, with regard to the financing of the arms ship. Fathi Ghazem informed the Defendant that the Palestinian Authority would have to bear expenses in the amount of \$125,000. The Defendant agreed to this, and even agreed to approach Yasser Arafat in order to obtain the financing required. At a later stage, the Defendant forwarded the demand for payment to Yasser Arafat, who signed it. The Defendant transferred Yasser Arafat's instructions by messenger to the office of Harbi Sarsur, who was in charge of fuel for the Palestinian Authority. The ship, carrying the war materiel, anchored in Yemen. The Defendant, who was in Yemen at the time, was informed of the arrival of the ship and received a report on the intention to prepare passports for two of the ship's crew. After the ship had sailed from Yemen to the Suez Canal, it was seized by Israel Defense Forces troops on January 3, 2002, in accordance with that which has been set forth above.

Fourth count – Contact with a hostile organization outside the Area: This Count concerns contacts which the Defendant maintained with Iranian entities, with a view to coordinating the military cooperation between Iran and the Palestinian Authority. Among other things, possibilities were discussed for setting up ammunition factories within the borders of the Palestinian Authority, transferring materiel from Lebanon via Hezbollah, and military training for members of the Palestinian Authority in Lebanon and in Iran. In addition, a document summarizing the meeting was drawn up, and was later presented by the Defendant to Yasser Arafat.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The scope of the "Not guilty" plea

It has not been denied that the Defendant was in charge of the financial affairs of the security organizations in the Palestinian Authority, during the period of time relevant to the indictment. However, it has been claimed that he acted with permission and with authority. It has further been claimed that some of the facts that have been set forth in the indictment are not accurate. In addition, it has been claimed that the Defendant's statements, which substantiate the overwhelming majority of the indictment, were taken from him unlawfully.

Conducting the trial

In the early stages of this case, preliminary arguments were made but were denied in a decision which was handed down on December 4, 2006. After that decision, and following the entry of a "not guilty" plea by the Defendant, the submission of evidence began. The majority of the evidentiary material was filed by consent; that consent, however, referred only to the evidentiary material which did not directly refer to the Defendant. Thus, for example, there was no dispute that the arms ship *Karine A* was seized.

In accordance with that which has been set forth above, the indictment is principally based on the statements of the Defendant. Because the admissibility of those statements was disputed, a preliminary trial was held. The parties agreed that the decision in the preliminary trial would be handed down within the framework of the verdict in the entire case. Within the principal case, we were required to hear only one witness on behalf of the prosecution, Mahmoud Abiyat; all of the rest of the evidentiary material, with the exception of the Defendant's statements, was filed by consent. The Defendant testified for the defense.

The prosecution filed its summation in writing, and the defense, at the end of the process, delivered its summation orally – and, moreover, after a considerable delay of four months.

The preliminary trial

General

In accordance with that which has been set forth above, in light of an argument that has been set forth by the defense, to the effect that the Defendant's statements were taken in a manner which was not of his own free will, a preliminary trial was held. In the preliminary trial, and in light of the preliminary arguments which were raised, the three police interrogators who had taken the Defendant's statements were heard, along with three interrogators from the Israel Security Agency who had conducted most of the Defendant's interrogation. Testifying for the defense in

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

the preliminary trial were the Defendant and Mr. Mohamed Hijazi, who was in the same cell with the Defendant during part of the period during which he was interrogated.

The preliminary arguments

- a. It was argued that the Defendant had been interrogated throughout two months of protracted interrogations, during most of the hours of the day and night, and had been deprived of sleep.
- b. It was argued that the Defendant is a sick man, who requires medication for chronic diseases, and that his medications were not given to him, nor was he provided with an adequate substitute.
- c. It was argued that the Defendant was handcuffed and shackled throughout the interrogation, which caused him severe pain and a feeling of severe humiliation. It was further argued that, at times, his interrogators would leave him alone in a room, cuffed, for four to seven hours, which caused the Defendant to be in a state of profound pain, fear and anxiety.
- d. During the time he spent under interrogation, IDF troops destroyed the Defendant's house, uprooted many citrus trees and olive trees in his fields and destroyed a ton and a half of honey. The knowledge of the destruction caused the Defendant to experience anxiety and fear for his family's fate. The interrogators exploited this and told the Defendant that if he confessed, he would be allowed to go free and to assist his family members.
- e. It was argued that the Defendant had been told that, due to the fact that he was a sick old man and did not have many years to live, his interrogators did not wish to continue interrogating him and keeping him under detention for a long period of time. Accordingly, if he confessed, he would immediately go free. His confessions were issued subject to those promises and as a result of that act of enticement.
- f. It was argued that the Defendant's interrogators made false accusations against him and repeatedly told him that he was lying to them. The interrogators adopted methods of physical and emotional exhaustion. The Defendant, who is an elderly man and well respected in his community, felt humiliated as a result of the young interrogators' behavior toward him, and, in light of his grave physical condition as well, he longed for his death and for the moment that the interrogations would be over.
- g. It was argued that the Defendant signed his confessions in order to please his interrogators and without knowing what was written in the statements, which were taken down in the

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

Hebrew language, which he cannot read. The police interrogators relied on the transcripts that were recorded by the Israel Security Agency, and when he pointed out the inaccuracies and the errors in the transcripts, the police interrogators led him to understand that "chaos" would break out if he repudiated his confessions.

Let us first state that, in light of the testimony given at the preliminary trial by the Defendant himself, who did not bring up a considerable portion of the preliminary arguments, the defense, in its summation, reduced its arguments to the preliminary arguments which concerned the humiliation of the Defendant.

The evidence at the preliminary trial

The testimony of policeman David Mizrahi

This witness stated that he is a speaker of Arabic, which he learned at home, in his studies and at work. When he testified before us, he stated that he remembered the Defendant's facial features, but did not remember the details of the interrogation with total accuracy. The witness stated that he customarily first identifies the subject before him and afterwards identifies himself as a policeman. He reads the content of the warning out to him, and after the suspect understands the content thereof and signs it, the testimony is taken in the form of questions and answers. The testimony is taken in Arabic and is written down by him in Hebrew. At the end of each page, he reads it out to the suspect, who signs it. According to that which has been set forth in the statement, he gave the Defendant a cigarette and allowed him to smoke. The witness stated that he had gained the impression that the suspect's condition was "OK" and that he was capable of giving testimony; otherwise, he would have written a memorandum on the matter or would have noted it in the statement, and would have refrained from continuing to collect the testimony. The same applies to exceptional events in the course of the testimony. When he was asked to state examples of special events which he would have written down, had they occurred, he stated that some examples could be that the suspect complained of headaches, that he felt unwell, or that he was not capable of giving the testimony. He stated that, while taking down the statement, he notes events such as giving the suspect a drink, a cigarette and the like.

The witness stated that, in the course of the interrogation which he conducted, the atmosphere was relaxed, and the Defendant did not bring up any problem. When the Defendant asked to smoke, he was given the opportunity to do so, and nothing else exceptional happened. He further stated that, in the course of the interrogation, the Defendant sat opposite him with his legs shackled. The witness stated that he could not possibly have left the Defendant alone in a room for a long period of time, because the room in question is an interrogation room, in which there were other files, including his own personal file, and so he could not possibly have left the room.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The witness was asked about the argument to the effect that he had told the Defendant that his house had been destroyed, olive and citrus trees had been uprooted and a ton and a half of honey had been destroyed. He answered that, up to the date of his testimony in Court, he had not even known that the Defendant had citrus trees and honey, and that he (the interrogator), in any event, had said no such thing.

The witness argued that he had never told the Defendant that he had only a few years to live and that, if he confessed, he would immediately be released. He said that this was forbidden, and that he does not use such means.

The witness stated that he had read the transcripts of the Israel Security Agency before taking the testimony and that, on the basis of the transcripts, he had read out the suspicion against him to the Defendant, and that this also constituted a guideline for the testimony which was taken.

The witness denied the argument according to which he had told the Defendant that, if he repudiated his statements to the Israel Security Agency, "chaos" would break out.

The witness was asked whether the Israel Security Agency interrogation and the police interrogation were performed in the same place, and he stated that even though they were performed in the same facility, the testimony was taken in the police interrogators' room. He stated that he did not go into the Israel Security Agency interrogation rooms, and they (the Israel Security Agency) did not go into the police interrogation rooms. He also stated that the police interrogation room looks different from the Israel Security Agency interrogation rooms.

The witness stated that he does not know how to write in Arabic, and therefore, he wrote down the statement in Hebrew, while translating to the Defendant what he had written down; he further stated that he had cautioned the Defendant in Arabic. The witness noted that he did not know how many hours the Defendant had slept before the testimony was taken, nor did he know how many days he had previously been interrogated by the Israel Security Agency and the police. The witness stated that he had before him a memorandum of the things which had been said during the Israel Security Agency interrogation before the statement was taken, but not the chain of events of the entire interrogation or all of the events which preceded it. He stated that he generally had one memorandum before him, but that he did not remember with regard to this case.

The testimony of policeman Moshe Levi

This witness stated, in his testimony before us, that he remembered the interrogation in a general way, but not in detail. He stated that he taken the Defendant's confessions at the Ashkelon facility, after having warned him as required by law. The interrogation was conducted in Arabic

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

and the statements were written in Hebrew. Afterward, he read the confessions to the Defendant in Arabic, and [the Defendant] confirmed them with his signature.

The witness stated that he documents exceptional events which take place in the course of an interrogation, in the statements themselves or in a separate memorandum. In the case of the Defendant, he noted in the body of the statements the fact that he gave the Defendant food and drink. He stated that the atmosphere at the interrogation was relaxed. He remembered the Defendant as a handsome, smiling man who cooperated and answered the questions which he was asked.

He remembered that the Defendant needed medication due to the state of his health – and that the medicines were supplied to him by the prison infirmary. He remembered that, on one occasion, a medic entered the room and asked to give the Defendant his daily medication. He stated that after clarifying the matter, he allowed the Defendant to take his medicine, and he documented this in the body of the statement (Confession No. 7, dated April 2, 2006, page 3, line 62).

The witness stated that, to the best of his memory, the Defendant, when he sat opposite him at the interrogation, was not in cuffs. He denied that he had told the Defendant that his house had been destroyed or that trees had been uprooted and honey had been destroyed, and he further denied that he had told the Defendant that if he confessed, he would be released, due to the state of his health and his age, or that if he repudiated things which he had stated in the Israel Security Agency interrogation, “chaos” would break out.

The witness noted that the different fonts in the printed statements resulted from the fact that a structured form was used and denied that anything had been copied from another place. He stated that, in the opening passage of the statement dated March 19, 2006, he had asked the Defendant how he was, and the Defendant had answered, “Thank God, I am all right”, and this was written down. He claimed that, because the Defendant is an elderly man, he asked in order to be certain of his condition, and he documented this in the body of the statement. He stated that generally speaking, he knew about the state of the Defendant’s health, but he did not exactly remember when he had found out about it. The witness noted that he did not remember that he had read anything exceptional in the Israel Security Agency transcripts prior to the interrogation. The witness insisted that, in the interrogation which he conducted, the Defendant understood that he had the right to remain silent or to tell everything. He added that at the outset of the interrogation, he introduces himself and explains to the subject where he is, and that he reads the warning after that. He always does this, for every suspect, and accordingly he did not document it in the statement, except for his personal particulars, which were recorded. He claimed that he reads everything out to the suspect, including the suspect’s personal particulars, in order to ascertain that those are his particulars, as well as the warning.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The witness confirmed that the interrogation took place in the police interrogation room, which is located within the Israel Security Agency interrogation facility in Ashkelon.

The witness noted that he does not remember any comment on the Defendant's medical condition in the Israel Security Agency transcripts which he read, and added that, had there been a medical problem, it would have come up. Because the statement was indeed taken, this means that the Defendant was fit to be interrogated. He did not remember an exceptional event with regard to the Defendant's medical condition, but remembered that he had given the Defendant hot and cold beverages and cigarettes, and that the Defendant had smoked a great deal.

The witness noted that the seventh statement was taken, not on February 4, 2006, as written in the statement, but on April 2, 2006, and that this was a clerical error.

The testimony of policeman Yaakov Barazani

This witness stated that he remembered the Defendant, but that he was relying on the written text of the statements which he had taken. He stated that he taken the statements in Arabic, wrote them down in Hebrew, and then translated them again verbally into Arabic for the Defendant. In the testimony of March 26, 2006, he accused the Defendant of things which others had said about him, and the Defendant commented on them. The witness did not find, from reading the statement, that there were unusual events in the course of the interrogation; otherwise, according to his statement, they would have been written down. In the testimony of May 14, 2006, he showed the Defendant documents and the Defendant commented on each one of them. He stated that the atmosphere in the interrogation was good, and he noted that the subject was an elderly man. The witness stated that the Defendant remembered details of the documents which were shown to him and that, in his opinion, the Defendant has a good memory.

The witness stated that had the Defendant asked to be examined by a doctor, he would have written it down in the statement and would have stopped taking the statement, because he is aware of the significance of a statement which is taken from a subject who is not in a condition which enables him to give good testimony. He noted that subjects who are brought before him are not cuffed unless it is to be feared that they are dangerous and likely to be wild. In the case of the Defendant, who was an elderly man, there was no need for this.

The witness was asked whether he told the Defendant that they had destroyed his house, uprooted trees and destroyed honey, and answered that this was the first time that he had heard that the Defendant's house had been destroyed. The witness also denied that he had told the Defendant that if he confessed, he would be released immediately because of his advanced age and medical condition. The witness noted that he had not used any means of physical or verbal pressure and emphatically denied that he had led the Defendant to understand that if he

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

repudiated the confessions which he had made to the Israel Security Agency, "chaos" would break out. The witness argued that there was no need to exert force or pressure and that everything had taken place in a pleasant atmosphere.

In his cross-examination, the witness stated that he did not know how long the Defendant had been under interrogation before he interrogated him, but that there had been cases in which continuous interrogation had previously taken place, and in such cases, the interrogators waited in order to allow the subject to have rest time as provided by law. He confirmed that he relied on transcripts of the Israel Security Agency, which are written in Hebrew, and he stated that he had translated part of the memorandum for the Defendant, in which he was accused of smuggling weapons. The witness confirmed that he was the one who had asked for an extension of the detention in some cases, but he did not remember which interrogation operations were necessary, and stated that, for that purpose, it would be necessary to examine the reports which were presented to the judge who deliberated on the detention. The witness stated that he did not know who seized the documents which were shown to the Defendant within the framework of the statement of May 14, 2006, or who translated them. He stated that he himself does not read Arabic and accordingly relied on the translation, but that the Defendant was shown the original in Arabic. He further stated that he had translated the testimony by another person, which he had shown to the Defendant, into Arabic, because it was written in Hebrew and the Defendant does not read Hebrew.

The testimony of the person known as "Yuri"

This witness was the person in charge of the interrogation of the Defendant on behalf of the Israel Security Agency. The witness stated that he remembered the interrogation and the Defendant. He claimed that this was a complex interrogation, but that, all in all, the atmosphere was very relaxed, with a great deal of mutual respect. The witness added that the Defendant was held in a detention cell like any other detainee, but that, in the interrogation, he was treated very respectfully in accordance with his status. He stated that, throughout almost the entire period of the interrogation, the Defendant was supplied with food from the interrogators' kitchen, smoked cigarettes, and also received a response to special requests such as boxer shorts and a Koran, and there were even cases in which he asked to remain under interrogation because he was bored.

The witness rejected the argument to the effect that the Defendant had not received medical treatment, and stated that, due to the Defendant's age and his complaints, he was examined by a Prison Service doctor and was under close monitoring by the Prison Service infirmary. He added that he personally contacted the Prison Service infirmary and ensured that the Defendant was examined and his medical problems were treated at the professional discretion of the doctors. The witness stated that he had told the Defendant that there was no possibility of bringing in his

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

medications, but that his attorney could supply a detailed list of the medications which the Defendant uses. At the same time, the witness stated that the responsibility for medical treatment rests with the prison doctor.

The witness was asked to give his impression of the Defendant's condition and stated that he did not have the impression that the Defendant was not capable of being interrogated. He remembered one case in which the Defendant was very tired when he left the cell and a medic was accordingly brought into the interrogation room, and the Defendant explained that it was related to his mental state and not to his physical state on that day. The witness repeatedly pointed out that there were cases in which the Defendant had actually asked to remain in the interrogation room.

The witness was asked to comment on the question of the cuffing of the Defendant during the interrogation. He stated that as a general rule, throughout most of the interrogation, the Defendant was not in cuffs. At the same time, there were cases in which the Defendant became upset and hit himself. Against that background, he was handcuffed so as not to harm himself, and immediately after he calmed down, the cuffs were taken off. He added that, in cases in which he left the interrogation room for a few minutes, the Defendant was handcuffed to the chair, but that the handcuffs concerned were attached to a long chain which allowed his hands to move freely, including smoking. He emphasized that he never left for periods of four to seven hours, as was stated in the preliminary arguments, and that, generally speaking, the intervals in question were of a few minutes, half an hour at the most. He added that the Defendant had not complained to him about this. In answer to a question by the Court, the witness replied that the Defendant did not have a watch.

The witness was asked to comment on the argument to the effect that the Defendant was told that his house had been destroyed, trees had been uprooted and honey had been destroyed. The witness answered that this was the first time that he had heard that the Defendant had honey, nothing was said to the Defendant about his house, and the interrogation had not even touched on this subject. The witness denied that he had told the Defendant that, if he confessed, he could be released to help his family, or that he could be released due to his age and medical condition.

The witness confirmed that, in the course of the interrogation, the Defendant had been subjected to accusations on the basis of the suspicions which the interrogators had, and there were cases in which he was told that he was lying, but there had been no intention of humiliating him. According to his statement, the interrogation was conducted with a great deal of mutual respect, and on a number of occasions during the interrogation, the Defendant even commented favorably on the attitude which had been displayed toward him by the witness. The witness insisted that no use of threats or force was made, that the interrogation was conducted by means of a protracted

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

dialogue, and that he remembered the atmosphere in this interrogation as being exceptionally good, relative to other interrogations which he had conducted. The Defendant cooperated in extensive portions of the interrogation, and there were days in which the very mention of the topic of a subject to the Defendant sufficed for the Defendant himself to provide a detailed version of the matter.

In his cross-examination, the witness stated that he had heard about the Defendant's detention from the media, approximately an hour before he met him at the interrogation facility. The witness further stated that the initial interrogation of the Defendant had been conducted by the interrogator known as "Hadi", and that he was not aware of it at the time, but only retroactively.

The witness stated that the size of the cell in which the Defendant was kept was standard; that there was a window, but it was closed; and that the ventilation was based on a central air conditioning system.

The witness was asked why the Defendant was interrogated continuously on March 15, 2006, starting at 10:55 a.m. and until after midnight, when the Defendant had already been interrogated toward morning, from 2:40 a.m. to 5:45 a.m. The witness answered that this was the initial stage of the interrogation; the Defendant asked to set forth his actions in chronological order, and this took time. The Defendant did not express a desire to stop the interrogation or to go to sleep; in the course of the interrogation, he ate, drank and smoked for his pleasure.

The witness was asked to comment on the statements which appear in the transcripts which were drawn up by the interrogator known as "Gino", such as "You are behaving like a little child, sitting there and lying through your teeth", and whether they preserved the subject's dignity. The witness answered that, in every interrogation, there are points of conflict and disagreement, and still, the dignity of the subject is preserved.

The witness stated that the Defendant was not prevented from meeting with an attorney, but that the entire subject of the contact with the attorney was under the responsibility of the police. To the best of his knowledge, the police notified the attorney of the Defendant's detention; however, the witness did not check this.

The defense attorney referred the witness to the memorandum dated March 19, 2006 at 4:35 p.m., in which the Defendant stated that they were laying trumped-up charges against him, and that they would do better to bring a sword and cut off his head, and asked him whether this sounded like a calm and quiet person. The witness answered that he did not have the impression that the Defendant was a calm and quiet person, but rather, a person who tended toward outbursts of anger. He added that this behavior and similar behaviors on the Defendant's part were at times

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

characteristic of him, although most of the interrogation was conducted in a very positive atmosphere with a great deal of mutual respect.

The witness was asked to explain what a "persuasion talk" is, and stated that it is a conversation in which the suspect is offered a chance to reach an understanding and to confess to the charges attributed to him, and receives an explanation of the nature of the information in the possession of the interrogators. The nature of the talk depends on the subject and his nature. In the case of the Defendant, most of the talk was focused on important current events and general topics, because the Defendant was a person who had traveled to a lot of places; nonetheless, at the end, the conversation always went back to the subject of the interrogation. The witness did not exactly remember what had been said at the talk in question, which was unfruitful from the standpoint of the interrogation; nonetheless, he pointed out that, among other things, the Defendant had been told that it would be better for him to confess.

The witness was asked whether telling the Defendant "to reach an understanding with his interrogators" referred to an agreement in which the Defendant would confess and would then go home, because he was an old man. The witness stated that the Defendant was not told that he would go home, or that he was an old man. The witness stated that nothing would happen if the Defendant did not confess, but that a confession would be in his favor, because then the interrogation would be over.

The witness was asked whether great pressure was not exerted on the Defendant, in such a way as to cause him to want to harm himself, as appears in the memorandum of March 21, 2006. The witness stated that the Defendant had had a fit of rage at the beginning of the interrogation, and that afterwards he had calmed down and had gone on to hold a long, detailed and relaxed conversation.

The witness denied that he had promised the Defendant that, if it was found that the polygraph indicated he was speaking the truth, they would not continue to ask him about things in which he was shown to have been speaking the truth. It is correct that, after the examination, the focus was on other subjects; nonetheless, there was no impediment against returning to the same subjects. According to his statement, the agreement and the understanding with the Defendant only concerned cases in which he was found to be lying.

The witness denied that he had told the Defendant that, if he finished the interrogation, he would be transferred to the prison, where the conditions were better, and accordingly, it would be better for him to finish the interrogation. When he was referred to the memorandum dated April 9, 2006 at 1:30 p.m., Section 8, which says that the Defendant was asked if he did not want to finish his interrogation and to be transferred to the prison, where he could be visited by his

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

family, the witness answered that the question which the Defendant was asked was primarily a way of telling him to finish the interrogation. The witness added that the interrogation did not focus only on the subject of the ship *Karine A*, but also on the subject of his sources of funds and his contacts with the Tanzim / Fatah. The “understanding” in question was that the Defendant would provide information, and not necessarily such that would lead to his incrimination.

The testimony by the person known as “Hadi”

This witness is the Israel Security Agency interrogator who interrogated the Defendant on the day of his arrival at the interrogation facility, and another time at a later stage.

The witness stated that the Defendant had been asked how he was and answered that he felt well, although he said that he was suffering from cancer. The Defendant did not complain of pain, and had he done so, [the witness] would have called a doctor or a medic. The witness stated that he had not been given medications by the Defendant’s attorney, and that he did not remember that the Defendant had asked for medications. The witness was asked about the time of the first interrogation, 2:40 a.m., and answered that his team leader had demanded that he begin the interrogation, and that is what he did. He also noted that, to the best of his memory, he had not interrogated the Defendant when the latter was handcuffed or shackled, and even if he had been wearing cuffs – which, in his estimation, he had not been – he had not been wearing shackles. The witness denied that he had left the Defendant in the interrogation room for periods of four to seven hours, alone and handcuffed. The witness further denied that he had said, or that he knew that anyone had said, to the Defendant that his house had been destroyed, trees had been uprooted and honey had been destroyed. He denied that he had promised the Defendant that he would be released if he confessed.

The witness confirmed that the Defendant had been told that he was lying, and claimed that this was a legitimate contention on the part of an interrogator. He stated that there had been no use of threats or force in the interrogation and that, if the Defendant had been afraid, this was a subjective matter, but that he had not intentionally frightened him.

In his cross-examination, the witness stated that he knew who the Defendant was and he knew that he had been active in Fatah for a very long time, and was in charge of the procurement and financial system within that organization.

The witness stated that he had given the Defendant a piece of paper, written in Arabic, which set forth his rights as a detainee and an interrogation subject, but that he had not read it out to him himself. He confirmed that the first sentence which he had written in the memorandum was the first sentence which the Defendant had spoken to him, which was: “The Defendant is fed up with the story of *Karine A*.”

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The witness was asked to describe his impression of the Defendant's condition at the first interrogation, which had taken place toward morning, and stated that he remembered that an elderly man had come in, who was relatively tired, in accordance with the time at which he arrived. They had an ordinary conversation, and he remembered that the Defendant was a heavy smoker, was given a lot of cigarettes, and that the conversation had been conducted in a positive atmosphere. He did not remember whether the Defendant was agitated or depressed, and did not remember anything else unusual. According to his statement, to the best of his understanding, the Defendant's statement that he was "fed up" is consistent with the fact that he had been under protective or preventive detention following the *Karine A* affair.

The witness insisted that his role was to seek out the truth and that, if the Defendant had given him a reasonable theory in line with the intelligence information, he would have accepted it.

The witness repeatedly stated that he did not remember whether the Defendant was wearing cuffs in the interrogations which he had conducted. However, if there was any use of cuffs, it was only if the witness felt threatened. He added that he did not remember any such thing, and that if the Defendant had shouted or acted wildly, he would have written it down.

The witness repeatedly emphasized that he had given the Defendant the piece of paper with his rights and duties, and that his rights were listed in it. He himself did not tell the Defendant that he had the right to remain silent or to be represented by an attorney.

The witness insisted that, had the Defendant complained to him about not being allowed to bring his medications into the detention facility, or that he felt unwell and was not getting assistance from the prison doctor, he would have written it down. At the same time, he stated that he knew the Defendant was a sick man. He personally was never asked about bringing medications in.

The witness repeatedly emphasized that the search for truth is "sacred" and that it was the objective. Accordingly, when the Defendant told him that he was willing "to confess everything", he explained to him that there was no point in talking that way, and that he should tell [his story] himself, without adding to it or detracting from it. He had the impression that the Defendant was not willing to confess everything and was capable of holding his own in the interrogation. The witness stated that the interrogation of the Defendant was protracted because there were subjects which required elucidation and clarification, and there were other items which he chose to deny or not to explain.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The testimony of the person known as "Gino"

This witness was an interrogator for the Israel Security Agency who participated in the Defendant's interrogation, and stated at the very outset that, because two years had gone by since the date of the interrogation, he did not remember part of it.

The witness was confronted with the preliminary arguments and stated that the Defendant had received medical treatment from the prison infirmary. He remembered that, in one of the transcripts, the Defendant had stated that he had polyps in his stomach, and within a short time, he was taken for examination and medical treatment. The witness stated that, as an interrogator, he is not the authority with regard to the transfer of medications to the Defendant, and that the decisions on that subject are made by the prison doctor. He further stated that he did not remember any case in which the Defendant called his attention to the fact that he needed medication.

The witness denied that the Defendant's feet were shackled in the interrogations at which he was present, and added that the Defendant was handcuffed after he hit himself and after he was warned that, if he continued to hit himself, he would be handcuffed, so that he could not harm himself.

The witness claimed that there was no case in which the Defendant was left handcuffed and alone in the room for four to seven hours, and claimed that he had not told the Defendant that IDF troops had destroyed his house and had destroyed trees and honey. The witness added that he had also not told the Defendant that, if he confessed, he would go free in light of his age.

The witness stated that he had told the Defendant more than once that he was concealing information and refusing to give it to his interrogators, but he had not used violence, threats or attempts at intimidation.

In his cross-examination, the witness was asked about the meaning of the statement to the Defendant that "he had been brought to the interrogation in order to confess with honor". The witness stated that confessing really was an honor, and his objective as an interrogator was to have the subject make a true confession.

The witness stated that the subject of the interrogation was the Defendant's involvement in the matter of the ship *Karine A*, his connection to the financing and smuggling of materiel, and his connections with Iranians and others in Arab countries whose intention it was to carry out hostile terrorist activity against Israel.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The witness stated that he had recorded in a memorandum that the Defendant "was behaving like a little child", because, notwithstanding his advanced age, he sometimes behaved childishly in the interrogation. When he was asked to explain what he meant, he answered that childish behavior is when a person is being interrogated on information and gives a cover version which exempts him from liability, even though he knows that his interrogators know what they are talking about with him.

The witness stated that the Defendant had been told that he should not "behave like a rascal", and that his meaning for the word "rascal" was a person who shouts, lies, acts dishonorably and does anything he can to save his skin.

The witness stated that he apparently knew at the time that the Defendant had been interrogated toward morning by the interrogator known as "Hadi", but that he had not seen any impediment to interrogating the Defendant until 6:00 p.m.

The witness was asked about a statement which he had made in the interrogation, which was documented in the memorandum dated March 20, 2006, in which it was written that he had told the Defendant that it was not by chance that his detention had been extended by 18 days, in light of the large amount of information which he was concealing from his interrogators. The argument was raised to him that, in this way, he was actually saying to the Defendant that the more information he concealed, the longer his detention would be. The witness answered that it was understandable that the Court had decided to extend the detention, on the basis of the information which it had before it. The witness was asked about an additional expression which he had used toward the subject, which was documented in the memorandum dated March 27, 2006, in which it was written that he had told the Defendant that "in the end, he would confess". The argument was raised to the witness that, according to common sense, this meant that until the witness confessed, the interrogation would not be over. The witness answered that that was not what was written, and eventually, the Defendant did, in fact, provide a great deal of information.

The witness was asked about the cases in which the Defendant hit himself, and said that he remembered that the Defendant had hit himself with his hands a number of times, and that they had succeeded in calming him down a number of times by asking him to stop it. The witness further stated that, in his opinion, this was childish behavior. The witness was asked whether this was not behavior which attests to the Defendant's desperation, and answered that, in his estimation, it was all a show, because, in fact, after that, the Defendant went on to provide a great deal of information.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The testimony by the witnesses for the prosecution at the preliminary trial – interim summary

The testimony which was heard may be divided into testimony by members of the police and testimony by Israel Security Agency personnel. The policemen stated that the interrogation was conducted in a relaxed manner, with no problems whatsoever, and that the Defendant gave information of his own good and free will. It was further stated that the Defendant had been given food and beverages in the course of the interrogations, had not been left alone, and had not been subjected to any threats or promises in the context of his interrogation.

The witnesses on behalf of the Israel Security Agency noted that the Defendant had been treated with respect, in accordance with his status. They did not deny that, in his interrogation, there were moments of "confrontation", in which they accused the Defendant of lying and concealing information; however, they claimed that this is a natural part of an interrogation. The interrogators denied that the Defendant had been left alone in the interrogation room for long periods of time. According to their statements, there were a number of cases in which the subject have been left alone, but for brief periods of time, during which he was placed in handcuffs which were attached to a long chain. It was further stated that the Defendant was not handcuffed in the course of the interrogations, except for cases in which he hit himself and attempted to harm himself. Even in those cases, after the Defendant calmed down, the handcuffs were taken off.

The Israel Security Agency interrogators also denied that they had uttered threats against the Defendant, or that they had told him that his house had been destroyed and the like, or that anyone had promised him that, if he confessed, he would be released due to his age.

With regard to his medical condition, the Israel Security Agency interrogators stated that the Defendant had been treated in the prison infirmary and that, in light of his age, they even ensured that he would receive treatment, at the discretion of the medical personnel, of whom they were not in charge.

The testimony by the Defendant at the preliminary trial – direct examination

The Defendant began by stating that he suffers from high blood pressure, hemorrhoids, an ulcer and back pain.

The Defendant described that he was in prison in Jericho under American and British supervision and that, on March 14, 2006, at 8:00 a.m., the IDF instituted a siege on the Muqata in Jericho, until a bulldozer came and destroyed the building. He and others were taken to the Jericho Coordination and Liaison Facility; that evening, he was transferred to the "Russian Compound"

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

[a police facility in Jerusalem]. The Defendant told them that he was cold, because he was wearing only his pajamas. From the "Russian Compound", he was transferred to Ashkelon, and he was in handcuffs throughout that entire time.

His interrogation by the Israel Security Agency began that same night, and he was told that he had to confess everything. The Defendant stated that he had told his interrogator that there was nothing against him, that he was a person who was doing his work and following orders.

According to his argument, he was handcuffed and shackled during the interrogation, and noted that his hands were cuffed in front of him. The Defendant stated that he did not receive the medications which he takes on a regular basis, and even though he asked to see a doctor, he was told that he would only see him the next day. The Defendant claimed that he was taken to the doctor only after he pleaded many times to be taken for examination. Following the doctor's examination, he was only given medicine for his blood pressure, but no one took care of his other problems.

The Defendant pointed out that he was kept in a cell 1.5 m x 2 m in size, and that he would fall asleep quickly because he was exhausted, but woke up often because of the pain from which he suffered.

The Defendant said that he did not remember much of his interrogation. He remembered that his interrogators wanted him to confess that he had purchased the *Karine A*, but he had no connection to this. According to his argument, his interrogators spoke to him impertinently; they sometimes addressed him violently and sometimes calmly.

The Defendant claimed that his interrogators told him that they were interested in obtaining an explicit and detailed confession of everything he knew about the *Karine A* affair, and that, if he confessed, he would be able to go home. The Defendant claimed that he had told his interrogators that he was prepared to confess, but not to lie.

The Defendant stated that his attorney had told him that they had destroyed his house, uprooted trees and smashed beehives. According to his statement, the interrogators told him that they had heard about this, and this had a negative effect on him.

The Defendant was asked about his visits to the prison doctor, and stated that, even when he complained, he was given only acetaminophen. When he was told that, after he complained of digestive problems in his interrogation, he was given a medicine called "Gastro", he said that he did not remember that. In another case, the Defendant remembered that he had been given paraffin for his constipation, but said that this only happened once. According to his statement, although he received medication for his blood pressure, he felt that it was of no help to him. The

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

Defendant was asked whether he told the doctor about his chronic diseases, and stated that he told him everything, and also that he had asthma, that he had difficulty breathing properly and that he suffered from tachycardia.

He also stated that the policeman who taken his statement sat with the Israel Security Agency report and asked him about it, but that he did not know what the policeman wrote, because the interrogation took place in Arabic and the record was written down in Hebrew.

The defendant was asked if he believed that he would be released if he told the interrogators what they wanted to hear, and he answered "Yes". According to his statement, his interrogators told him about another subject who had been expected to get four life sentences, but that Mohamed Dahlan had intervened in his case and they released him.

The Defendant stated that he did not ask the interrogators to call an attorney, and that his family were the ones who called the attorney on his behalf. The Defendant added that he asked his interrogators if he could see an attorney, and their answer was that if an attorney came and asked about him, they would let him see him.

The testimony by the Defendant at the preliminary trial – cross-examination

The Defendant stated that he had felt humiliated during his interrogation. He further stated that he had told his interrogators everything they wanted to hear. The Defendant was then asked at which stage of the interrogation he had "broken". The Defendant did not answer directly; instead, he claimed that, from the very beginning, he had told his interrogators that he would tell them whatever he had to say, and he had in fact told them what he knew. When he was asked if the things that he had said on the first day of his interrogation were said under pressure, he answered that he had said those things because that was what happened and because it was not a secret matter. He further stated that, in his interrogation, he had not lied at any stage, and that he had told what he knew, but that he did not know what had been written down in Hebrew.

According to his statement, his interrogators humiliated him, told him he was a liar and used "dirty" language to him. He further stated that they used to leave him alone in an empty room, in cuffs, and come back only several hours later.

The Defendant stated that, in his interrogation, he acted according to the interrogators' instructions, and that he certainly did not dictate any demands or the terms of the interrogation. When he was asked how he found the strength to tell his interrogators that "the State of Israel owed him money", he did not answer directly. The Defendant confirmed that he smoked during his interrogation and stated that he had taken cigarettes from his interrogators whenever he asked for them. The Defendant was asked what else he had been given and replied "Nothing". When he

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

was asked specifically whether he had received a Koran, coffee, tea and underwear, he answered that he had. According to his statement, he had not asked for them; rather, his interrogators had brought them to him.

The Defendant repeated that he had been under pressure from the very first day, but emphasized that, in his interrogation, he had spoken only the truth. He further stated that he had denied any relationship to the ship *Karine A* and had insisted on that point.

In answer to questions by the Court, he stated that the things which were written down in his statements were translated for him, but that he did not know what was actually written down. The Defendant further stated that, at times, he would get upset in his interrogation ("from all that talking, a person goes crazy"), but that his irritation had only manifested as "exploding inside" and he had not shown it to his interrogators.

The testimony by Mohamed Hijazi

This witness stated that he was with the Defendant, in the same cell, at Ashkelon Prison in April 2006, for some two weeks. He stated that the Defendant was sick and weak and had difficulty breathing, walking or standing up. He claimed that, on many occasions, he and his cellmates had knocked on the cell door and asked for a doctor for the Defendant, because "he was going to die", and the guards had given the Defendant "at the very most, acetaminophen". He stated that a doctor had never come to the cell.

In his cross-examination, the witness stated that he was in the cell with the Defendant, to the best of his memory, starting on April 12, 2006. He claimed that, over a two-week period during which he was with the Defendant in the cell, the Defendant had only gone out to the toilet or the shower, and then added that he had also gone out to interrogations. When he was asked to comment on the fact that there were many documents by medics and doctors who had seen the Defendant during that time, he stated that, during the period when they were together, this did not happen. He went on to add that, each time the Defendant came back from an interrogation, he told them (his cellmates) about it. The witness was asked to give the names of other persons who were in prison with him at the time and answered that there were people whose names he remembered, but did not state a single name.

The witness stated that the Defendant had told him that the interrogation made him feel pressured, that he was chained to the chair all the time and treated badly. The Defendant also told him that he was suffering from cancer and he needed medications. The witness said that the Defendant had not told him about the things which he received from his interrogators, such as fruit, cigarettes and underwear.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The decision in the preliminary trial

It may be said that the preliminary arguments raised claims that had to do with "humiliation", the use of an unfair method of interrogation by creating unfair emotional pressure, as well as enticement and persuasion. The decision in this case is a decision which is based on fact, which is derived from our direct impression of the statements which were made before us.

Evaluation of the testimony in the preliminary trial – credibility and weight

Credibility of the witnesses for the prosecution

We did not find that the witnesses for the prosecution were lacking credibility, as the defense attempted to argue. In fact, there can be no doubt that the Defendant was under interrogation, in the course of which the interrogators sought to obtain as much information as possible with regard to his activity in the financing of Palestinian terrorism.

Like any interrogation, it was not always conducted under pleasant and comfortable conditions. The Defendant was imprisoned in an interrogation facility, where he was interrogated over a protracted period of time. However, there is a discrepancy between the discomfort which is inherent in the holding of an interrogation and the use of means which are capable of depriving him of his free will and his ability to choose whether to give information which incriminates him.

As may be seen from that which has been set forth in the statements, and the Defendant did not dispute this in his testimony, in the course of his interrogation by the police, he received cigarettes and could smoke as he liked, and was given beverages and food in the course of the interrogation. Thus, for example, in the statement dated March 19, 2006, page 5, line 132, the following sentence appears: "At this stage, the suspect asked to pray, and the suspect's confession was interrupted for that purpose." Further, on page 6, line 164: "In the course of his confession, the suspect was given hot and cold beverages and cookies." In a statement dated March 20, 2006, page 1, line 18, the following sentence appears: "The suspect was given a cigarette and smoked." Further (page 2, line 19), it is written that: "The suspect was given water at his request in order to take a pill." The statement dated March 22, 2006, page 5, line 118, states that he was given hot and cold beverages and cigarettes; a similar sentence appears in the statement dated March 30, 2006, page 6, line 144. The statements which were taken on April 2, 2006 (Prosecution Exhibit No. 9 and Prosecution Exhibit No. 10) state that he was given refreshments. It is difficult to imagine a situation in which an interrogation was conducted in a heavy-handed and cruel manner, according to the arguments that have been set forth by the defense, while at the same time the Defendant was given the opportunity to pray, to smoke as much as he wanted, to eat and drink, and of course, to take medications.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

It should be stated that refreshments such as food, beverages and cigarettes were also given to the Defendant in the course of his interrogations by the Israel Security Agency. As early as his first interrogation (memorandum dated March 15, 2006, 2:40 a.m.), he was given coffee, and in the following interrogation (memorandum dated March 15, 2006, 10:55 a.m.), he was given lunch, cigarettes and coffee. It can be seen that this treatment continued throughout all of his interrogations, and almost every memorandum states that the Defendant received food, beverages and cigarettes. He was even given a Koran (memorandum dated March 16, 2006, 10:00 a.m.; memorandum dated March 21, 2006, 12:00 noon); he was allowed to go to the toilet (memorandum dated March 20, 2006, 11:40 a.m.) and was given the possibility of discussing with his interrogators problems which concerned the conditions of his imprisonment (memorandum dated April 3, 2006, 11:00 a.m., Section 1). The Defendant did not dispute these statements which appear in the transcripts. This treatment is not typically given to someone whose free will [his interrogators] are trying to crush and whom they are trying to humiliate and hurt.

Over and above the subject of the refreshments which were given to the Defendant, the transcripts from the Israel Security Agency interrogation do not indicate that the subject was "broken" and humiliated, in view of the fact that the Defendant commented many times on topics which are not related to the interrogation, such as general political and diplomatic topics (memorandum dated March 16, 2006, 10:00 a.m., Sections 24-25; memorandum dated March 27, 2006, 4:30 p.m., Section 1; memorandum dated April 11, 2006, 10:00 a.m., Section 12), and even told his interrogators that the State of Israel owed him \$275,000 which it had taken from a closet in the Muqata (memorandum dated March 19, 2009, 4:35 p.m., Section 18). Such behavior is not typical of a person who has been broken in his interrogation and is willing to appease his interrogators and to say anything they want him to, only in order for the interrogation to end; rather, it is characteristic of a person who feels sufficiently self-confident to say what is on his mind.

It is important to emphasize that the witnesses for the prosecution did not attempt to embellish the conditions of the interrogation. They did not deny that there were short periods of time when he was left alone in the room, and that he was cuffed at those times; it was, however, argued that those intervals of time were brief. Nor did they deny that the Defendant had been cuffed after he hit himself and began to act wildly (memorandum dated March 21, 2006, 12:00 noon, Sections 2-3). Furthermore, the interrogators did not claim that the Defendant was a relaxed, calm person; rather, they said that the Defendant was a person who was quick to anger, and that he would turn his rage against himself, and accordingly, they were required to handcuff him at times. Nor did they deny that, from time to time, they addressed the Defendant in a manner which was not pleasant for him to hear – for example, they told the Defendant that he was lying, was behaving

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

like a child or a rascal – but it was not proved that they adopted humiliation as a method of interrogation.

This description by the interrogators appears credible to us. We have not found that it contains inconsistencies or contradictions, and it is in line with the statements written down in the transcripts and, to a certain degree, with the testimony by the Defendant in Court. More precisely: there is a significant discrepancy between the testimony by the Defendant in Court and the preliminary arguments which were initially raised by the defense – arguments which they abandoned at the stage of the summations following the Defendant's testimony. It may be said, even at this stage, that the impression which arises from the Defendant's testimony did not match the preliminary arguments which he raised.

The credibility of the testimony by Mohamed Hijazi

Before we discuss the credibility of the Defendant's testimony, we shall first state that Mohamed Hijazi's credibility, as we perceived it, was quite poor. We have difficulty understanding how the witness remembered "well" everything which had happened to the Defendant, and how "they pleaded" for medical treatment for him which was not provided, but he could not say who else was imprisoned with him in the cell at the time. Nor can his statements be reconciled with the Defendant's medical file, which shows that, even during the period concerning which the witness Mohamed Hijazi testified, the Defendant was treated a number of times by the prison infirmary. It *prima facie* appears that the testimony by Mohamed Hijazi is testimony which was entirely intended to assist the Defendant at his trial, and which accordingly, at the very least, painted quite an extreme picture of the Defendant's medical condition. It should further be stated that Mohamed Hijazi said that the Defendant complained to him of having been chained to the chair – an argument which the Defendant himself did not repeat. Accordingly, we have not seen fit to attribute any weight whatsoever to the testimony by Mohamed Hijazi.

The credibility of the Defendant – general

The Defendant unequivocally stated that, in his interrogation, he did not say anything which was not true. Notwithstanding the Prosecutor's attempt to understand at which stage the Defendant "broke" and began to tell his interrogators things which they ostensibly wanted to hear, the Defendant insisted that he provided all of the information which he had, with no problem whatsoever. The Defendant denied having linked himself to the ship *Karine A*, in contrast with that which has been set forth in the police statements.

It appears that, even though the Defendant claimed that he felt humiliated, this feeling – according to his own argument – did not influence him to say anything which he did not want to

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

say. We shall emphasize that the Defendant did not claim that he had initially refused to tell his interrogators the truthful things which he told them, or that they had been extracted from him against his own free will. The Defendant, throughout his testimony before us, claimed that he had spoken the truth, and that he had done so willingly, because he was not ashamed of the matters involved and they did not contain any secrets.

In accordance with that which has been set forth above, the only thing which the Defendant was not willing to accept were the things which were written down in his statements; according to his argument, those things did not reflect what he had actually said, and because he cannot read Hebrew, he could not know if that is what was written. The Defendant appears to have abandoned the preliminary argument, according to which the police interrogators had threatened him with "chaos" if he did not repeat what was written down in the transcripts by the Israel Security Agency interrogators, as he did not mention this matter at all in his testimony before us.

We shall further state that the direct impression gained from the Defendant's testimony is of someone who exaggerated the strength of the humiliation which he felt and the arguments concerning the treatment which he was given, in accordance with the line of argumentation in the preliminary trial. In any event, even if he subjectively felt humiliated in the situation in which he found himself, we shall emphasize that he was not willing to confirm or to state that he had said anything which was not true, or that he had been broken in his interrogation. Our impression is that the Defendant adopted a line which was "independent" of the defense line in the trial, with regard to things which he thought it was important to tell the Court. The Defendant wanted to say that he had told only true and correct things, of his own free will, but at the same time, to say that he had suffered during his interrogation. This cannot be reconciled with the argument that his statements were taken other than of his own free will. Obviously, a situation of interrogation is not comfortable and is not pleasant, and certainly not for an elderly person who previously held a senior position. At the same time, we did not gain the impression that the Defendant, at any stage of his interrogation, felt distress which prevented him from making demands or which led him to say things other than of his own free will.

The credibility of the Defendant – the medical treatment

The Defendant's arguments with regard to medical treatment, or the absence thereof, are not at all in line with what appears in his medical file. Thus, for example, in a document which records his examination before his intake at the incarceration facility on March 14, 2006, a statement appears in which the Defendant "notes chronic diarrhea, takes Colatal as necessary, rules out heart disease, [high blood] sugar, high blood pressure or other problems." On March 15, 2006 at 2:19 p.m., he was examined again at Shikma Prison. In that case as well, even though he was examined by a different doctor, the section in which he was asked about past diseases states the

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

words "Rules out"; in addition, it was noted that he uses only one medication, Colatal for his stomach. These records are not in any way in line with his statements to the effect that he suffers from many problems and that he gave that information to the prison doctors. On March 15, 2006 at 6:15 p.m., he was again brought before a doctor, where the record states that the Defendant complained of constipation and heartburn and was given medication. As we can see, as soon as the Defendant complained of any problem whatsoever, not only was he not deprived of access to a doctor; he was, in fact, examined by a doctor only four hours after his previous examination by a doctor. In addition, the Defendant saw a doctor on March 19, 2006, and was given medications in that case as well. It is not superfluous to state that the medications were not "acetaminophen", as he claimed, but other medications (of three different kinds).

The Defendant was examined by a doctor and received treatment for his constipation problem on March 20, 2006 and March 21, 2006 as well. On March 22, 2006, the Defendant was brought for examination at the initiative of the prison authorities, and not at his own request; on the basis of his complaints, it was determined that his blood pressure would be monitored, and medications were prescribed for him. On the same day, at 7:00 p.m., the record states that he was again examined by a doctor "at the request of an interrogator".

Not only were different medications of various kinds prescribed for him; his argument, to the effect that he was given paraffin oil only once, is not in line with the medical records, which show that he was given paraffin on a number of occasions, on March 20, 2006, March 21, 2006, March 30, 2006, April 1, 2006, April 3, 2006, April 4, 2006 and April 17, 2006.

Accordingly, it appears that the Defendant's arguments with regard to the lack of medical treatment are unfounded. The Defendant received various medications as required, in accordance with his condition; he saw a doctor many times – once even at the initiative of his interrogator – and received treatment at the discretion of his doctors. It appears that his arguments with regard to medical treatment were intended to intensify the preliminary arguments and are not in any way founded on reality, and this has implications on his poor credibility before us.

The credibility of the Defendant – the interrogation stage

Aside from the subject of medical treatment which we have discussed above, the Defendant's attempt to state that he did not receive anything from his interrogators can be pointed out as an additional example of the Defendant's lack of credibility – an argument which was intended to provide an exaggerated portrayal of his difficult state during the interrogation. As soon as he was confronted with the things which he had received (meals, time for prayer, cigarettes, coffee, tea, a Koran, underwear), he "suddenly recalled" and confirmed that these things were indeed given to him; he added, however, that he had not asked for them to be given to him. In addition, the

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

Defendant himself stated that everything which happened during his interrogation caused him "to explode inside", and that he had not shown this to his interrogators – in contrast with the explicit statements which were written in the transcripts, and to which the interrogators testified, to the effect that the Defendant lost his calm from time to time, and that they were accordingly forced to handcuff him. It is not logical to believe that the interrogators would invent and record a story whereby the Defendant hit himself, and that they were forced to handcuff him as a result, if this did not happen. The Defendant's argument, to the effect that he had only "exploded inside", is not in line with the records kept by the interrogators, nor with their testimony before us, and represents part of the line which he adopted in order to show that, on one hand, they had humiliated him, but, on the other, he had not given into his interrogators. In this matter, we preferred the testimony by the interrogators.

It should be stated that the impression gained from the Defendant's testimony is that of a person who is well aware of the things which were said by him, both in Court and in his interrogation by the Israel Security Agency and the police, but who nonetheless sticks to his story and maintains that injustice was done to him. That injustice, as he sees it, was not caused by the things which he said in his interrogation, but by the humiliation which was practiced upon him, as an independent factor, and not as one which affected him in his interrogation. Another factor in the "injustice" results from the statements which were written down in Hebrew, without his approval, and which were not in line with what he said. More precisely: the Defendant confirmed, in his testimony before us, that the words in his statements, which were ostensibly written down on the basis of what he had said, were translated to him, as the police interrogators had stated; nonetheless, the Defendant claimed that he does not know what was really written, because he does not know Hebrew.

We have not seen fit to believe the Defendant on this point. We did not gain the impression that the Israel Security Agency and police interrogators recorded things which were not told to them by the Defendant, or that they distorted the statements which been written down in Hebrew when they translated them to him, or that they exerted pressure on him which negated his ability to choose whether to tell his interrogators certain things. It appears that the Defendant was well aware of why he was under interrogation, and was well aware of what his interrogators were looking for, and that he behaved accordingly during his interrogation. The Defendant is aware of the fact that he made statements with regard to his activity in the context of *Karine A* – statements which are not in line with his present version, which holds that there is no relationship between him and the arms ship.

Moreover, the statements which are written down in the transcripts of the interrogation indicate that the Defendant gave a great number of details, as he testified before us, as early as the first day of the interrogation. At the same time, the Defendant did not immediately say everything he

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

knew, because his interrogation was a "developing interrogation", to which, over the course of time, various items concerning his activity were added. As may be seen from the transcripts, in the beginning, when they raised accusations against him, he customarily denied them; however, when they showed him evidence which refuted his denial, he began to tell what he knew. Such conduct is actually characteristic of a person who acts in a calculated manner and is willing to tell things only when he knows that, in any event, his interrogators have the information already, without volunteering additional information. Even if there had been any possibility of raising an argument, to the effect that the additional details which he gave, following the evidence which was presented to him, were given as a result of the pressure which was exerted during the interrogation, the Defendant himself has contradicted and refuted that argument.

The credibility of the Defendant – summary

In contrast with the credible impression made by the interrogators from the police and the Israel Security Agency, we can state that the testimony by the Defendant was not especially credible. In accordance with that which has been set forth above, according to the testimony by the Defendant himself, his "humiliation" and his "medical condition" did not in any way detract from his ability to say the things he wished to say, [and did not] cause him to say things which he did not want to say. There was no stage in which the pressure of the interrogation led him to confess anything against his will, and there was no stage at which he "broke".

On the basis of all of the evidence in the preliminary trial, we are convinced that his statements to the police interrogators were taken in a relaxed way and with no improper pressure. In contrast with the arguments raised in the preliminary argumentation, he did not attempt to make the police interrogators aware of errors which appeared in the transcripts, and none of them told him that "chaos" would break out if he did not confess. We are convinced that his interrogators made him no promises that, if he confessed, he would be released; they told him nothing about the destruction of his house (a fact which some of the interrogators had not even known until the date of the hearing before us); and accordingly, we have no choice but to reject his arguments concerning any "humiliation" or enticement and promises which caused him to say things other than of his own free will. The Defendant received full medical treatment as required, and his medical state did not change his ability to say what he had to say, of his own free will.

Preliminary trial – The ruling

In light of our factual conclusions with regard to the credibility of the witnesses for the prosecution, on one hand, and the lack of credibility of the witnesses for the defense, on the other, we hereby rule that the statements by the Defendant were taken of his own free will and are admissible in this trial.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The principal trial

The testimony by Mahmoud Abiyat

This witness stated that he was a member of a military squad which was led by Ataf Abiyat and was tried for offenses of murder which he committed. The witness stated that he and his fellow squad members were soldiers and they received a monthly salary at the end of each month. The witness claimed that he did not know who transferred the salary to them. The witness was confronted with a memorandum from his interrogation by the Israel Security Agency, which stated that the salaries were transferred by Fuad Shubaki. The witness claimed that he did not know Fuad Shubaki and that he had never heard that name. The witness claimed that the person who transferred the salaries to them was named Fuad Shumali, who was a clerk in the Finance Office. In his cross-examination, he stated that he had never seen the Defendant and had not received money from him, and that he did not even know who was responsible for finances in the Palestinian Authority.

The statements by the Defendant to the police

The Defendant made eight statements to the police, aside from the many memoranda which were taken from him by the Israel Security Agency. We shall now provide a chronological survey of the statements which were taken from him and the things which he said in them – things which, as a general rule, are in line with the statements which he made in his interrogation by the Israel Security Agency.

Prosecution Exhibit No. 5 – statement by the Defendant dated March 19, 2009: In the statement in question, the Defendant spoke of his activity within the framework of the Palestine Liberation Organization (PLO) prior to the year 2000. He subsequently stated that, in 2000, there was a meeting in Yasser Arafat's office, in the presence of Abdel Razek Majaida, Hajj Ismail Jaber, Ghazi Jibali, Salim Burdani, Mohamed Dahlan, Rashid Abu Shabak, Amin al-Hindi, Musa Arafat and Mahmoud Abu Marzuk. Yasser Arafat told them to buy any weapons which came into Gaza or the West Bank, and any of those senior officials who received an offer (to purchase weapons – Z.L.) would come to the Defendant with paperwork; the Defendant would transfer it to Yasser Arafat, and after Arafat signed, the Defendant would instruct his staff to transfer money to the senior official in question. The Defendant gave detailed examples as to the quantities and types of weapons which were purchased and the amounts of money which were paid for them.

The Defendant added that in July 2001, Fathi Ghazem and Adel Mughrabi smuggled a container from Lebanon with RPG bombs and launchers which came from Hezbollah, with the approval of Yasser Arafat, and the naval forces took them. He paid \$50,000 with Arafat's approval.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The Defendant added that he had met with Fathi Ghazem in Jordan, and that Ghazem had told him that he had met with Hezbollah operatives and with an Iranian, and had agreed with them that they would transfer three containers of weapons, loaded on a ship. He asked the Defendant to speak with Yasser Arafat about it, so that Arafat would give money. The Defendant spoke with Arafat about it, and Arafat instructed Harbi Sarsur to give money for that purpose. The Defendant also stated that he had gone to Yemen and met Taysir Ajina, who had told him that Adel Mughrabi wanted passports to be prepared for him and for Omar Akawi, and that he (Adel) had come to see the ship *Karine A*, which had arrived in Yemen with the arms.

Prosecution Exhibit No. 1 – statement by the Defendant dated March 20, 2006: In this statement, the Defendant stated that he had met with Fathi Ghazem in Jordan in 2001, and that Ghazem had told him about the contacts with the Iranians, according to which the latter were willing to pay for an arms ship. Fathi told the Defendant that he (the Defendant) would be meeting the Iranian representative in Dubai. The Defendant stated that he came to Dubai and there, together with Adel Mughrabi, he met two Iranian representatives – Abu Mohamed and Ahmed Salem. The Iranians told the Defendant and Adel that they were willing to finance the training of Palestinians in Lebanon and Iran, and that they were willing to help with money and armaments. The Defendant added that Adel wrote up a report for Arafat, and that they told the Iranians that, once they had a reply from Arafat, they would let the Iranians know. According to his argument, when Arafat saw the report, he responded angrily and said that the Iranians were liars. The Defendant, in that statement, provided further details of his contacts with the Iraqis and their consent to donate two million barrels of oil to the Palestinians as a gift.

Prosecution Exhibit No. 6 – statement by the Defendant dated March 22, 2006: In the statement in question, the Defendant provided additional details about the meeting with the Iranians. He stated that the one who made the initial contact with them was Abu Hassan al-Zeinab. The Defendant set up a meeting between him and Fathi Ghazem, and the two of them went to meet the Iranians in Dubai. Following that meeting, Fathi Ghazem told the Defendant that the Iranians wanted to meet him. The Defendant went to Dubai to buy cars and told Fathi that he would meet the Iranians afterward. The Defendant was asked why he had not told Yasser Arafat that he went to meet the Iranians, and answered: "Because Arafat liked me to bring him results, and not just chatter." The Defendant went to Dubai, and after his meeting about the cars, he went to meet the Iranians with Adel Mughrabi. Because he was tired, it was agreed that they would meet again that evening. The Defendant did meet the Iranians again that evening and asked them if they wanted to work with him and cooperate with him, and the Iranians said that they did. Adel spoke with them about military subjects, such as the need for advanced training in the manufacture of hand grenades and grenade launchers, and that they also wanted ammunition and weapons. After that, they (including the Defendant) talked about how to set up an ammunition factory within the Palestinian Authority, and the Defendant even told them that they would need money, and they

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

agreed to that as well. The Iranians even stated that they would transfer weapons and ammunition from materiel storehouses which they maintained in Lebanon. One of the Iranians asked to be sent a daily summary of the Israeli media. They agreed to continue meeting, and the Defendant stated that he would ask permission from Yasser Arafat to come to the meetings. Adel wrote up the contents of the meeting and he and the Defendant signed it. When he returned to the Area, the Defendant gave the document to Yasser Arafat, who said the people in question were swindlers who wanted to kill him.

The Defendant stated that, in 2002, he heard that the *Karine A* had been seized. He understood that Yasser Arafat wanted him to "take the matter upon himself", and accordingly, he told the Board of Inquiry that Yasser Arafat had given the instructions and that he had been the contact person between Fathi Ghazem and Adel Mughrabi and Arafat. The Defendant added that he had heard from Fathi about the plan to bring in the ship as early as August 2001, two months before the meeting with the Iranians, and that the meeting with Arafat, at which they agreed on the transfer of \$125,000 to Fathi for the ship project, took place after Fathi had been in Syria and Lebanon. The meeting with the Iranians in Dubai was intended to set up Palestinian-Iranian contacts and to put Fathi and Adel in contact with the [Iranian] Revolutionary Guards in Lebanon, and he and Adel had not talked about the ship with the Iranians.

Prosecutor's Exhibit No. 11 – statement by the Defendant dated March 26, 2006: In this statement, the Defendant provided details about various arms deals in which he was involved. He initially stated that a person had come to him and told him that they had found barrels with RPG rockets in the sea and that he wanted \$7,000 for them. The Defendant gave an order to pay the price. The Defendant stated that he had received an offer to purchase 10 RPG rockets for \$45,000, and that he had transferred the money to the party making the offer. The Defendant went on to state that this was better than having the weapons fall into the hands of Hamas or other organizations. The Defendant stated that, in 2002, Rashid Abu Shabak stole all of the arms which he had purchased, and which were in their storerooms. The Defendant went on to state that Mahmoud Abu Marzuk had contacted him in 2001 and asked for \$20,000 to set up a factory for the manufacture of materiel and hand grenades, and that Arafat had instructed the Defendant to give him the money. The Defendant transferred the money and later heard that there had been an explosion in an apartment which was rented by Mahmoud Abu Marzuk.

The Defendant was asked about the purchase of boats for Fathi Ghazem and stated that Arafat had instructed him, in 2000, to transfer \$150,000 for the purchase of two fishing boats. The Defendant noted that the money in question was transferred even before he transferred \$125,000 to Fathi for the *Karine A*.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The Defendant talked about money which he transferred for the purpose of purchasing ammunition in Bethlehem, and that he had financed the salaries of Mahmoud Abiyat's men. According to his argument, some of the money which he transferred was used for salaries (NIS 500 per person) and some was used to purchase ammunition.

Prosecution Exhibit No. 7 – statement by the Defendant dated March 30, 2006: The Defendant was asked about his acquaintance with Mahmoud Zuheiri and stated that the latter was in charge of purchasing materiel in the West Bank, and that he had purchased 1000 Kalashnikov rifles. The Defendant noted that he had transferred the money for the purchase to Mahmoud Zuheiri, in the amount of approximately \$2 million.

The Defendant stated that he had paid Jumaa Abu Shukri \$570,000 for seven Sagger missiles and 18 rifles; the rifles were defective and they returned them. According to his statement, the missiles were kept in the *diwan* near his home in Gaza, and he later transferred them to Abdel Razeq Majaida. The Defendant went on to provide details about various people who had brought materiel and stated that he used to transfer the money, and that they used to keep the arms in a storeroom within his office. According to his argument, Yasser Arafat would tell him to whom he should transfer the materiel, and he would instruct his deputy to issue arms according to Arafat's instructions.

The Defendant stated that Mahmoud Abu Marzuk manufactured explosive charges for Abdel Razeq Majaida, and that he had transferred the money to Majaida so that it would be transferred to Mahmoud Abu Marzuk. The Defendant also gave information concerning additional arms deals.

The Defendant, in the course of the examination, was shown a document (Prosecution Exhibit No. 8) and stated that it was a paper written by Mahmoud Abu Marzuk, which contained price quotations for arms, and that he had settled accounts with him according to the prices listed.

Prosecution Exhibit No. 9 – statement by the Defendant dated April 2, 2006, 9:50 a.m.: At the beginning of his interrogation, the Defendant was referred to his statement of March 19, 2006, in which he had stated that he smuggled arms in the ship, and he confirmed that he had said that. The Defendant was asked about the involvement of others in smuggling the arms and spoke about it. Among other things, the Defendant stated that, in July 2001, he had given Fathi Ghazem \$50,000, on Arafat's instructions, to smuggle bombs and RPG launchers. The Defendant stated that he paid the money for the smuggling and not for the weapons, because the weapons had been given to them free of charge by Hezbollah.

The Defendant was asked to tell about the *Karine A* again, and stated that he had met with Fathi Ghazem in Jordan, and that Ghazem told him that he had met in Lebanon with representatives of

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

Hezbollah and of Iran. The latter had agreed to transfer three containers full of materiel to them, financed by the Iranians, and they (the Palestinians – Z.L.) would only have to pay the expenses for the ship. The Defendant stated that they were offered the opportunity to take weapons from Ahmed Jibril, but that they did not do this. When he was asked why, he said: "Because we have arms free of charge from Hezbollah and from the Iranians, so why should we take from him?" He stated that the plan was to bring ships with arms to the Ali Port, and that he and Fathi had spoken with Arafat and told him that \$125,000 was needed. Yasser Arafat told the Defendant to give the money, and the Defendant said that he did not have it. Yasser Arafat told Fathi to write a requisition asking for the money, and after Fathi did so, the Defendant took the requisition to Ramallah and transferred it to Arafat, who wrote to Harbi Sarsur and told him to pay the money. Harbi transferred the money to Fathi.

The Defendant was asked to tell about the meeting with the Iranians again. According to his statement, he met with two representatives; he believed the senior representative was a man named Ahmed Salem.

Prosecution Exhibit No. 10 – statement by the Defendant dated April 2, 2006, 2:01 p.m.: (As a parenthetical note, I shall state that the date on this statement was February 4, 2006. This is an error which is clarified in Prosecution Exhibit No. 13, and the correct date is April 2, 2006. Let us not forget that the Defendant could not have been interrogated on February 4, 2006, because he was arrested only a month and a half later.)

The Defendant stated that he had set up a Procurement Committee, which had set up an armaments storeroom, in which everything the Committee purchased was stored. The Defendant was asked about the Scientific Committee and stated that the activity of that committee consisted of teaching courses in the manufacture of materiel. The role of the Committee in the West Bank was to check that the arms purchased were serviceable. The Defendant was shown a document and he stated that this was a document by the Scientific Committee, in which they asked for soldering machines and lathes. The Defendant forwarded the requisition to Arafat, and he did not know what happened to it. The Defendant stated that the Scientific Committee belonged to the Fatah, the al-Aqsa Martyrs Brigades were Fatah operatives, and Yasser Arafat used to give the al-Aqsa Martyrs Brigades money for activities "under the table".

The Defendant stated that people from his office transferred \$150,000 to Fathi Ghazem in order for him to purchase two fishing boats. Even before that, the Defendant had transferred \$50,000, so that [Ghazem] would give them to the Lebanese to cover the expenses of smuggling barrels of weapons, about which he had spoken previously (in the previous statement).

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The Defendant stated that Fathi Ghazem met in Lebanon with Adel Mughrabi, Hezbollah and the Revolutionary Guards of the Iranians. The Defendant asked him if he had told Arafat about it, and Fathi said that he had told him about the plan to smuggle the ship and about his meetings in that context. Fathi told the Defendant that he wanted him to talk to Arafat, because Fathi needed \$125,000 for the expenses of the ship. The Defendant talked about it with Yasser Arafat, at the airport in Jordan. Yasser Arafat told the Defendant that Fathi should prepare a requisition to receive the funds. Fathi did so and, three days later, the Defendant gave Arafat the document. Arafat gave the Defendant written instructions to transfer the money to Fathi via Harbi Sarsur, and the Defendant forwarded the requisition to Harbi Sarsur by messenger and told Fathi about it.

The Defendant stated that he had transferred money to Mahmoud Zuheiri for him to buy arms "from outside" (that is, from outside the Palestinian Authority). The Defendant stated that he had a storeroom in Ramallah, in which they put all of the arms which they purchased from Mahmoud Zuheiri, and they would distribute the arms on the instructions of Yasser Arafat.

The Defendant stated that in August 2001, he purchased seven missiles from Jumaa Abu Shukri, for which he paid \$75,000, and which he transferred to Abdel Razek Majaida.

The Defendant stated that, in 2001, he was approached by an emissary from Marwan Barghouti with two papers. One of them was a requisition for the purchase of ammunition for the al-Aqsa Martyrs Brigades, in the amount of 25,000 dinars, and the second set forth the names of the fighters in each area, in order for them to be paid their monthly salary. The Defendant forwarded the papers to Yasser Arafat, for him to decide in the matter, and Yasser Arafat gave him an instruction to give Marwan Barghouti the money which he asked for. The Defendant said that he had no money, and then Arafat instructed the Ministry of Finance to transfer the money.

The Defendant stated that, when he came to Yemen, he was greeted by Taysir Ajina, who told him that Adel's and Fathi's ship had arrived. Taysir told the Defendant that they had prepared a passport for Adel Mughrabi and they also wanted to prepare a passport for Omar Akawi, the captain of the ship.

The Defendant went on to state that he transferred money to Ali Mahsin, a senior official in the Yemenite Army, as part of a partnership which was intended for the sale of tracer bullets for a profit. In the end, however, the transaction was not carried out and he got the money back.

Prosecution Exhibit No. 12 – statement by the Defendant dated May 14, 2006: At the outset of the interrogation, the Defendant was shown a document, and the Defendant stated that the document had to do with a requisition which he had received for the purchase of a lathe and cutting blades. The document had been transferred to him by Marwan Barghouti, and the

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

Defendant had forwarded the document to Arafat. The document did not come back to him with a payment order. The Defendant remembered that the document had been accompanied by two additional papers. One of them was a requisition for the purchase of arms, and the other was a requisition for the payment of salaries to members of the al-Aqsa Martyrs Brigades, but their names did not appear on his list and so he could not pay them.

The Defendant was asked what he had to add with regard to the Sagger missiles which they purchased, and he said that an instruction had come from Arafat to pay for the missiles, because he was afraid that [other] people would buy them and use them.

The testimony by the Defendant at the principal trial – direct examination

The Defendant began his testimony by stating that he was the head of the Finance Department in the Palestinian Authority, and that his powers were those of a clerk who received his instructions from the *Ra'is* ["Boss"], Yasser Arafat, and the deputy *Ra'is*, Abdel Razeq Majaida. According to his statement, he had no authority to make decisions on his own; rather, he only acted according to written instructions.

The Defendant confirmed that, in fact, a meeting of all those in charge of the security organizations had taken place in Yasser Arafat's office in Gaza in 2000. He stated that all of those present at the meeting, except for him, customarily met with Israeli commanders. He claimed that what was said at that meeting was that it would be necessary to collect the weapons which were held by the public and by civilians and, if necessary, they should pay for them. According to his argument, his role was to ascertain who the owners of the weapons were and what the price was and to obtain approval from the *Ra'is*, who would sign the payment order. Only after receipt of an instruction would he release the money for payment.

According to the Defendant, the weapons were taken so that they would not be used by entities such as Hamas and the Islamic Jihad, which did not recognize the Oslo agreements. The Defendant claimed that no weapons were purchased outside the confines of the Authority. The Defendant also claimed that the weapons reached a storeroom in the National Security building, where his offices were also located, but that he was not in charge of the storeroom. To the best of his knowledge, the campaign to collect weapons was known to the public. The Defendant further stated that he did not know how many weapons were purchased or how much money was paid for them. He repeated that every expenditure was approved by Yasser Arafat. The Defendant stated that he was not the one who transferred the weapons and he did not know whether they were transferred to the Tanzim.

The Defendant confirmed that he knew the people whose names appear in the first count of the indictment, including Mahmoud Zuheiri. According to his statement, the latter was

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

seconded to his office from Ghazi Jibali, and his job was to bring the signed documents from Yasser Arafat. The Defendant claimed that he did not know whether Zuheiri's position included the purchase of the arms, and, in any event, the Defendant did not have a storeroom under his responsibility. According to his statement, the payments were made by check or in cash, and each amount was written down. The Defendant claimed that he did not see, did not buy and did not issue weapons. He only worked with the documents, and he himself was afraid of weapons. The Defendant again emphasized that he did not know how much money was paid or which weapons were purchased. The only thing he did was receive documents from the various security entities and give payment orders to people. The Defendant denied that he had purchased and distributed pistols or that he knew anything about it.

The Defendant denied having made payment to members of Fatah and denied that he had paid people in the Bethlehem area. According to his argument, there was an instruction from Yasser Arafat to pay NIS 500, but he did not know what they were being paid for. No one told him that those people belonged to the al-Aqsa Martyrs Brigades. The Defendant denied that an emissary had come to him from Marwan Barghouti or that he had seen a financial report which included expenses for the purchase of chemical materials for the production of explosives. He also denied that he had paid other financial expenses of the al-Aqsa 'Martyrs Brigades, or that he had received an instruction from Yasser Arafat to pay Marwan Barghouti 25,000 dinars, and in any event, he did not have such an amount to transfer.

The Defendant denied any relationship to the arms ship *Karine A*. According to his argument, he only heard about it after he was arrested in Jericho. The Defendant confirmed that he knows Fathi Ghazem, the Deputy Commander of the Palestinian Navy, and confirmed that Fathi Ghazem had given him a document from Yasser Arafat, according to which the Defendant was supposed to pay Fathi \$125,000. According to the Defendant, he did not know what the payment was for and he refused to pay, because he did not have such an amount in the budget.

The Defendant confirmed that, when he was in Dubai for the purpose of purchasing vehicles, he was approached by Adel Mughrabi, who asked him to transfer a letter to Yasser Arafat. He met Adel Mughrabi together with other people and received a letter from them. He transferred it to Yasser Arafat and later found out that the content of the letter had to do with the Iranian proposal to help the Palestinian Authority, but he did not know and did not say anything about an arms ship.

The Defendant confirmed that, while he was in Yemen, he met Taysir Ajina at the Palestinian Embassy there, but he was not aware of the fact that, at that time, an arms ship had come into Hudeida Port in Yemen. He confirmed that Taysir told him that they were preparing a Yemenite passport for Adel Mughrabi, but he did not know why.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The Defendant stated that the Palestinian Authority had received a gift of two million barrels of crude oil from Iraq, and that he had been given a proposal to make contact with the Iranians, so that they could sell the barrels for the Palestinians and divide the consideration. For this purpose, he met with the Iranian Commercial-Economic Attaché. The Defendant denied any relationship or any knowledge, on his part, with regard to any offer on behalf of the Iranians to help the Palestinians by providing training and weapons, and denied having been present at a meeting at which such a proposal was raised. The Defendant denied that he had signed the minutes of such a meeting. According to his argument, he had only transferred a letter from Adel Mughrabi to Yasser Arafat, and the latter had refused any contact with the Iranians.

The testimony by the Defendant at the principal trial – cross-examination

In his cross-examination, the Defendant was asked if he was familiar with the al-Aqsa Martyrs Brigades organization. He answered in the negative and said that he had only heard about them in the media. He claimed that he had also stated in his interrogation that there was no such thing as the al-Aqsa Martyrs Brigades. The Defendant was confronted with two documents which had been presented to him at his interrogation of May 14, 2006, when he had stated that he knew nothing about those documents. When he was told that he had said to the police that one of the documents was a requisition to set up a lathe shop and the second was a requisition for salaries for the al-Aqsa Martyrs Brigades, he claimed that he did not know and had not said those things.

He claimed that he was at a meeting with Yasser Arafat, at which it was decided to purchase armaments. [He attended the meeting] by virtue of his position as a finance person, and the objective was to collect weapons from civilians. According to his statement, the only thing he did was to follow the instructions issued by Yasser Arafat, who approved the purchase of each armament individually.

The Defendant was asked about RPG bombs which arrived on a ship in June 2001, and stated that he had been given an instruction to pay the fishermen who found the bombs, as a monetary reward. The Defendant stated that he did not know where the ship with the bombs had come from, and when he was told that he had said to the police that it had come from Tripoli, he claimed that he had not said that. The same thing happened when he was confronted with the claim that he had told the police and the Israel Security Agency that arms had been purchased from Lebanon and Egypt. According to his statement, the arms which were purchased by him were only purchased from civilians, so that they would not fall into the hands of Hamas, and he did not know what was written in his statements.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The Defendant confirmed that he had transferred \$20,000 to Mahmoud Abu Marzuk, on the instructions of Yasser Arafat. He claims that he did not know what the reason was for this. When he was told that he had said to the police that it was intended for setting up a factory for the manufacture of materiel and hand grenades, he claimed that Mahmoud Abu Marzuk's house had exploded, and that he had learned afterwards that it had been used for manufacturing explosive charges.

The Defendant claimed that he did not know who Mahmoud Abiyat or Ataf Abiyat were. The Defendant was confronted with his statement to the police, according to which he transferred money to them so that they would not go to Hamas, and he claimed that he said that he had received an instruction from Yasser Arafat to transfer NIS 500 to Ataf Abiyat (the reference is to a monthly salary – Z.L.), whom he does not know personally, but whose name he knows, in contrast to his earlier statement.

The Defendant was confronted with an additional document, which had been presented to him in his interrogation, and which he claimed that he did not recognize. When he was told that, in his interrogation, he had stated that this was a document written by Mahmoud Zuheiri containing quotations for armaments, he said that he had not said that.

The Defendant stated that he was responsible for monies of the Palestinian security organizations, and that he was responsible for paying in accordance with written instructions which were given by Yasser Arafat.

The Defendant was asked by us whether he was familiar with the budget and its items, and confirmed that he was familiar with it, and that a payment order had to match an item which appeared in the budget. Accordingly, they would ask the recipients of the payments to state the purpose for which the requested money was required. If the payment order did not have an appropriate budget item, or if they refused to state the objective of the payment – the Defendant would refuse to pay, or would pass the requisition on to Yasser Arafat. He claimed that the budget item for the purchase of the arms was called "Payment for arms taken from civilians from within the State". The Defendant stated that, if he had received an exceptional instruction – for example, to pay money to a Hamas operative or to purchase textbooks for a school – he would not have performed the operation. In addition, the Defendant stated that he had a good relationship with Arafat and that there had been cases in which he had argued with Yasser Arafat about certain expenses and, in the end, Arafat had told him that he was right. He further stated that he had been praised for his methods of financial management. Only afterwards did he state that, if he had not implemented a payment order, he would have been put on trial. In a redirect examination by the defense attorney, the Defendant stated that any amount which had

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

to be withdrawn from the account of the Palestinian authority required the signature of the three signatories for the account, and he alone could not withdraw "even a penny".

Evaluation of the testimony – credibility and weight

The testimony by the Defendant – credibility and weight

The Defendant's testimony did not make a credible impression on us. He was obviously sticking to a story, according to which he had nothing to do with the arms ship *Kartine A*, he had nothing to do with the contacts with the Iranians which concerned the coordination of training and the purchase of arms by the Palestinian Authority, and with regard to the purchase of arms, he was present at a meeting, the objective of which was to purchase arms from civilians so that they would not be used by organizations such as Hamas.

When the Defendant was confronted with things which had been recorded or presented to him in his interrogation, including documents which indicated that he recognized and knew why a certain payment was made, in a way which could not be reconciled with his version in Court, he stated that he had not said what was attributed to him in the interrogation. We cannot accept this. It is puzzling that things which are recorded in his statements, and which are in line with his version in Court, were in fact said by him to the police and were written down, whereas things which are not in line with his version in Court were not said by him, but were written down by the interrogators without his knowledge. This simplistic explanation with regard to the records kept by the interrogators does not sound in any way credible.

Furthermore: some of his arguments are *prima facie* not credible – for example, his statement that he was not familiar with the al-Aqsa Martyrs Brigades and that he did not know what they were, or his argument that he did not know who Ataf Abiyat was, especially when, immediately thereafter, he stated that money had been paid to the person in question by the office in Bethlehem. When he recognized his mistake, he claimed that he did not know Ataf Abiyat personally.

As we have already pointed out with regard to the preliminary trial, we are convinced that the things which are recorded in the Defendant's statements to the police were based on his own words and reflect things which he himself said. Accordingly, we must rule that his argument to the effect that those things were not said by him is mendacious.

Furthermore, the Defendant's arguments to the effect that he was only following orders, and that he did not know why some of the money was being transferred, are not in line with what he stated at the end of his interrogation – that he always ascertained that the payment matched a budget item, which means that he knew what the payment was intended for. His version to the

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

effect that he was only following orders is not reconcilable with his statement that, if he had received an exceptional or strange payment order, he would have refused to carry it out, or with his statement in his interrogation, to the effect that he took action (with regard to the meeting with the Iranians) even before Yasser Arafat told him anything about the matter, because Arafat "wants to see results".

The testimony by Mahmoud Abiyat – credibility and weight

The testimony given by Mahmoud Abiyat in Court, as we see it, was devoid of any credibility whatsoever, and accordingly is devoid of any weight. His argument to the effect that he had spoken, in his interrogation, of a person named Shumali and not Shubaki is an argument which was clearly intended to divert the guilt from the Defendant. We are not convinced that there is even a grain of truth in that argument. It should be stated that the Defendant said in his interrogation that he transferred money to Mahmoud Abiyat, and this is in line with Mahmoud's statement to the police. Accordingly, we prefer to accept Mahmoud Abiyat's statements to the police, rather than his testimony in Court.

The factual infrastructure – summary

We have seen fit to prefer the content of the Defendant's statements to the police, rather than his testimony before us. Wherever there is a contradiction between the two versions, we have believed that the content of the statements to the police is preferable. The same applies to Mahmoud Abiyat's statements to the police. In light of this factual infrastructure, we must now examine the sections of the indictment which were attributed to the Defendant and to see whether his guilt arises from the evidentiary material before us.

Even before we perform an individual examination of each of the sections of the indictment, in view of the fact that the majority of the indictment is based on the Defendant's own statements, we must determine whether there is any evidentiary supplement, in the nature of an "additional item", to those statements.

In the case that is before us, we did not believe that there would be any real difficulty in this regard. An evidentiary supplement to the Defendant's statements can be found in the statement made by Mahmoud Abiyat, who confirmed the transfer of the salaries to him and to his men in Bethlehem, as the Defendant had stated. In addition, we have before us Prosecution Exhibit No. 8, which is a document which sets forth requisitions for the purchase of weapons and their price, as the Defendant stated.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

In Leave for Criminal Appeal 4142/04, **Millstein v. Chief Military Prosecutor**, Supreme Court Compendium 2006 (4), 4022, the Honorable Justice Levi considered the nature of the evidentiary supplement of the “additional item” type and ruled as follows (in paragraph 20 of his judgment):

“The requirement for the ‘additional item’ is flexible and open in structure. The type of matters that are likely to satisfy that requirement varies from case to case, and also depends upon the credibility of the confession itself. The greater the weight which is ascribed to the confession in question – the smaller the weight of the ‘item’ which is required in order to verify the confession; on the other hand, the smaller the weight which is ascribed to the confession – the greater the weight of the ‘item’. Accordingly, it has also been ruled that cases are likely to arise in which it is possible to accept an ‘item’ with a weight which is ‘as light as a feather’.”

And as the Honorable Justice Arbel stated in the same ruling (in paragraph 20 of her judgment):

“The requirement for an ‘additional item’ – similar to the ‘item of reinforcement’ and in contrast to ‘corroboration’ – is a requirement for an evidentiary supplement for verification’. Accordingly, and in contrast to ‘corroboration’, the ‘additional item’ does not have to point to the guilt of the Defendant; rather, it is enough to have an item of direct or circumstantial evidence, which is external to the Defendant’s confession, which is capable of confirming, to a certain degree, the content of the confession and to indicate the veracity thereof... The requirement for an ‘additional item’ is intended to remove any suspicion that the Defendant is taking upon himself the responsibility for an action which was committed by another person or which was not committed at all, and therefore, in principle, a very small item of evidence is sufficient to comply with that requirement... Accordingly, case law has stated on more than one occasion that the weight of this item of evidence ‘can be extremely light’ and can even be ‘as light as a feather’. This is enough for the Court to be satisfied that the confession is not ‘a mere fiction’ and will convince the Court that the story which the Defendant told in his confession is indeed a possible story.”

In the case that is before us, we have a confession by the Defendant, which extends over a large number of statements, both to the police and to the Israel Security Agency. His confession includes great detail with regard to various arms deals, including names, weapons and their prices, and detailed comments on his negotiations with various entities in the Palestinian Authority and with entities outside it (such as the Iranians). The inherent weight of these statements is very high. Both the content thereof and the way in which the statements were made indicate a high degree of credibility which should be given to them (cf. Criminal Appeal 6613/99, **Smirek v. State of Israel**, PD 56 (3) 529, in paragraph 12 of the judgment handed down by the Honorable Justice (as her title was then) Beinisch).

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

But not only the test of the numerous items indicate the credibility which should be ascribed to the Defendant's statements. Rather, in accordance with that which has been set forth above, these statements have external verifying supplements, in the form of the statement given by Mahmoud Abiyat and in the form of Prosecution Exhibit No. 8. Moreover, the seizure of the arms ship *Karine A* is also in line with the statements which were made by the Defendant. Let us not forget that the Defendant himself did not deny, in his testimony before us, many details which appear in his statements, including a meeting with the Iranians.

In accordance with that which has been set forth above, the independent weight of the statements is high. The additional item, in this case, points to the Defendant's involvement in at least some of the offenses, and verifies all of the Defendant's statements. More precisely: the matters which are set forth in the Defendant's statements are all related to his position and his status as the head of the Finance Department of the Palestinian Security Services. When there is an internal affinity and a pertinent relationship between the various offenses, the evidentiary supplement which exists for one offense may also extend to another offense (see Criminal Appeal 241/87, *Cohen v. State of Israel*, PD 42 (1) 743; Criminal Appeal 7758/04, *al-Qadr v. State of Israel*, Supreme Court Compendium 2007 (3) 710; Criminal Appeal 378/03, *John Doe v. State of Israel*, Supreme Court Compendium 2005 (2) 1128). Accordingly, in the case that is before us, even though an evidentiary supplement exists with regard to only some of the statements made by the Defendant, in view of the pertinent relationship of the actions which are described in the indictment to those which are set forth in his statements, the evidentiary supplements should be considered as verifying all of the things which were stated by the Defendant in his interrogations. Accordingly, even if there is no external evidentiary supplement for a specific section of the indictment, in view of the affinity among all of the charges in this case, the statements made by the Defendant are sufficient to substantiate the conviction, insofar as it arises from the statements.

Now that we have clarified the evidentiary infrastructure before us, we shall address each of the counts of the indictment.

Count 1 of the indictment:

The arguments that have been set forth by the defense with regard to this count of the indictment are arguments both in fact and in law. First of all, as to the factual aspect, the defense did not deny that the Defendant took part in the purchase of the materiel as set forth in this count of the indictment; however, it claims that this was a purchase of material which was aimed at taking weapons from residents of the Authority so that they would be in the hands of the Palestinian Authority forces. This argument was raised by the Defendant both in Court and during his interrogation. Second, it was argued that the Defendant was entitled to

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

benefit from the defense of "act of state" because all that he did was to act with no independent discretion, but rather, in accordance with the instructions of the chairman of the Authority, Arafat, who approved the transfer of monies from the Authority for the purpose of purchasing the arms. The Defendant's role in this case was to sign documents which approved payment. It was argued that this act is not a war crime or a crime against humanity, because it has not been proved that the Defendant knew that the arms would reach the al-Aqsa Martyrs Brigades organization, which would use them for terrorism.

It was further argued that the Defendant could avail himself of the defense of justification, because obeying the instruction by the Authority, which was aimed at taking weapons from irresponsible entities and transferring them to the responsible control of the Authority, is a legitimate act, which is governed by the defense of justification.

It appears that the arguments that have been set forth by the defense cannot be accepted, even if only on factual grounds.

In order for the defense of "act of state" to be allowed, it is necessary to show that the entity on behalf of which the Defendant operated was a state. As set forth in the ruling on the preliminary arguments, which was handed down by my colleague, the Deputy President, the Palestinian Authority is not a state, and certainly, during the period which is relevant to the indictment, it was much farther from the status of an independent authority. Accordingly, the Deputy President of the Court stated that: "This being the case, I believe that it should be ruled that the Defendant's actions pursuant to the indictment were not acts of state, as they were not committed on behalf of an entity which is a state; rather, at the very most, they were personal actions in the guise of state actions, through the use of resources of an unformed diplomatic entity."

No further support or additional evidence, which could have modified our conclusion with regard to the status of the Palestinian Authority, has been brought before us.

Secondly: the argument to the effect that the collection of the arms was intended to transfer weapons from residents, who were likely to use them for partisan purposes, to responsible entities, is unfounded. The Defendant raised this argument on a number of occasions, including in his interrogation, however, we do not have the impression that this argument is substantiated in any way whatsoever. In accordance with that which has been set forth above, we have already pointed out that our impression of the Defendant is that he is a sophisticated person, who is trying to shrug off the burden of responsibility and liability. Concurrently with the argument that the collection of the arms was intended to prevent irresponsible entities from using them, it appears that the Defendant approved the financing of actions which have absolutely nothing to do with the collection of weapons from

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

irresponsible entities. Thus, for example, the subject of the financing of the setup of a factory for the production of explosives by people belonging to the Palestinian Authority itself, the financing of lathe shops, the financing of arms smuggling by outside entities such as Hezbollah and the Iranians, and so forth. If the entire objective had been the collection of "partisan" weapons, why is it necessary to finance the bringing of additional weapons which originate outside the confines of the Palestinian Authority – especially when the weapons in question are of a specifically offensive nature, such as rockets and missiles of various types? If the matter in question concerns only the purchase of weapons from civilians, why did the Defendant act to finance the costs of smuggling the weapons from Hezbollah into the hands of entities within the Palestinian Authority?

The answer to these questions is clear. The collection of weapons has nothing to do with the desire to prevent those "irresponsible" entities from using them for terrorist purposes. The objective of the collection of the weapons was to transfer them to entities within the Palestinian Authority which obeyed Arafat and which made it possible to engage in warfare against Israel, its forces and its civilians. As the Defendant himself stated, in the memorandum dated March 15, 2006, 6:15 p.m., in Section 30: "Yasser Arafat gave an instruction that all of the weapons would be purchased by the Palestinian Authority, and not by Hamas or other organizations, so that he himself would be able to control everything that happened. In this way, Yasser Arafat would be able to control the strength of the intifada."

As we have seen, this is no innocent and "responsible" objective; rather, it is a clear objective which was intended to enable entities of the Palestinian Authority, headed by Yasser Arafat, to use offensive firepower to control the strength of the intifada – that is: the strength of Palestinian terrorism.

It should further be stated that the argument to the effect that the Defendant did not know that the weapons had been transferred to the al-Aqsa Martyrs Brigades organization, which used it for the purposes of terrorism, is an argument which is not in line with the evidentiary material. Thus, for example, in the memorandum dated March 15, 2006, 6:15 p.m., in Section 36, the following appears: "The subject explained that each of the security organizations purchased materiel in large quantities and the subject approved the payment. All of the al-Aqsa Martyrs organizations used the weapons which were supplied by the security forces, which carried out the massive procurement."

As we have seen, the Defendant knew very well that the materiel which was purchased was transferred to the al-Aqsa Martyrs Brigades, which used those weapons. Obviously, the Defendant knew what the al-Aqsa Martyrs Brigades organization was and what its activities were. His attempt to tell us that he did not know what the organization was is an untenable

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

attempt to represent himself as an innocent person. We do not believe this argument. It is clear to us that the Defendant – who held a senior position in Fatah for decades and was close to Yasser Arafat – knew very well what the al-Aqsa Martyrs Brigades organization was, what its activities were, and knew very well that the organization in question was a tool in the hands of the Palestinian Authority for directing terrorism against the State of Israel and its residents.

It should further be stated that we did not gain the impression that the Defendant was a clerk who followed instructions with no discretion of his own. This results both from the senior nature of his position and from the facts which were brought before us, as well as from the statements which were made by the Defendant in Court. Thus, for example, on no small number of occasions, it transpired that the Defendant acted on his own initiative, with no approval whatsoever – and certainly with no explicit instructions – from Yasser Arafat, in the context of monetary expenditures. This was the case with regard to the “business initiatives” which were intended to make a profit for Fatah; his contacts with the Iranians, which were not known in advance by Yasser Arafat (but only retroactively); and the Defendant’s own words to the effect that Yasser Arafat liked to see and to get results, and was not involved in the entire process itself from the outset. We shall also recall that the Defendant, in his own words in his testimony before us, confirmed that he did not transfer money if he did not have the appropriate amount, or if the purpose of the expenditure did not match a recognized item in the budget. This is not in line with a person who merely fulfilled every instruction by Arafat. Moreover, the Defendant stated, in his testimony before us on November 18, 2008, that if he were to receive an instruction which appeared strange to him, he would not carry out the action, and added that: “I had many disputes with the *Ra’is* on such things, and in the end, he came and told me that I was right.” These words, which appeared to have been uttered with great pride on the Defendant’s part, indicate that the Defendant was not merely a rubber stamp. When he thought there was a problem with this or that instruction by Arafat, he would tell him so, and would even argue with him.

In the case that is before us, and with regard to the action set forth in the indictment, the Defendant did not see fit to argue, even though we know that, had he seen fit to do so, he would have done so. The obvious conclusion is that the Defendant – by virtue of his position, *de facto* in his relationship with Yasser Arafat, and in light of his own actions, as those actions arise from the evidentiary material before us – had the discretion to approve, or not to approve, the transfer of funds. The Defendant knew very well what the purpose of the transfer of funds was, and he knew very well that the arms which were purchased with the monies in question were intended for the purposes of a terrorist organization – the al-Aqsa Martyrs Brigades.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

Summary:

From the factual standpoint, no infrastructure has been laid which enables support of the arguments that have been set forth by the defense with regard to the availability of the defense of justification, or the defense of "act of state", for the Defendant. It has been proved that the Defendant knew very well that the purchases in question were of weapons which were to be transferred to the use of a terrorist organization – the al-Aqsa Martyrs Brigades. This was not a case of the purchase of weapons with a view to taking weapons out of the hands of residents and transferring them to "responsible hands", as has been argued by the defense.

The Palestinian Authority is not a state, and in any event, the transfer of weapons for the purposes of terrorism against the citizens and residents of the State of Israel cannot take shelter under the defense of "act of state", even if a state were involved.

Second: with regard to the defense of justification, even if we were to adopt the method advanced by my colleague, the Deputy President of the Court, who is prepared to recognize the defense of justification for entities in the Palestinian Authority under certain conditions, the act in question is not a legitimate act on the part of the Authority, and the purchase of weapons which are intended for the purposes of the terrorist organization is clearly an illegal act.

Because the Defendant was a partner to the purchase of weapons as set forth in Section 1 of the indictment, we convict him with regard to that which has been set forth in this section of the indictment.

Count 2 of the indictment:

This count concerns the transfer of salaries to operatives in the al-Aqsa Martyrs Brigades, as well as the transfer of a requisition by Marwan Barghouti for the payment of money for materiel.

The basis for this count lies in the statements by the Defendant, but also in the statements which were made by Mahmoud Abiyat to the police. The Defendant, in fact, confessed in his interrogation that he had transferred salaries to Mahmoud Abiyat's men, and the latter confirms this matter in his statement. Accordingly, the opening passage of this Count of the indictment is based on statements by the Defendant and has been given a significant evidentiary supplement in the statement by Mahmoud Abiyat. Accordingly, and in light of the factual analysis set forth above, there is a solid basis for convicting the Defendant of that which has been set forth in the opening passage of Count 2 of the indictment, because it involved the transfer of monies to terrorist operatives.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The closing passage of Count 2 of the indictment – the subject of the materiel sought by Marwan Barghouti – also appears, in detail, in the Defendant's statements, and, in essence, constitutes part of the general series of offenses which is described in Count 1 of the indictment, which involves the Defendant's share in financing various items of materiel for persons in the Palestinian Authority and for the al-Aqsa Martyrs Brigades.

With regard to the closing passage of this count of the indictment, the defense argued that the Defendant did not commit any offense, because all that he did was to forward the document to Arafat. The Defendant did not pay the amount requested, because his office did not have the budget to do so, and the payment for the requisition came from the budget of the Palestinian Ministry of Finance.

I cannot accept the argument that this was not an offense. The charge which is attributed to the Defendant is "Performance of a service for a prohibited organization". The service which the Defendant performed for the al-Aqsa Martyrs Brigades organization admittedly did not involve the transfer of money from his office; nevertheless, he did perform a service. This service included accepting the requisition and forwarding it to Arafat. The Defendant was the channel through which the requisition was handled and carried out. In accordance with that which has been set forth above, and as we have seen in the analysis of the facts in Count 1 of the indictment, the Defendant was a significant link in all of the acts of procurement and finances. Furthermore, he was also the channel through which all of the financial requisitions reached Yasser Arafat. The same holds true in this case as well. This act is a service for a proscribed organization, and accordingly, it is necessary to convict him of the charges which are attributed to him in the closing passage of this Count of the indictment as well.

It should further be stated that the statements set forth above with regard to the defenses of "act of state" and justification, which were raised by the defense, apply even more forcefully to this count of the indictment, because, in this case, the Defendant granted assistance and a direct service to the terrorist organization known as the al-Aqsa Martyrs Brigades.

Count 3 of the indictment:

This count concerns the Defendant's part in the procurement of the ship *Karine A*.

According to an argument that has been set forth by the Defense, the Defendant did not commit any offense whatsoever. The money for the purchase of the ship did not come from his budget, but rather, from the budget of another office, which was headed by Harbi Sarsur. The Defendant did not initiate the bringing of the arms ship, and, at most, had indirect and not concrete knowledge of the fact that the ship would be carrying weapons. All that he did was to pass on the information about the ship to Yasser Arafat, who thought it was a plot to murder him.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

After examining the evidentiary material, we have found that the facts which are attributed to the Defendant in this count of the indictment have been proved as required. In actual fact, not even the defense disputed the fact that the facts set forth in the indictment were proven by the Defendant's statements. I shall comment that, with regard to the purchase of the ship, nothing bears out the allegation that Yasser Arafat refused this matter or thought that it was a plot. What was said by the Defendant referred to his meetings with the Iranians, which are set forth in Count 4 of the indictment, and not to the purchase of the *Karine A*, which Arafat approved with no problems whatsoever, according to the Defendant's own statements.

The central question which the defense raised is whether these acts constitute the offense of trading in war materiel.

The definition of the word "trading" in the Prohibition on Trading in War Materiel Order is as follows: "Purchase, sale, mediation, delivery, storage, transport, transfer, dispatch or repair".

This means that trading in war materiel does not only include acts of purchase and sale, but also mediation and transport of arms.

In the case that is before us, the Defendant took part in the following actions: he accepted the request by Fathi Ghazem for financing an arms ship which would come from the Iranians; it was explained to the Defendant that the weapons which would be on board the ship would be financed by the Iranians, and that the Palestinian Authority would have to finance only the ship and its expenses; the Defendant handled the request and passed it on to Yasser Arafat, who approved the conspiracy and agreed to the purchase; the Defendant was the one who transferred the requisition for payment to Arafat, who approved the transfer of the funds; when the Defendant announced that his office did not have an appropriate budget, Arafat gave an instruction for the payment to be made from the office of Harbi Sarsur, and the Defendant transferred that instruction by means of a messenger from his office; Fathi Ghazem was in contact with the Defendant for the purpose of receiving the information as to whether the order for the transfer of the funds had been issued.

These facts indicate that the Defendant was involved in the mediation and the financing of the arms deal. Even if his office did not pay the money directly, the Defendant was the one who made contact with Arafat and brought the subject of the arms deal before him for his consideration, study and decision. The Defendant was the entity which mediated between Fathi Ghazem, the Iranians and others and Yasser Arafat. The Defendant's role is accordingly not minor, but significant. It may be said that the Defendant was a significant factor in concluding the transaction, because his contacts with Arafat were of supreme importance for the purpose of executing the transaction.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

Even if the Defendant's office did not finance the transaction from the current budget, it should still be stated that the Defendant was involved "up to his neck" in this transaction, and that he constitutes an entity which took real and material action for the purpose of obtaining the financing for the purchase of the ship. Accordingly, he should be considered as having been involved in the purchase of the weapons, in the negotiations which he conducted with the Iranians from the beginning, in the purchase of means of transport of the weapons, and at the very least, in actions which constitute mediation for the purchase of the weapons.

In this case as well, it is obvious that the defenses of "act of state" and justification do not apply. In this case, the initial contact began even before Arafat knew about the subject of the arms ship, so that the Defendant certainly cannot say that his actions merely consisted of following orders.

Accordingly, the Defendant should be convicted of that which is attributed to him in this count of the indictment.

Count 4 of the indictment:

This count concerns negotiations which the Defendant conducted with Iranian representatives outside the Area.

The defense did not dispute, with regard to this count, that the Defendant held a meeting with people who represented themselves as Iranians, and held a general conversation with regard to possibilities for Iran's assistance to the Palestinian Authority. The defense argued that the prosecution would have to produce an evidentiary supplement of the "additional item" type in order to prove that such a meeting took place, and that the persons with whom the Defendant spoke were actually Iranians. It was further argued that, as far as the Defendant was concerned, those meetings were full of suspicion and caution and were not based on a desire to cooperate, and that, in fact, Arafat, upon receipt of a document which described the meeting, rejected the idea set forth therein.

First of all, with regard to the required evidentiary supplement, we believe that, in this case, even in the absence of any evidentiary supplement with regard to this count itself, the existence of an evidentiary supplement for other counts constitutes an evidentiary supplement for this count of the indictment as well.

As we pointed out above, a supplement of the "additional item" type is a supplement which is intended to verify the Defendant's statements. Because it is a supplement for the purposes of verification and not of embroilment, there is no necessity for the evidentiary supplement to refer to each and every one of these counts of the indictment separately, provided that there is a relationship between the various counts of the indictment in question.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

In accordance with that which has been set forth above, in the case that is before us, there is an affinity between the Defendant's actions as set forth in this count of the indictment and his actions as set forth in the previous counts of the indictment. All of them concern his work and his status as the Finance Officer in the Palestinian Authority and as a person close to Arafat. Accordingly, the evidentiary supplements which were found with regard to Counts 1 and 2 of the indictment (Prosecution Exhibit No. 8 and the statement by Mahmoud Abiyat) also constitute an evidentiary supplement with regard to this count.

Furthermore, it is necessary to reject the argument that has been set forth by the defense, to the effect that these were only contacts with no real intention. While these were apparently initial contacts, nevertheless, by the very nature and quality of initial contacts of this type, they are at times accompanied by suspicion. This does not mean that the Defendant did not want to promote the contacts thereafter; in fact, he even brought the subject of the contacts before Yasser Arafat for decision.

Let us not forget that the elements of the offense in question require only the existence of the contact between the Defendant and another entity which is part of a hostile organization. In the case that is before us, it appears, on the basis of the proven facts, that not only did the Defendant actually meet and hold contacts with operatives of an enemy country; the Defendant acted on the basis of a desire to bring about what had been agreed upon with the Iranians and "to get results" for Arafat. Accordingly, we believe that all of the elements of the offense, in this case, were fulfilled by the Defendant.

I shall further state that, in this case as well, it is obvious that the defenses of justification and "act of state" do not apply, because the Defendant did not receive any order or instruction to carry out that which is attributed to him in this Count; rather, he acted on his own initiative and on his own recognizance, and only retroactively brought the results of the meeting to Arafat for his approval.

This being the case, the Defendant should be convicted of that which is attributed to him in Count 4 of the indictment.

Conclusion

We have not seen fit to accept the preliminary argumentation that has been set forth on the part of the Defendant. We have seen fit to attribute full weight to his statements to the police and to the transcripts of his interrogations by the Israel Security Agency, and to prefer his statements, wherever the Defendant argued otherwise before us. In light of the content of the Defendant's statements, we believe that there is a complete factual infrastructure for proving the charges that have been attributed to the Defendant.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The Defendant cannot avail himself of any defense in this case. In the case that is before us, the defense of "act of state" does not apply, *inter alia*, because the Palestinian Authority is not a state and, during the relevant period of time, its status was even farther from statehood than it is today. Even if this defense had existed under law in the Area, the Defendant could not have taken shelter under it, in light of the fact that he transferred weapons, knowing that the weapons were meant to be used by a terrorist organization such as the al-Aqsa Martyrs Brigades.

The Defendant cannot avail himself of the defense of justification, because, even in accordance with the broadest interpretation of this defense (which, in accordance with that which has been set forth above, appears in the ruling which was handed down by my colleague, the Deputy President of the Court, with regard to the preliminary arguments), the Defendant took part in actions which are not legitimate, in a way which is not in accordance with the powers which were granted to the Palestinian Authority in the interim agreements; he acted many times on his own initiative, and not as a follower of orders; and even if there were cases in which he followed orders, the acts in question are clearly illegal, since, in accordance with that which has been set forth above, they have to do with the transfer of weapons and resources to terrorist organizations.

In light of that which has been set forth above, we have decided to convict the Defendant of all of the charges which have been attributed to him in the indictment.

Judge Lieutenant Colonel Ronen Atzmon:

I concur.

Judge Lieutenant Colonel Tal Band:

I concur.

Handed down and notified this day, July 29, 2009, in public and in the presence of the parties.

Judge

President of the Court

Judge

IN THE UNITED STATES DISTRICT COURT
FOR THE SOUTHERN DISTRICT OF NEW YORKMARK I. SOKOLOW, *et al.*,

Plaintiffs,

vs.

THE PALESTINE LIBERATION
ORGANIZATION, *et al.*,

Defendants.

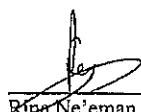
No. 04 Civ. 00397 (GBD) (RLE)

DECLARATION OF RINA NE'EMAN

Rina Ne'eman hereby certifies as follows:

1. The attached translation from Hebrew to English is an accurate representation of the document received by Rina Ne'eman Hebrew Language Services, to the best of my knowledge and belief. The document is designated as "Israeli Military Court Case File No. 3052/06 The Military Prosecution v. Fuad Hejazi Shubaki, Verdict dated July 29, 2009."
2. I am a professional translator with a B.A. in International Relations from the Hebrew University of Jerusalem (Israel) and 30 years of translation experience. I am fluent in Hebrew and English, and I am qualified to translate accurately from Hebrew to English.
3. To the best of my knowledge and belief, the accompanying text is a true, full and accurate translation of the Hebrew-language document designated as "Israeli Military Court Case File No. 3052/06 The Military Prosecution v. Fuad Hejazi Shubaki, Verdict dated July 29, 2009."

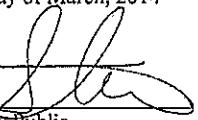
Dated: March 7, 2014

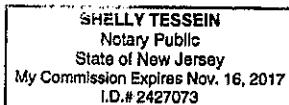

Rina Ne'eman

ss.: New Jersey

On the 7 day of March, 2014 before me, the undersigned, personally appeared Rina Ne'eman, personally known to me or proved to me on the basis of satisfactory evidence to be the individual whose name is signed to this Declaration and acknowledged to me that he executed the same in his capacity, and that by his signature on this Declaration, the individual executed the Declaration.

Sworn to me this
7 day of March, 2014

Notary Public

בית המשפט הצבאי יתודת

1
 2 בפני בפי אושפז: סא"ל צבי לכה
 3 הושופט: סא"ל רונן עצמוני
 4 הושופט: סא"ל טל בנד
 5

6 התביעה הצבאית
 7 (באמצתו סן אנדריי (רטציגן))
 8
 9

נגד

10 הנאשם: פואד חילאי שביבי ת.ז. 410026173/שב"ס
 11 (באמצתו ב"כ ע"ד אביגדור פלדמן)
 12
 13
 14

הכרעת דיןהנשיה סא"ל בפי לכה:

20 הנאשם שלפנינו מואשם בארבעה פרטוי אישום שעניינט העברת כספים לצרכי רכישת אמצעי
 21 לחימה כפי שיופיע להלן.

22 פרט ראשון – שחזור מלחמתי: מיויחס לנאשם כייחל משנת 2000 ועד לסוף ינואר 2002 עסק
 23 בסחר בצדוד מלחמתי. נטען כי הנאשם נטל חלק בישיבת בה הורת יאסר ערפאת לו ולראשי
 24 מנגנוני הbijthonן לריכוש כל כמות של נשק מכל מקומות אפשרי. הנאשם פעל מMOVED הכספי הפלסטיני
 25 אחרים לרכישת כמותות גדולות של אמצעי לחימה. הנאשם שעמד בראש מושד הכספי הפלסטיני
 26 ריצ' את בקשות אנשי המנגנונים השווים ואלו הועברו אליו כניירות עבורה. על מנת לוודא
 27 שאמצעי הלכימה עליות הוא משלם אן קייניט, יוזש הנאשם מזומנים אליו לתרבנה את כל
 28 השק למושדריו ולעורך כך החזק מהסן אמצעי לחימה ברמאללה וכן מיחס נסף ברכזות עוז.
 29 לאחר שאמציע הלחימה הועברו לרשותו, היה הנאשם מניש את נייר העבודה לאישורו של יאסר
 30 ערפאת, ולאחר אישורו של זה, היה הנאשם חותם אף הוא על הבקשה ומאשר לאישו להעביר את
 31 הכספי לפונה באמצעות העברת מנקיאן. במהלך התקופה היכיל נרכשו כ- 1000 טונות של אמצעי
 32 לחימה תמורת 7-10 מיליון דולר. את אמצעי הלחימה דאג הנאשם להעביר למגנוני הביטחון
 33 הפלסטיניים בודעו כי חילק ניכר מאנשייהם היעס חבריהם ברווח הצבאית של ארגון הפת"ח
 34 שבצתעה פיגועים וריבט אותה עת.
 35
 36
 37

תיק מס': 3052/06

תאריך: 29/07/09

1 פרט שני – ביצוע שירות עבורי התחדשות בלתי מותרת: נטען כי בתקופה האמורה בפרט האישום
 2 הראשון בעיר הנאש לחברי החוליות הצבאיות של ארגון גוזו תלייל אלקאצ'א באזרע בית לחם
 3 משכורת חדשנית בסך 500 ל.ש. באותה עת ביצעו חברי חוליות אלה פגעים רבים. בחודש
 4 אוקטובר 2001 קיבל הנאש בקשה לתשלומים של 25,000 ל.ש וירט מירן מרוון ברונו לערוך רכישת
 5 אמצעי לחימה וחומרים ליעזר מטענים, ולצורך תשלומים משוכחות ל-268 חברים בגדוזי חללי
 6 אלקאצ'א. הנאש העביר בקשה זו לזריאסר ערפאת, אשר הרה לו לשלם את הכספי באמצעות
 7 משרד האוצר.

8
 9 פרט שלישי – שח באיוז מלוחמות: פרט זה מפרט את חלקו לכואורה של הנאש במימון וארגון
 10 ספינות הנשק אארין A, שנטפהה בתאריך 3.1.02 כשלילה כמויות גדולות של אמצעי לחימה
 11 מטוגנים שעוניים, ובכלל זה רקטות, מרגמות ומקלעים. נטען כי בתרושם ספטמבר 2001 נפצע הנאש
 12 עם פתח ריאום, וזה ערך אותו בדבר מגעו עם האיראיס בכל הנוגע למילון ספינות הנשק. פתחי
 13 ראים חודיע לנאש מ-125,000 ל.ש על הרשייף לשאת בעלות של 122,000 ל.ש. הנאש הסכמי לכך ונף
 14 הסכמים לפגנת לאסער עפאת לקבלת המילון החדש לכך. בשל מאוחר יותר העביר הנאש
 15 ליאסער ערפאת את דרישת התשלומים וזה חותם עלייה. הנאש העביר את הוראותו של לאסער ערפאת
 16 באמצעות שליח למשרו של הרב כי צורן, אחראי על חולק בראש"ב. הספינה ועליה הציג
 17 המלחמות עגנה בתימן. הנאש, שהוחה בתימן אותה עת, עזזק בדבר הגעת הספינה וקיבול דיווח
 18 על הכוונה לחכך דרכו של שניים מאנשי הדפניה. לאחר שהספינה הפליגה מותגן לשלוח טואך,
 19 נטפהה בידי כוחות צה"ל ביחס 3.1.02, באמורו.

20
 21 פרט רביעי – מגע עם ארגון עוון מוחץ לאזרו: פרט זה עניינו מגעים שקיים הנאש עם גורמים
 22 איראניים, במטרה לטעם את שיתוף הפעלה הצבאי בין איראן לבן החישוף. בין היתר על
 23 אפשרותה של מפעלי תחכחות בתהומי הרשייף, העברת אמצעי לחימה מלבנון דרך
 24 הריזובללה, ואימונם צבאיים לאשי הרשייף בלבנון ובירדן. כמו כן נערך מסמך סיכום המפגש,
 25 וזה חונג לאחר מכן על ידי הטעם לאסער ערפאת.

גדר הփירה

26
 27 לא הוחש כי הנאש היה אחראי על עניינו הכספיים של מנגנוני הביטחון ברשות הפלסטינית,
 28 בתקופה הירלוונתית לכתב האישום. עם זאת נטען כי הוא פעל ברשות ובסמכות. עוד נטען, כי חלק
 29 מוחובדות המפורחות בכתב האישום נכונות. בנוספ', נטען כי אמרתו של הנאש,
 30 המבוססת את עיקרו המכريع של כתב האישום, נבו ממנה שלא כדין.

ניהול המשפט

31
 32 בראשיתו של ניהול התיק הועלו טענות מקדימות אלו על נדחו בוחלטה שניתנה ביטם
 33. 04.12.06. לאחר החלטה זו, ובבקשות כפירת הנאש באשמה, החוללה פרשת הבאות הראיות.
 34 מרבית חומר הראיות הוגש בהסכמה, אולס הסכמה זו התייחסה אך ורק לחומר הראייתי של א.
 35 התיחס באופן ישיר לנאש. כך, למשל, לא הייתה מחלוקת כי נטפהה ספינת הנשק אארין A.

תיק מס': 3052/06

תאריך: 29/07/09

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38

כאמור, כגב האישום מבוסט בעיקרו על אמרות הנאשם. לאחר והייתה מחלוקת על קבילתו של אמרות אלה, נotel משפט וזוטא. הוסכם על ידי הצדדים כי החקירה במשפט הוטא תינתן במסגרת החקירה הדין בתקיק בלבד. במסגרת החקירה העיקרי נדרשו לשמעו עד אז' בלבד מטעם והתייען, מחמוד עביהת, וכל יתר חומר הריאיות, למעט אמרות הנאשם, הוגש בהשלמה. במסגרת פרישת ההגנה העיד הטיישם.

הותיבעה הגיעה סיכוןיה בכתוב, והסניגוריה תשמעה, לבסוף את סיכוןיה בעל פה, גם שבאחוור ניכר של 4 חודשים.

משפט וזוטא

כאמור, לאור טענת ההגנה כי אמרות הנאשם נגנו באופן שאינו חופשי ומרצון, נוהל משפט וזוטא. במסגרתו, ואור טיעוני הוטא שהחולן, נשמעו שלוש וחוקרי המשטרה שגנו את אמדותיו של הנאשם, וכן שלושה חוקרים של שירות הביטחון הכללי שגנו את עיקר חקירתו של הנאשם. במסגרת פרישת ההגנה במשפט וזוטא העיד הנאשם וכן חעד מר מחמוד תיג'זין, אשר היה עס באתה תא בחקלאות מתקופת בבחנה.

בלוי

א. נטען כי הנאשם נחקר לאורך חודשים קיימות ממושכות במשפט רוכב שעוטה היממה תונ שכנעת מכך שינוי.

ב. נטען כי הנאשם היה אדם חולה, שנזקק לטיפול רפואי במחלות כווניות, ותורופותיו לא ניתנו לו ואף לא סופק לו תחלין הולם.

ג. נטען כי הנאשם היה אזוק ביילי ורגליו במהלך במלחן החקירה, דבר שגרט לו לכאבים עזים ולתוחנות השפה קשה. עוד נטען שלעתים היו חוקרי משטרים אותו בלבד בחרדר כשהוא אזוק, לפחות ארבע עד שבע שעות, דבר שהביא את הנאשם למצב של כאב, פחד וחרדה עזוקים.

ד. במלחן שהותו בחקירה, הורשו כוחות צהיל את ביתו של הנאשם, עקרו עצי הדר ועצי זית וביתם בחלקו והשmissו טון וחיצי דבש. הידיעה אודות הרוס הביאה את הנאשם לחדרה ופחד ביחס לנורול בני משפטה, החוקרים ניצלו זאת כדי לומר לטאים שאם יודה לאאת לחופשי ולסיע עליון לבני משפטהו.

ה. נטען כי נאמר לנאש שבלשל. הacobדשה שהוא אדם זקן ווולה ולא נותר לו שנים רבות לחיות, חוקרי אין מעוניינים לתקורו ולהזיק אותו במעצר זמן ממושך. על כן, אם יודה ייאמיד לחופשי. הודהותו ניתנו בכפוף להביחות אלה ובשל פעלת פיתוי זו.

ג. נטען כי חוקרי של הנאשם הティינו בו האשמות שווא, וחזרו ואמרו לו שהוא מסקר להם. החוקרים נקטו בשיטות של התשעה פיזית ונפשית. הנאשם שהיוו אדם מכור ומכובד

תיק מס': 3052/06

תאריך: 29/07/09

בקתילתו שמושפל מושפע מהתנהגות החוקרים הצעיריים לפניו, ובצירוף מכובח חפזי הקשה, 1
 יהל למותו ולרגע שבו יסכים את התקירות. 2
 ז. נטען כי הנאש חתם על הוואותיו על מנת לרצות את חוקריו, ומכל שידע מה כתוב 3
 באמורות שכתבו בשפה העברית, אותן אינן קורא. חוקרי המשטרה הסתמכו על זכ"דים 4
 של השביב וכשעמד על aio הזריקות והטיעות המוניים בכך נטעו לו חוקרי המשטרה 5
 להזכיר כי "תווך ובהו" יתרחש אם יחוור בו מהוואותיו. 6
 7

נקדים ונאמר, כי לאור עדותו של הנאש עצמו במשפט הווטא, אשר לא עמד על חלק ניכר 8
 מטיפולו הזרט, צמצמה ההגנה בסיכון אותה טיעוניה לטענות זוטא שענין יחס משפיל כלפי 9
 הנאש. 10

הראיות במשפט הזרט

עד זה מסר כי הוא דובר ערבית מהביה, מלמדיו ומูกבודה. בעת שהעיד בפנינו ציין כי הוא זכר 12
 את תווים פגנו של הטאטס, אך לא זכר את פרסי התקורה במאות האחوات. העיד מסר שהוא נהג 13
 לוחות את היחסוד, שבפניו, וללאו מכך הוא מזדחה בשוטר. הוא מזכיר לו את תיכון ואזרחה, 14
 ולאחר שהחישו מבני את תוכנה ותווטס עלייה, נגנית העדויות בצוරה של שאלות ותשובות. העדות 15
 נגנית בשפה העברית, ונכתבת על ידו בשפה העברית. בתום כל עמוד הוא מזכיר אותו לחשוד 16
 בשפטו, וזה חותם עלי. לפי הרשות באמරת הוא כיבד את הנאש בסיגריה ואפשר לו לעשן. העיד 17
 ציין כי תחרתם שמצאו של החשוד היה "בסדר" ושהחטף מסוגל למסור עזות, עללאו כן היה רשות 18
 כייד בעניין, או מציין זאת באמרת, ומגע מהמשך גביה העדות. כך הדבר גם לגבי אירופית 19
 חריגים במהלך העדות. כשהתבקש לציין דוגמאות לאייעומים מיוחדים שהיית רשות לו התרחשו, 20
 מסר כי הדבר יכול להיות למשל, שהשור מתלון על כאבי ראש, כי איו השטן, או כי איו 21
 מסוגל למסור את העדות. תוא ציין כי כדי גביה האמרה הוא מציין אייעומים כגון, ביבוד 22
 החשוד בשתייה, או מתן סיגריה וכדומה. 23

העד מסר כי במהלך התקורה שניהל האויריה הייתה גינוחת, והנאש לא ציין בעיה כלשהי, 24
 כשהנאש ביקש לעשות ניוגה לאפשרות לעשות כן, ולא היה דבר חריג מעבר לכך. עד ציין כי 25
 במהלך התקורה הנאש ישב מולו כשרגליים כבולה. העיד מסר כי לא יכול להיות שהשאור את 26
 הנאש בחדר בלבד למשך זמן רב, שכן המהדור בחדר התקורה בו נמצאים תיקים גנופים, ובכללו זה 27
 תקו האיש, כך שלא יכול להיות שעוג את התהדר. 28

העד נשאל לגבי הטענה כי נאמר לנאש שביתו נהרס, שנעקרו עצי זית והדור והושמדו טוں וחצי 29
 ובע. הוא השיב כי עדו למונע מטען העדות בভית המשפט כלל לא ידע שלנאש עצי הדר ודבש, והוא 30
 (חווק) בכל מקרה לא אמר דבר כזה. 31

תאריך: 29/07/09

תיק מס': 3052/06

1 העד טען שמדובר לא אמר לאשס כי נותר לו שיטות לחיות וכי אם יודה ישוחרר מייד,
2 ומסר כי חדר אסור, והוא אין נוקט אמצעים כלשהו.

3

4 העד ציין כי עיין בוכ"דים של השב"כ לפני הגיבית העדות, וכי על ספק חוליה הקרה לאשס את
5 החשד נגדו, וזה היווה גט קו מנהה לעדות שנגתה.

6

7 העד הבהיר את הטענה לפיה אמר לאשס שams יגור בו מודיעו בשבייל יקרה "תזהו בזיהויו".
8

9 העד נשאל האם החקירה השב"כ והמשטרת התחנו באוינו מקום, ומספר כי אף שמדובר באוינו
10 מתקן, העדות נגבהה בחרה החקרים של המשטרת. הוא ציין כי הוא לא נכנס לחדר החקירה של
11 השב"כ, והם (השב"כ) לא נכנסו לחדר החקירה של המשטרת. הוא אף ציין שהרח החקירה של
12 המשטרת נראית שונה מחדרי החקירה של השב"כ.

13

14 העד מסר כי אין יודע לכתוב בעברית ולמן כתוב האמורה בעברית, תזר על כך שאות מה שכתב
15 תרגם לאשס, וכן ציין כי הזהיר את האנשס בעברית. העד ציין כי לא יודע מה שעתה ישן האנשס
16 לפני העדות שגהה, וגם לא יודע מהם יממות נתקר קווים لكن על ידי השב"כ והמשטרת, אך ציין כי
17 היה בפנין כי"צ של הדברים שנאמרו במהלך החקירה בשבייל טרם גיבית וההעודה, אך לא
18 השתלשלות של כל החקירה או כל האירועים שקדמו לה. הוא מסר כי בדרך כלל נמצא בפנין כי"צ
19 אחד, אך הוא אין זכר לגבי מקרה זה.

20

21 עדותו של השוטר משה לוי

22

23 עד זה ציין בעדותו בפנינו כי הוא זכר את החקירה באוינו כלל, אך לא לפרט פרטיים. הוא מסר
24 כי את הודיעותינו של הטעות בגהה במתקן אשקלון, לאחר שזיהו החקירה הוגלה בשפה
25 העברית והאמורות נכתבו בשפה העברית. לאחר מכן הקרה את החוודות לנשס בעברית והוא
26 אישר אותן בחתימות ידו.

27

28 העד מסר כי הוא מתעד אירועים חריגים המתורשים במהלך החקירה באמצעות עצמן או בז'יב'יד
29 נפרד. במקרה של הנשס הוא ציין בוגר האמורות את העבודה שנותן לנשס לאכול ולשחות. הוא
30 מסר כי האוירה בחקירה הייתה נינוחה. הוא זכר את הנשס כאדם בעל סבר פנים יופי, חינוך,
31 שיטות פעולה ועגה לשאלות שנשאל.

32

33 הוא זכר שנשס זוקק לטיפול רפואי עקב מצבו הבריאותי – וכי תרופות סופקו לו על ידי
34 מרופאת הכלא. הוא זכר כי פעמי אחת נכנס תובוש לחדר וביקש לחת לנשס את התודעה היוםית
35 שלו. הוא מסר כי לאחר בירור שעשה, אישר לנשס לטיפול את תרופתו, והוא תיעד זאת בוגר
36 האמורה (הודיעעה מס' 7 מיום 2.4.06 גילין 3 שי 62).

37

38 העד מסר כי עד כמה שהוא זכר לנשס ישב מולו בחקירה לא אזוק. הוא הבהיר שאמר לנשס
39 כי בינו נהרס או כי עצים עקרו ודבש חושמד, ואף הבהיר כי אמר לנשס שams יודה הוא

תיק מס': 3052/06

תאריך: 29/07/09

ישוחרר בשל מצבו הכספיות וגילה, או כי אם יחוור בו מذברitis שמסר בחקירות-השב"כ יקרה
1
2
3
4
5
6
6 "תווח ובודחו".
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39

ולע' צין כי הוגפנום (FONF) השווגן במסורת המומופסות נוגביס מכך שההמודבר בטעופס מובנה,
והכחיש כי יזובר בחעתקה מקום אחר. הוא צין כי פניה הדברים במסורת מיום 19.3.06 של
את הנאשס לשלומו, והנאשס ענה "ברוך שם בצדקה" והדבר רשם. הוא פען כי כיוון שהנאשס
אדס מיבור הוא שלא יכול להיות לבני מובן, והוא צין זאת בוגר האזרה. הוא מסר כי באופט
כליל יידע על מצבו הכספיות של הנאשס, אך לא זכר בזיכוי מותי נודע לו עניין זה. העד צין כי הニア
לא זכר שקרה משחו יוצא דוטן בזיכויים של השב"כ לפני החקירה. העד עמד על כך שבחקירה
שהוא ערך, הנאשס הבן כי של לו יכול לשתווק לא לטופר כל דבר. הוא הושך כי בפתח החקירה
הוא מנגז את עגנו ומסביר לענקר חקן הוא נמצא ולאחר מכן מזכיר את האזרה. עניין זה הוא
מבצע תמיד לבן חשוד ולמן הוא לא תיעד זאת במסורת, למעט פרטיו האישיים הרשומים. הוא טען
כי הוא מזכיר כל דבר, גם את פרטיו האישיים של החשוד בפנוי כדי לוודא שאכן אלו פרטיו, וגם
את האזרה.

העד אישר כי החקירה בוצעה בתודור חקירות של המשטריה, המכוון במתוחן חקירות של השב"כ
בأشكלון.

העד צין כי אכן זוכר התייחסות למצבו הרופאי של הנאשס בזיכויים של השב"כ אותו קרא,
והושך כי אם הייתה בעיה רפואית הדבר היה שלילה. מכיוון שהאזרה אכן נגבתה, משמעות הדבר
הינה שהנאשס היה כשר לחקירה. הוא לא זכר או רוער יוצא זופן לבני מובן הרופאי של הנאשס
אבל זכר שהוא מיבד את הנאשס בשתייה חממה וקרוה ובסיגריות, והנאשס עישן הרבה.

העד צין כי הודהה השביעית נגבתה לא בתאריך 4.2.06 כפי שרשום במסורת, אלא בתאריך
2.4.06, והמודובר בטעות סופר.

עדותו של השוטר יעקב ברזני

עד זה מסר כי הוא זוכר את הנאשס אך הוא מסתמך על הכתוב במסורת שגבת. הוא צין כי הוא
גבב את האמרות בשפה הלארבית, רשם אותן בעברית, ולאחר מכן תרגם אותן שוב בעל פה לעברית
עלבו הנאשס. בעלות ניום 26.3.06 הוא הודה התייחס בנאשס דברים שאמרו עליו אחרים, והנאשס
התיחס אליהם. העד לא מצא מעין במסורת כי היו אירועים חריגים במהלך החקירה, אחרת,
לדבריו, היו אלה גרשמים. בעיות ניום 14.5.06 הוא הציג לאשס ממכבים וזה התייחס לכל אחד
מהט. הוא צין כי האוירה בחקירה הילתה טובנה, וצין כי מדובר באדם מיבור. העד מסר כי
הנאשס זכר פרטיהם מותק המסתמכים שהווגן לו, ולהערכתו יש לאנשים זיכרונו טוב.

העד מסר כי אם הנאשס היה מבקש לhabiיך על ידי רופא, הוא היה רושם זאת במסורת
ומפסיק את גבייתה, שכן ידועה לו משמעותה של במסורת שנגבתה מהנקר שאינו מבזב המאפשר
למסור עדות בוגרתו טובנה. הוא צין כי נזקדים המובאים בפנוי אינם אוזוקים אלא אם כן יישו

תיק מס' : 3052/06

תאריך : 29/07/09

1   תשש כי הם מסוכנים ובלתי להתפרק. במקרה של הנאש דובר באזם מבוגר ולא היה בכך
 2   צורך.

3
 4   העד שאל האם אמר לאנשים כי הרסו את ביתו, עקרו עזים וושםכו דבש, וננה כי זאת הפעם
 5   הראשינה שהוא שומר על כך שומר ביתו של הנאש. העד אף הבהיר כי אמר לאנשים אותן וזה
 6   אויב בשל גול המבוגר ומצבו הרפואי ישוחרר היה. העד צין כי לא השתמש באמצעי לחץ פיזי או
 7   מילולי כלשהו, והכחיש תוקף כי ניתן לאנשים להבין שאם יתעורר בו מורתאותו בשבייה קירה
 8   "תיזהו ובויה". העד טען כי לא היה צריך להפעיל כוח או לחץ, והכל התרחש באווירה טيبة.

9
 10   בחקירהנו הנגדית צין העד כי אכן יודע כמה זמן נחקר הנאש לפני שהוא תקר א'ותה, אך היו
 11   מקטים שבתת הייתה תקירה רצומה לפחות זמן כה, ואז המגנו החוקרם על מנת לאפשר לנחקר זמן
 12   מנוחה בחקוק. הוא אישר כי הוא מסתמך על וכ"דים של השב"כ, הכתובים עברית, וציין כי תרגום
 13   לאנשים חלק מהוכ"ד בו יוחסן לו הברחות נש学生们. העד אישר כי הוא זה שbiased הארכת מעצר
 14   בחלק מהמקורים, אולם לא זכר מזמן פעולות החקירה שהתקבש, ואמר כי לצורך כך יש לבחון את
 15   הדיו"חות שהוצעו לשופט שכן במעצר. העד צין כי לא רצוי מילט את המסתבכים שהוצעו לאנשים
 16   במסגרת האמורה מיום 14.5.06, או מי תרומם אותו. הוא צין כי הוא עצמו קורא ערבית, וכן
 17   הסתמך על התרגומים, אולם לאנשים העיג את המקור בעברית. העד צין כי את העדות של אחר
 18   אותה הציג לאנשים תרגם לו לערבית כיוון שהוא התייחס בתובנה בעברית והנאים אינם קוראים עברית.

19   עדותנו של המבוגרת "ירוי"

20
 21
 22   עד זה היה המבוגרת על חקירת הנאש מטעט שורות היבתוון הכללי. העד סיר כי הוא זכר את
 23   החקירה ואת הנאש. הוא טען כי בדבר בחקירה מוכחת בשבסן הכל האויריה הייתה מאוד
 24   נינוחה, עם הרוב מאוד כבוד הדדי. העד חוסף שהנאים הוזק בתא מעצר כל העצורים, אולם
 25   זכה בחקירה ליחס מאד מכובד בחלותם ולעומדו. הוא צין כי כמעט בכל תקופה החקירה
 26   והנאש לובד באוכל ממטבח החוקרם, עישן סיירויות, וקיבל מענה גם לבקשתות מיוחדות כגון
 27   לבנים מסוג "בוקסר", ספר קוראן, ואפילו היו מקטים שהוא בקש לחזיר בחקירה כי שעמם
 28   לאו.

29
 30   העד דיווח את התענה כайл הנאים לאזכה לטיפול רפואי, ואמר כי מפאת גילו של הנאש ועקב
 31   תלותותיו נבדק על ידי רופא שב"ס והוא במעקב צמוד של מרפאת שב"ס. הוא חוסף שהוא אישית
 32   היה בקשר עם מרפאות שב"ס וידיא שהנאים נבדק ובעייתי הרפואיות טופלו בחומרה לשיקול
 33   ועננס התקציבי של הרופאים. העד צין כי נשר לאנשים שאין אפשרות להעבור לו טיפול רפואי, אולם
 34   ערך דיו יכול להעביך פירוט של התוצאות בהן הנאים עשו שימוש. יתדעם זאת, העד מסר
 35   שהאחריות על הטיפול הרפואני נתונה בידי רופא הכלא.

36
 37   העד התבקש לומר את התרשומותו ממכמו של הנאים, ומסר כי לא התרשם שהנאים לא יכול
 38   היה להיתקר. הוא זכר מקרה אחד בו הנאים יצא מהתא עייף מאוד וכן הובש לחדר

תיק מס' : 3052/06

תאריך : 29/07/09

1 החקירה, והאשם הסביר כי הדבר קשור למצבו הנפשי ולא הפיזי באותו יום. העד חזר וציין כי
2 היו מקרים בהם הנאש בקש להישאר בחרד החקירה דזוקן.
3

4 העד חתבקש להתייחס לשאלת איזוקתו של הנאש בחקירה. הוא מסר כי בכלל, במרבית החקירה
5 לא היה הנאש אזוק כלל, ייחד עם זאת, היו מקרים בהם הנאש התעכבר וסTEL עצמן. על רקע
6 זה נזקן כדי לא פגוע בעצמו, ומיד לאחר שנרגע הוסר הזרק. הוא ציין כי במקרים בהם יצא
7 מדרך החקירה למספר דקות היה הנאש אזוק לכסא, אולם מדבר באוקים עם שרשרת ארכוח
8 המאפשרת תנעوت ידיהם חופשית ככל עישון. הוא הדגיש כי מעולם לא יצא לפיקד זמן של 4-7
9 שעות כפי שטען בטיעוני הוטא, ובדרך כלל מדובר במספר דקות ולכל היותר לחץ שעיה. הוא
10 הוסיף כי הנאש לא התרлон על כך בפויו. לשאלת בית המשפט ענה העד כי לאנשים לא היה שעון.
11

12 העד חתבקש להתייחס לטענה כי נارد לאנשים שבתו נhrs, עצים עיקריו ודבש והושמד. העד ענה
13 כי זו הפעת הראשונה שהוא שומע על כך שלנאים היה דבש, לא נאמר לאנשים דבר הנגע בזינו
14 והחקירה כלל לא הגיעו לנושא זה. העד הבהיר כי נارد לאנשים שם יודה יכול להשחרר לעזור
15 לשפוחתו או כי יכול להשחרר בשל גלו ומצבו הרפואני.
16

17 העד אישר כי במהלך החקירה הוטהו בנאים האשומות על בסיס חישבות שהיו בידי החוקרים,
18 והוא מקרים בהם נאמר לו שהוא משקן, אולם לא הייתה כוונה להשபילה. לדבריו, החקירה נוהלה
19 בהרבה כבוד הדדי ובמספר פעומים בחקירה אף ציין שאין מנוסה לחזב את חישוב שיקול מוחלט. העד
20 עמד על כך שלא עשה שימוש באים או בכוח, כי החקירה הותנה בה שיג ושיח ארכוח, וכי הוא
21 זכר אור וגאויה בחקירה וכווצאת דוף לטובה ביחס לחקירה אחרות שיגלה. הנאש שיתף
22 פעולה בחקלאם ורחבים של החקירה, והוא ממס ב证实 כי היה לומר לאנשים בתרת של נשא
23 והנאים מסר גרסה מפוארת בעניין.
24

25 בחקירהו הנגידית מסר העד כי נדוע לו על מעצרו של הנאש מכלי התקשורת בשעה לפני שפנס
26 אותו במוקדם החקירה. העד צין שהוא ידע כי את חקירותו הראשונית של הנאש ניהל החקיר המכהنة
27 "האדין", ואילו הוא לא היה מודע לה באוטו וכן, אלא רק בדיעבד.
28

29 העד מסר כי גודלו של הआבו שהנאש הוא סטנדרטי, יש בו תלון אולם זה סגור והאזרור
30 מונבלס על מערכת מיוזג מרכזיות.
31

32 העד נשאל מודיעו מהנאים נחקר ברצף ביום 15.3.06 החל משעה 10:55 ועד לאחר חצות, וזאת
33 כאשר הנאים כבר נחקר לפות בקורס משעה 02:40 ועד 05:45. העד ענה כי דובר בתחילת
34 החקירה, הנאים ביקש לפרט את פועלותיו באוקן כורנולוגיו וזה לך זמן. הנאים לא הביע ורצון
35 להפסיק את החקירה או ללבת לשון, ובמהלכו הוא אכל, שתה ועישן להנאותו.
36

37 העד חתבקש להתייחס לאמירות המופיעות בוכ"זין שערך החקיר המכונה "יגנו", כמו "אתה
38 מותנהג כמו ילך קטן, ישב ומשקר במצח נמושה" והאטם חן שומורות על במווע של הנחקר. העד
39 ענה כי בכל החקירה יש נקודות של עימות ואית הסתכמה, וудין כבוחו של החקיר נשמר.

תיק מס' : 3052/06

תאריך : 29/07/09

העד ציין כי הנאשם לא היה מוגן מפני עווית, אך כל גושא הקשר עם עwid הוא באחריות המשטרת. למיטב ידיעתו זו הוויטה לעwid על מעטו של הנאשם, אולם הוא לא בדק זאת.

השגנור הפנה את העד לזכייד מיום 19.3.06 בשעה 16:35, בו אמר והנאשם שמלבושים לו האשמות ועדיף שיביאו חרב וקטפו את רשו, ושאל האם זה מabit עעל אדם שקט ושליל. העד שיב Ci הוא לא התרשם שתנאים הוא אדם שקט ושלילו, אלא אדם שוטה להתרצחות חממה. הוא הוסיף כי התנהוגות זו ודומות לה של הנאשם אפיינו אותו לעתים, למורת שרוב החקירות נעה לה באזורייה חביבת מואוד עם הרגה כבוד הדדי.

העד התבקש להסביר מרוי "שייחת שבונע" ומסר Ci כי שייחת במילכה מוצע להחקד לתגעה להבנה, להוותה במיווח לו ומסביר לו אופי ההמודע שברשות החקירות. אופי שייחת תלי בחקד ובאפקט. במקורה של הנאשם, עיקר השיחוה עסק בורמו של עטלם ובנושאים כלילים, כיוון שתנאים הינו אודם שהסתובב בהרבה מאוות מקומות, אך בסוף השיחוה תמיד חזרת למשא החקירה. העד לא צרך לבדוק מה נאמר באותה שיחוה שלא הינה פירוג חיקתיים, אולם ציין שכן שיבן היתר נאמר שעריף לפאשס להוותה.

העד נשאל האם אמרה לאנשים ש"גיאע להבנה עם חוקריו" פירושה הסכם שהנאשם יודח ואחר כך יילך הביתה כי הוא זקן. העד ציין כי לא נאמר לאנשים שילך הביתה או כי הוא זקן. העד אמר שלא קרה דבר כשהנאשם לא הודה, אולם הודהה תיא לטעמו שכן כך תשתיית החקירה.

העד נשאל האם לא הופעל לכך גודל על הנאשם באופן שרגם לו לרצות לפוגע בעצמו, כפי שפורסם בזביזיד מיום 21.3.06. העד אמר כי דובר בחתקף עצם של הנאשם בתחילת החקירה, ולאחר מכן הוא נרגע והזור לשיטת ניגוות, ארכוח ומפורטת.

העד ח纠正 שhabtia' לטאטש שאם ימצע דבר אמרת בפוגרף לא ימישכו לשאלות על אותן דברים בהם יצא דובר אמרת. בכך הוא שלאחר הבדיקה התמקדו בנושאים אחרים, אך אין מניעה להזור לאותם נושאים. לדבריו, הסיכום והבנה עט החשש היו רק מקרה בו יצא דבר שקר.

העד ח纠正 כי אמר לנאשם שאם יסויים את החקירה עבר לבית הסוהר, שט התנאים טובים יותר ולכך עדיף לו לסייע את החקירה. כshawoneh לaci'id מיום 9.4.06 שעעה 13:30 טעיף 8 בו נכתב שהנאשם שאל אם איננו רוצח לטיס את תיקו ולבור לכלא, שט זיכא לביקורי משפטו, ענה העד כי חשלה שהזגנה לנאשם הינו באירועך לך לומר לו למורו את החקירה. העד חספיק כי החקירה לא התמקדה ורק בנושא הטעינה "קארון A" אלא גם בנושא מקורותיו והכיסויים קשורי לתנאים פטייה. ה"הבנה" בה מלווה היא שהנאשם מסור מידע, לאו דזוקא והמוביל להפלתו.

תיק מס': 3052/06

תאריך: 29/07/09

1	עדותו של המבוגה "האדוי"
2	
3	עד זה הוא חוקר השב"כ שחקר את הנאשס ביום בו הגיע למתקן החוקיריה, ופעס גופסת בשלב
4	מאותר יותר.
5	
6	העד מסדר שהנשס נושא לשלומו ונעה כי הוא חש בטוב אם כי אמר לו שהוא סובל מסדרן.
7	הנשס לא התלונן על כאבים, ואם היה עושה זאת הוא היה מזמין רופא או חובש. אך אמר כי
8	לא נמסרו לו ידיו תרופות מעורך דיוו של הנשס, וכל לא זכר לו שהנשס ביקש תרופות. העד
9	נשאל לגבי שעת החקירה הראשונה, 02:00, ונעה כי נורש לחדרו בחקיריה על ידי ראש הוצאות וכן
10	עשה. עד ציין כי למשיב זכרו לא חקר את הנשס כthora אוזוק, גם אם היה עם איזיקים,
11	ולחערתו לא רות, לא זכר באיזיק ורגינס. העד חחש כי הוא השאיר את הנשס פרקי זמן של
12	4-7 שעות בחדר החקירה לבדו כשהוא אוזוק. העד אף חחש שאמר או כי הזכיר אמרה לנשס
13	שביתו נהרס, עצים נערקו והושמד דבש. הוא חחש כי הבטיח לנשס כי ישוחרר אם יודה.
14	
15	העד אישר כי נאמר לנשס שהוא משקר, וטען כי מדובר בעוניה ליחסית מצדו של חוקרו, הוא
16	מסר כי לא היה שימוש באיזיקים או בכוח בחקירה, ואם הנשס פחד זה עניין טובי-קיטיבי אך
17	הוא לא חפץ אותו בכוונה.
18	
19	בחקירה הנגידת מסדר העד כי הוא ידע מיהו הנשס וידע שהוא פועל ותיק מאוד בפתח"ח, והוא
20	אחראי על מגנון הרוך והכלפינים בארגון זה.
21	
22	העד ציין כי מסר לנשס דף המפרט בשפה העברית את זכויותיו מעורר וכונתקר, אך הוא לא
23	חקרא לו אותו בעצמו. הוא אישר כי המכפט הראשון שרש בצד ימין הימשפט הראשון ש אמר
24	לו הנשס, והוא כי "נמאט לנשס מהסיפור של קארין A".
25	
26	העד התבקש לתאר את התרשומות ממכבבו של הנשס בחקירה הראשונה שהונחה לפניה בוקה,
27	ואמר כי הוא זכר שנכנס איש מבוגר, עירף יחסית, בחתום לשעה בה הגיע. גם שותחו כרגל, והוא
28	זכר כי הנשס היה מעשן כבב, קיבל הרבה סיירוט, וכי השיחת התונתלה איזוירה חביבת. הוא
29	לא זכר אם הנשס היה נסער או מודכו, ולא זכר דבר חריג אחר. לדבריו, למשב הבגנו, האמירה
30	של הנשס ש"נמאט לי" מתיישבת עם העובדה שהייתה במעצר הגנתי או מינעת בעקבות פרשת
31	קארין A.
32	
33	העד עמד על כך שותפקידו הגיע לחקר האמת, ואט הנשס היה מוסר תורה היגיינית שהייתה
34	מתוישבת עם המידע המודיעיני, והוא היה מקבל אותה.
35	
36	העד חזר ואמר כי הוא לא זכר אם הנשס היה אזוק בחקירה שערך, אבל אם היה שימוש
37	באזוקים הרי זה רק אם העד הרגיש מאיים. הוא חוסף כי הוא לא זכר דבר כזה, ואט הנשס
38	הייה צעק או משטולל הוא היה רושם זאת.
39	

תיק מס': 3052/06

תאריך: 29/07/09

1 העד חזר והודיע כי מסר את דף הזכיות והחובות לנאים, ושם רשותות זכויותו. הוא עצמו לא
 2 אמר לנאים כי זכותו לשומר על זכות השתקה או לחיות מיוזג בידי עיר.
 3

4 העד עמד על כך שאמנס היה מתלוון ביפוי על של נאותנים לו להגניס למתוקן המעוצר את
 5 תרופתו, או כי הוא מוגש רע ואינו מקבל עזרה מרופא הכלא, והוא היה רושם זאת. עם זאת,
 6 ציין כי ידוע שהנאים הוא אדם חולח. הוא אישית לא קיבל כל פניה על הנפות תרופות.
 7

8 העד חזר ותגדיש כי חקר האמת הוא "קוש" והוא המטרה, ולכן אשר הנאים אמר לו שהוא
 9 מוכן "להזות בכל דבר", וסביר לו כי אין מקום ליגרים אלה ועלו לטפר בעצמו מוביל להוספה
 10 או לגרוע. הוא התרשם מהנאים לא מוכן להזות בכל דבר, וידע לעמוד על של בחקירתו. העד
 11 אמר כי חילוק הנאים משכה מאוחר שהיה נושאים שדרשו ליבנו והבירה, והוא דיעות אחרות
 12 שהוא בחר להכחיש או לא להסביר אותן.

13 עזרו של המכוגה "ג'ינו"

14 עד זה היה חוקר שביב שנטל חלק בחקירוזו של הנאים, וצין בפתח דבריו כי מאוחר שחלפו
 15 שנתיים ממועד החקירה, חלק ממנה הוא לא זכר.

16 העד עומר עם פיעוני וזוטא, ומסר כי הנאים קיבל טיפול רפואי ומתאי מרפאת הכלא. הוא זכר
 17 שבאחד הזיכיריים מסר הנאים שיש לו פוליפים בKİבה, ותוך זמן קצר חוץ לאבדקה ולטיפול
 18 רפואי. העד מסר כי חוקר וואה סמכות בוג� לא עברת תרופות לנאים, וכי ההתלוות
 19 בנושא זה הו של רופא הכלא. עד ציין כי לא זכר לו מקרה בו הנאים הסב את תשומתlico ליבו לכך
 20 שהוא זוקק לטיפול רפואי.

21 העד הבהיר כי הנאים היה אזוק בריגלו בחקירות בהן נכח, והוסיף כי הנאים טזק בידיו לאחר
 22 שחבט בעצמו ולאחר שהוחרר כי אס ישייך לחבוט בעצמו ייאזק, על מנת שלא יוכל לפגוע בעצמו.

23 העד טען כי לא היה מקרה בו הושאר הנאים אזוק לו בזוד בחדור למושך 4-7 שעות, וטען כי לא אמר
 24 לנאים שכוחות צה"ל והרסו את ביתו והשמידו עצים ודבש. העד הוסיף כי אף לא תאמיר על ידו
 25 לנאים שאמ יודה הוא יצא לחופשי לאריגילו.

26 העד ציין כי לא פעם אמר לנאים שהוא מסתיר מידע ומסרב לתויתו לחוקרו, אולם לא השתמש
 27 באלימות, אווים או ניסיונות הפחדה.

28 בחקרינו הנגידין נשאל העד ביחס לנסיבות האמירה לנאים כי "יהובא לחקירה על מנת להזות
 29 בכבוז". העד מסר כי להזות באמות זה כבוי, ומטרתו כחוקר היא שהונתקר יודת הולמת את.
 30

31 העד ציין כי הנושא החקירה היה מעורבותו של הנאים בנושא הספינה קארין 'A', קשורו למימון
 32 והברחת אמלייה, וקשריו לאייראנים ולאחרים ממדינות ערב, שמטרחת ביצוע פח"ע נגד ישראל.
 33

תאריך: 29/07/09

תיק מס' 3052/06

העד מסר כי רשם בוכ'יד שורנשס "התנהג הילד כפני", שכן חurf גילו המבוגר התנהג לפעמים בחקיריה ב�ורה ילדותית. כשהותבקש לחסב רלה מה הכוונה ענה, שותנהגות ילדותית והיא כאשר נתקר על מידע ומוסר גרסות כי סיוי הפטור אתו מஅחוויה, אך ששהן ידוע שהוקרי יודעים על מה הם מדברים אליו.

העד ציין ששנמור לנאים כי אל לו "התנהג כמו פרח", ובמילה "פרח" כונתו היינת לאדם שצעך, מש夸, חסר כבוד שעושה הכל כדי לתצלול את ערו.

העד ציין כי ככל הראה ידע מאותה עת על כך שהנאים חקר לפנות בוקר על ידי הוחוקר המכונה "האדי", אולם לא מצא כל מנגעה מלהזכיר את הנאים עד השעה 18:00.

העד נשאל על דבריו מחקירה שתועדה בוכ'יד מיום 20.3.06, בה נרשם שאמר לנאים שאין זה מקורה שמעצמו והואר ב-18 ימים לאור המיעג'רב שהוא מליטר מוחוקרי, וטען בפניו כי בכך הוא אמר לנאים למעשה, כי ככל שישיר מודיע מעצמו ומהשך, העד חשב על כך שנין לתבין שכיתת המשפט החליט להאריך את המעצר בחוסטך על חמידע שהיה בפניה. העד נשאל על הנסיבות נוספות שלו כלפי המחקר שתועדה בוכ'יד מיום 27.3.06. שם נרשם כי מודיע לנאים שיבוטו של דבר יודח. נטען בפניו העד כי החגון אמר שהנסיבות והינה שעד שהנתמם לא יודח - החקירה לא תסתיימ. העד חשב כי זה לא מה שכתב, ובוטו של דבר הנאטס אכן העביר הרבה מידע.

העד נשאל על המקרים בהם הנאטס הינה את עצמו ויאמר כי הוא זכר שהנתמם הינה את עמו מסוף פעמים בכפורה יודח, ומספר פעמים הצליוו להרגיע אותו על ידי בקשנות שיפסיק ואtan. עד ציוו העד כי לדעתו זו התנהגות ילדותית. העד נשאל אם אין הינה התנהגות זו מעלה על ייאושו של הנאטס, וחשיב כי להערכתו זו הייתה הצעה, שכן עבדה שלאחר מכן מקרים רבים. מטר עד הרבה מידע.

עדיות עדי התייעזה במשפט הזוא - סיכום בינימ

ניתן לחלק את העדיות שנמשכו לעדיות אנשי המשטרה ולעדויות אנשי השב"כ. אנשי המשטרה מסרו כי החקירה נוהלה בנימוחות, לא בעיה כלשהי, וכי הנאטס מסר דבריו מרצונו הטוב והוחפש. עד מסר כי הנאטס כבוד במחוץ החקירות במוון ובmeshka, לא הוואר לבדו, ולא הושמכו כלפי איזומים כלשהם, או זבוחות בהקשר לחיקרתו.

עדי השב"כ ציינו כי הנאטס קיבל יחס של כבוד בהתאם למעמדו. הם לא הוכיחו כי היו בחקירתו מקרים של "עימנות" במסורות החיטויו באחסן כי הוא מש夸 וכי הוא מסתיר מידע, אולם טענו כי הדבר הינו טبع כחלה מחקירה. הוחקרים הוכיחו כי הנאטס השרар פרקי זמן ארוכים לבדו בחזרה והחקירות. לזרחים, אמנים היו מספר מקרים בהם הושאר המחקר לבוי, אולם דבר בפרק זמן קצר, במלחמות היה אזוק בדיו באזקים עם שרות ארכוה. עד צוין כי הנאטס לא היה

תיק מס' : 06/052/305

תאריך : 29/07/09

1 אזוק במהלן החקירה, לפחות במרקם בהם שטר לעצמו ונישה לפגוע בעצמו. גם במקרים אלה,
 2 לאחר שהחטאים נרגע, וזרו האזוקים.

3
 4 גם חקורי השbie' הכתישו כי השמיעו כלפי הנאש איזומיס, או כי משׂו לו שביתו נחרס וכייב',
 5 או כי רוחבתו לו הבתוות שאם יודה ישוחרר מפאת גילו.

6
 7 בכל הנוגע למצבו הרפואי, ציינו חקורי השbie' כי חטיפול בנאש היה על ידי מרפאת הכלא,
 8 ולאור גילו אף דאגו לכך שיקבל טיפול בהתאם לשיקול הדעת של גורמי הרפואה, עליהם אין
 9 אחרים.

10 עדות הנאש במשפט הוזע – החקירה הראשית

11
 12 התאש פתח וצין כי הוא סובל מיתר לחץ דם, טהורום, אולקסט וכאבי גב.

13
 14 התאש תיאר כי היה בכל רציו ותחת פיקוח אמריקאי ובריטי, וכיitz ביום 14.3.06 בשטונה
 15 בבודק חל מוצר של צה"ל על המוקטעה ביריחו, עד אשר הגיע דוחר והרס את המבנה. הוא
 16 ואחרים נלקחו למוט"ק יריחו ובשעות הערב הועבר למגרש הרוסים. התאש ציין כי היה לו
 17 כיוון שהיה לבוש בפיגיימה בלבד. ממרשת הרוסים חועבר לאשקלון, וכל אוזו זמן היה גלון
 18 באזוקים.

19
 20
 21 חקירותו בשbie' ה החלה באותו הלילה ונאמנו לו כי הוא חייב להזותות בכל זורה. התאש ציין כי אמר
 22 לחוקרו שאין גרו דבר, והוא אדם שמבצע את עבודתו וממלא ווראות.

23
 24
 25
 26
 27
 28 לטענתו, היה אזוק במהלן החקירה בדיון וברגלו, וצין כי ידיו היו מלפיגים. התאש אמר כי לא
 29 קיבל את התרופות שהוא נסכל דרך קבע, ואף שבקש לראות רופא נאמר לו כי יראה אותו רק
 30 למחרת. התאש טען כי ניקת לורפא רק לאחר שתמתן פעמים רבות שייעבר לבדיקה. לאחר
 31 בדיקת הרופא ניתנה לו תרופה רק נסכל לחץ דם, אולם לא טיפול בבעיותיו האחרות.

32
 33
 34 התאש ציין כי הוחזק בתא שגודלו מטר וחצי על שני מטר, והוא היה נודם מחר מירב עייפות,
 35 אולם עקב הכאבם מחס סבל והועורר הרבה.

36
 37
 38
 39 התאש אמר כי אין זוכר ובוות מהקיירות. הוא זכר שחוקרי רצו שהוא יודה שהוא קנה את
 32 קארין, א, אולם אין לו קשר לכך. לעומת זאת, חוקרי דיבורו אלו בחזקתה, פעמים תתייחסו אליו
 33 בזרה אלימה ופעמים בזרה רגועה.

35
 36
 37
 38 התאש טען כי חוקרי אמרו לו שהם מעוניינים בחוזאה מפורשת ומפורטת על כך שהוא יודע על
 39 הפרשיה של קארין, א, ושאנס יודה – וכל ללכנת הבינה. התאש טען כי אמר לחוקרי שהוא מוכן
 להודות אך לא לשקר.

תיק מס' : 3052/06

תאריך : 29/07/09

הנאש מסר כי עורך דיןו לוי שחרטו את ביתוג, ונגרפו עצים וכוכרות. לדבריו, החוקרים אמרו לו שהם שמעו על כך, והענין השפיע עליו באופן שליל.

הנאש נשאל על ביקוריו אצל רופא הכלא, ואמר כי גם כשביתה מותלון היה מקבל רק אקמול. בשנאמר לו שלאחר שהותלון בחקירתו על בעיות יכול קיבל פרופון לנעיצות העצירות שלו, אולם טען כי אין זו זאת. במקורה אחר זכר הנאש שקיבל פרופון לנעיצות העצירות שלו, אולם טען כי זה היה חד פגמי. לדבריו, אף שקיבל תרופות ללחץ דם, הרגשי כי זה לא עור לו. הנאש נשאל אם סיפר לרופא על המחלות והכרכנות שלו, נאמר כי סיפר הכל וגם כי יש לו אסתטמה, כי הוא מתקשה לשום בזורה טובה וכי הוא סובל מפעימות לב בזאות.

עוד ציין כי השוטר שגנה את אמרתו ישב עט דוחית השביב' ושאל אותו לבני, אולם הוא אינו יודע מה כתוב השוטר, שכן חקירה התנהלה בעברית והדברים נרשמו בעברית.

הנאש נשאל אם האמין שישוחרר אם ימסור את מה שחוקריו רצו לשמעו ונענה שכן, חוקריו סיפרו לו על נזקיר אחר שהיה צפוי לקלב 4 מאסרי עולם, אולם מוחמד דחלאן התערב בעניינו והם שחררו אותו.

הנאש מסר כי לא ביקש מהחוקרים שיתקשו לעו"ז, ומשפטו היא זו שהתקשרה לעו"ז עברו. הנאש הוסיף כי ביקש מהחוקרי לראות עו"ז ותשובהו הייתה שם יבוא עו"ז ושאל עליו אם יתנו לו לראות אותו.

עדות הנאש במשפט הזוטא – החקירה הנגידית

הנאש מסר כי הרגיש מושפל בחקירתו. עוד מסר כי אמר לחוקריו את כל מה ששם רצוי לשמעו. לאחר מכן נשאל הנאש באיזה שלב של החקירה "ישבר", הנאש לא השיב על כך ישירות וחתה זאת טען כי מתחילה אמר לחוקריו שמה שיש לו לומר הוא שפה, ואת מה שהוא ידע הוא אכן סיפר. כשהسئل אם הדברים שמספר ביום הראשון לחקירה נאמרו לאחר מכן, ענה כי סיפר את הדברים כי זה מה שקרה והוא לא זכר בענין סוחץ' עד טען כי בחקירה לא שיקר בשום שלב, וסיפר את מה שהוא ידע, אולם אין יודע מה נרשם בעברית.

לטענתו, חוקרי השפלו אותו, אמרו לו שהוא שקרן ויזברו אליו בצוותה "מלוככת". עוד טען כי היו עובדים אותו בחדר ריק בלבד כשהוא אוזק, ותוורס ריק בעבר מה שעווה.

הנאש אמר כי בחקירה פעל לפיו הוראות החקירך ובזדיין לא הכתיב דרישות או את תנאי החקירה. כשהسئل כיצד מצא את הכוונה לומר לחוקריו כי "מדינת ישראל חיבבת לך כלכך", לא השיב תשובה ישירה. הנאש אישר כי עישן בחקירה ואמר כי לפקח סיירות מהחוקרי בהתאם בקשתו. הנאש נשאל מה עוד קיבל ותשוב "כלום". כשהسئل באופן ספציפי, אם קיבל קוראות, קפה, תה ולבנינט, ענה שקיבל. לדבריו הוא לא ביקש זאת אלא חוקרי הביאו לו.

תאריך: 29/07/09

תיק מס' : 3052/06

הנאשם חזר על כך שיחה נטוון בלחץ כבר מתייחס מראשו, אולם הדגיש כי בחקירהו מסר רק את האמת. עוד ציין כי הבהיר כל קשר לטספינה קארין 8 וכי הטעקע על כן.

לשאלות בוגת ומשפט ענה כי הדברים והרשמיים כאמור תויו וטורמו לו, אולם הוא לא ידע מה נרים בפועל. עוד ציין הנאשם כי היה מתעכן עלויות בחקירתו (ימורב והדיבורים הבן אודם משתגלו) אולם עצביו התבטאו בכך שהוא "התופוץ מבעניש" ולא הראת זאת לחוקרו.

עדותו של מוחמד חיג'או

עד זה מסר כי היה עם הנאשם באותו תא בכלא אשקלון באפריל 2006, למשך כשבועיים. הוא מסר כי הנאשם היה חולה וחלש והיה קשה לו לשוט, ללבת או לעמוד על רגלו. הוא טען כי פעמים רבות הוא וחבריו לתא דפקו על דלת התא וביקשו רופא עבר הנאשם, כי "הוא הולך למות" ומחזרות נתנו לנאים "מקסימום אקמול". הוא ציין כי מעלים לא הגע רופא לתא.

בחקירהו הנדרית ציין העד כי היה עם הנאשם בתא החל מ-06/04/12 למשך זכרו. הוא טען כי בתקופה של שבועיים שהיה ייחד עם הנאשם בתא ינא זה רך לשירותים ולמקלה, ולאחר מכן הוטר כי ינא גם לחקרירות. כשנשאלו לתובתו לכך שישנים מסמכות ריביט של חובשים ורופאים כי ראו את הפסחים באותה תקופה, ענה כי בתקופה שהו ביהד זה לא קרה. עד וולף כי כל פעם שהנאמש חזר מהחקירה הוא סיפר להם (לחבריו לתא) על כן. העד הבהיר לו מר שמות אנשים נוספים איתם ישב באותה תקופה וענה כי יש אנשים שהוא זכר את שמותיהם, אך לא נקבע בשם כלשהו.

העד ציין כי הנאשם אמר לו שהחקירה גורמת לו לחץ נפשי, שהוא כל הזמן היה כפוף לכיסא ושהוא קיבל יחס רע. עוד אמר לו הנאשם שהוא סובל מסרטן והוא צריך טיפול רפואי. העד אמר כי הנאשם לא סיפר על הדברים שקיבל מחוקריו, כגון פירות, סיגריות ותוחנות.

הברעה במשפט הזוג

ניתן לומר שליטעוני הזוטר מעלים טיעונים בתחום ה"השלפה", נקיטה בשיטות חקירה בלתי הוגנת על ידי יצירת לחץ נפשי בלתי הוגן כמו גם פיזי ורוחני. האכרעה במקורה זה הינה הכרעה עובדתית, הוגבעת מהתרשומות הבלתי אמצעית מדברים שנאמרו בפנינו.

תאריך: 29/07/09

הערכת תעוזות במשפט הוזוא – מהימנות ומשקל	
1	
2	מהימנות עד הותגעה
3	
4	לא מצאנו כי עד הותגעה היו חסרי אמיון, بما שביקש לטען ההגנה. אכן, אין ספק כי הנאים
5	היתו נתנו בחקיריה ממהלך ביקשו החקירים לקבל מילע'ך ובסך הכל אפשר מוחנאות בוגרנו לפעילותו
6	
7	במיומן הטורו הפלסטיני.
8	
9	בכל חקירה, היה לא התנהלה בתנאים נוחים ונעים. הנאים היה כלוא במתכוון חקירה, ונחקר
10	תקופה ממושכת. יחד עם זאת, ישנו פער בין חוסר התוצאות האינטנסיבי לקיום של חקירה, לבין
11	נקיטת אמצעים שימושיים לשולות את רצונו החופשי ואת יכולתו להבור אם למסור מידע מפליל על
12	עצמו.
13	
14	בעלה מהכתוב באמורות, ועל כך לא חלק הנאים בעדותו, במהלך חקירתו במשפטו הוא קיבל
15	סיגריות לעישון כאות גשוש, וכובד בשתייה ובמזון במהלך מהלך החקירה. כך למשל, באמרה מיום
16	19.3.06 גל'ון 5 שי 132 נרשים "בשלב זה החשוד מבקש להתפלול וחוזאת החשוד מופסקת לעיין
17	זה", וכן גל'ון 6 שי 164 "במהלך הזרדות מובד החשוד בשתייה תהה, שתיהיה קרה ונעוגית".
18	באמורה מיום 20.3.06 עמי 1 שי 18 נכתב "החשוד מתקבל סיגריה ומעשן" ובהמשך (עמ' 2 שי 19)
19	נרשם כי "החשוד" מתקבל מים לבקשו כדי לבלוע כודר". באמרה מיום 22.3.06 גל'ון 5 שי 118
20	נרשם כי כובד בשתייה תהה, שתיה קרה וסיגריות, ובאמורה מיום 30.3.06 גל'ון 6 שי 144 נרשם
21	דבר דומה, גם באמרות שנגנו ביום (תש'ה ותש'ו). נרשם כי קיבל כבוד. קשה לתאר מצב בו
22	חקירה מתנהלת באופן דורשני ואכזרי, בטענה ההגנה, ואגב כך ניתנת לנאים אפשרות להתפלל,
23	לעשות כרצונו, לאכול ולשתות, ומוכן ליטול תרופות.
24	
25	יש לומר כי כבוד כגון אוכל ושתות וסיגריות ניתן לטאים גם במהלך חקירותם בש"כ. כבר
26	בחקירתו הראשונה (וכי"ד מיום 15.3.06 שעה 02:40) כובד בקפה, ובחקירתו שלאחר מכן (וכי"ד
27	מיום 15.3.06 שעה 10:55) כובד באחרות צהרים, סיגריות וקפה. ניתן לראות כי יחס זה נמשך
28	לאורך כל חקירותיו, וכמעט בכל וכפי מופיע כי הנאים קיבל אוכל, שתיה וסיגריות. אף ניתנו לו
29	קוראן (וכי"ד מיום 16.3.06 שעה 10:00, וכי"ד מיום 21.3.06 שעה 12:00), ולאחר שירתו לסתא לשירותים
30	(וכי"ד מיום 20.3.06 שעה 11:40) ואפשרות להעלות בעיות הנגנות לתנא כליאתו בבניו והקיוו
31	(וכי"ד מיום 3.4.06 שעה 11:00, וכי"ד מיום 11:11). הנאים לא חלק על קביעות אלה שבזבזים. יחס זה אינו
32	אופייני למי שמקשים לرمוט את רצונו החופשי, להשפיל ולפוצע בו.
33	
34	מעבר לנושא החקירה שהוחשה לנאים, מהז'ק'ז'יט מחקירת הש"כ לא עולה כי מדובר בחקירה
35	"שברור" ומושפל, שכן הנאים תתייחס פעמים רבות לנושאים שאינם קשורים לחקירה, כגון איסים
36	פוליטיים ומדיניים כלים (וכי"ד מיום 16.3.06 שעה 10:00 סעיפים 24-25 מיום 27.3.06).
37	שעה 16:30 סעיף ג', וכי"ד מיום 11.4.06 שעה 10:00 סעיף 12, ואך אמך לחקריי כי מזינה ישראלי
38	חייבת לו 275 אלף דולר שלקחה מארון במוקטעה (וכי"ד מיום 19.3.09 שעה 16:35, סעיף 18).
39	התנהגות זו אינה אופיינית למי שנשבר בחקירתו ומוכן לרצות את חקריי ולומר כל דבר שהם

תאריך: 29/07/09

תיק מס': 3052/06

1 רוצים רך על מנת שהחקירה תשתיטים, אלא למי שמדובר מספיק בטוח בעצמו כדי לומר את אש"ר
 2 על ליבו.
 3

4 חשוב להזכיר כי עד הבדיקה לא ניסו ליפota את תטוי החקירה. הם לא הוכיחו כי היו תקופות
 5 קוצרות בין החושאר לבן בחדר, ואו נור אוזוק, אולם נטען כי הדבר בפרקיו זמן קצרים. הם אף לא
 6 הוכיחו כי הנאשם נזקק לאחר שטר לעצמו והחל להשתולן (וכ"ז מיום 21.3.06 בשעה 12:00
 7 שעפיפים 2-3). החוקרם אף לא טענו כי הנאשם היה אדם גנוח ושליל, אלא אמרו כי הנאשם חן
 8 אדם מוחיך הילמה, ואת זעמו היה מפנה כלפי עצמוני, וכן נדרשו לאזקן למתים. הם גם לא הוכיחו כי
 9 מידי פעם פנו לנאים במילוט שלא נعمנו לאוונן – כגון אמירה שתנהasset משקה, מתנה
 10 בילוותיות או כפרה – אך לא הוכח כי נקטו השפה בשיטת חקירה.
 11

12 תיאור זה של החוקרם נראה לו אמוי. לא מצאנו כי יש בו פירכות או סתירות, והוא תואם את
 13 הדברים והרשומים בו"דים, ובמידה מסוימת את עדותו של הנאשם בבית המשפט. ועוד: ישנו
 14 פער ממשמעותי בין עדות הנאים בבית המשפט, לבין טיעוני הגזע שעהת הגנה בתחילת –
 15 טיעוניים שנגנוו בשלה הטיכומים לאור עדות הנאשם. כבר עתה ניתן לומר שהרשות העולה
 16 מעדותיו של הנאשם לא תאמם את טיעוני הגזע שמספר.
 17

18 אמינותו עדותו של מוחמד חיג'אי

19 בטרכט נזון במחימנותו של הנאשם נקדים ונאמר כי אמינותו של מוחמד חיג'אי בעינינו והייתה
 20 נסוכה מאוד. תמורה בעינינו כיעד העד זכר "הילטב" או תכל שקרה לנאים, וכיitz "התקנגנו" לטיפול
 21 רפואי עבورو שלא ניתן, אולם לא ידע לומר מי עוד היה כלאי איננו בהא תקופה. דבריו אף
 22 אינם מתיחסים עט תיקון רפואי של הנאשם, מינו עלה כי גם במחול התקופה עליה העדי
 23 מוחמד חיג'אי, טיפול הנאים מספק במיוחד על ידי מומפאת הכללה. על פניו נראה היה כי עדותו של
 24 מוחמד חיג'אי הינה עדות שכל מטרתה לטעין לטאש במשפטו, וכו', כל הפהות, חוקן עד מודע
 25 מצבו הרפואי של הנאים. עד יש לומר כי מוחמד חיג'אי אמר שהנאים חתלון פניו על כך
 26 שהוחזק כפות לכיסא – טענה שהנאים עצמו לא צור עלייה. לפיכך, לא מצאנו לכך לחג深切
 27 עדותו של מוחמד חיג'אי משקל כלשהו.
 28

29 מהימנותו של הנאים – כלל

30 הנאים טען, באופן חד משמעי, כי לא מסר בחקירהתו דבר שאיינו אמת. למרות ניתונו של התובע
 31 להבין בזיהה שלב "ישבר" הנאים והחל למסור לחוקריו ודברים בהתאם לרצונות ביבול, עמד
 32 הנאים על כך כי מסר את כל הידיעות לו בלא בעיה כלשהי. הנאים הבהיר כי קשור עצמו לטפינה
 33 קארון A, בוגנו למוספע באגרות המשפטיות.
 34

35 נראה כי גם שהנאים טען כיחש מושפל, לא היה בכך, בהתאם לטענותו, כדי להשפיע עליו למסר
 36 דבר שלא היה ברצונו למסר. נציגים כי הנאים לא טע שגם את דברי האמת שמסר סירוב למסר
 37 לחוקריו, וזה הוצאה ממנו שלא באופן חופשי ורצוני. הנאים טען לאורך עדותנו בפנינו כי מסר
 38

תיק מס' : 3052/06

תאריך : 29/07/09

דברי אמת, כי דברים אלה נמסרו מרצונו כיון שלא התבונש בהם ובוון שלא היה בהם משום סוף כלשהו.

כאמור, הדבר היחיד שהנשאש לא היה מוכן לקבל היו הדברים הרשומים באמורתיי, ולטענו הנזכר בדברים שלא נרשמו מפי, ומכיון שאיתו ידוע לקרוא עברית, לא יכול היה לדעת כי אלה נכתבו. נראה כי הנשאש צוות תיעון הוטוא לפיו חוקרי המשטרה אימנו עליון ב"יתווחה ובוחוי" את לא יתזרע על הרשות בזכ"זיש של חוקרי חשב", שכן לא הזכיר זאת בעודותם בפניהם כלל.

עוד נציין כי הרשות הבלתי אמצעי מעודות הנשאש היה של מי שהגזרים בעוצמת ההפלה שחש ובטענות בוגע ליחס שקיים, בהתאם לקו הנעטן במשפט הזוג. מכל מקרים, גם אם סובייקטיבית חט ההפלה במצח אליו נקלע, מוגש כי הוא לא היה מוכן לאשר ולומר כי מסר דבר שאינו נכון, או כי נשבר בחקירתו. הרשות שננו הוא מי הנשאש נקט קו "עצמאי" מקו ותגונה במשפט, ביחס לדברים שהוא שבר שצורך להשמע לבית המשפט. הנשאש רצה לומר שמדובר רק בדברים נוגנים ואמורתיים מרצונו, אך באותה עת לומר שбел בחקירתו. הדברים אינם יכולים להתייחס עט הטעגה כי אמורתו נגבו שלא מרצונו הרוחשי. ברור שטיוטאציה של תיקו רודה מינה נזהה ואינה נעלמה, וזאת לא לאזרם מבוגר שהוחזק בעבר בעמדת בכיריה. עם זאת, לא תתרשם ממי שהנשאש ש בשלב כלשהו בחקירה מצוקה שמנעה ממנו לבוא בדרישות או שהובילה אותו לומר דברים שלא מרצונו הטוב והחופשי.

מחיינות הנשאש – הטיפול הרפואי

טעוונו של הנשאש בוגע לטיפול רפואי או העדרו איין מתחישבות כלל עם המצוין בתיקו הרפואיי. כן, למשל, בנסיבות החמתעד את בדיקתו לפני קליטונו במכון הכליאח ביום 14.3.06 נכתב מפיו של הנשאש כי "מצין שלשלול ברוני, נוטל COLATAL לפיזצון, שלול מחלת לב, סוכר, יל"ד או בעיות אתורות". ביום 15.3.06 בשעה 19:14 נבדק שוב בכלא שקמה. גם ב厶קורה זה, ואף שנבדק על ידי רופא אחר, הרוי בחלק בו נשאש על מחלות בעבר רושם "שוללי", וכן נרשם כי הוא משתמש בתרופה אחרת והיא COLATAL לקיבת. רושמים אלה אינם מתחישבים כלל עט דבריו כי הוא סבל מבעיות דבות וכי מסר את הדברים לרופאי הכלא. ביום 15.3.06 בשעה 18:15 שוב והובא בפnie רופא, ושם נרשם כי הנשאש התלונן על עצירות וצורת וינוון לו טיפול תרופתי. עניינו הרוחות, כי ברגע בו התלונן הנשאש על בעיה כלשהי, לא רק שלא מונעה מישעה לרופא, אלא הוא נבדק על ידי רופא ארבע שעות בלבד לאחר מכן הcomedת בה נדרך על ידי רופא. כמו כן ראה הנשאש רופא ביום 19.3.06, וגם ב厶קורה זה נתנו לו תרופות. לא למותר לאין כי התרופות אינן "אפקטול" כפי שטען, אלא תרופות אחרות (משלשה סוגים שונים).

הנשאש נבדק על ידי רופא וקיבל טיפול למניעת העצירות גם ביום 20.3.06, ו-21.3.06. ביום 22.3.06 הובא הנשאש לבדיקה יומית, הינו בזאת רשות הכליאח ולא לביקשתו, ובנסיבות תלונתו נקבע כי ייירץ לו מעקב לחץ דם יומי ואף נרשמו לו תרופות. באותו יום בשעה 19:00 נרשם כי נבדק שוב על ידי רופא "על פי בקשה של חוקל".

תיק מס': 3052/06

תאריך: 29/07/09

לא רק שרשומו לו ותפקידו שונים ומוסגים שונים, אלא גם טענות כי קיבל רק פעם אחת שמן פרטאי אין תואמת את הרישומים הרפואיים, מהם עולה כי קיבל רפואי במסמך הוזמן יותר, בתאריכים 17.4.06, 4.4.06, 3.4.06, 1.4.06, 30.3.06, 21.3.06, 20.3.06.

לפיכך, נראה כי טענותיו של הנאשם בכל הוגע להעדר טיפול רפואי - אין להן על מה לסתור. הנאשם קיבל תרופות שונות כנדרש בהתאם למצבו, ראה רופא פעמיים רבות - אחות מREN אפליה ביוותח חוקרו - והוא לטיפול בהתאם לשיקול דעת רפואי. נראה כי טענותיו בוגע לטיפול רפואי נועד לחיצים את טיעוני הוציא, ללא שיש להן בסיס כלשהו בנסיבות, והדבר משליך על חוקר אמינוותו בפנינו.

10 מהימנות הנאשם - שלב התקירה

11 מלבד הנושא הרפואי, עליו עמוונו לעיל, ניתן להצביע על ניסיונו של הנאשם לומר כי לא קיבל דבר 12 מהוקרי כדוגמא לטפות לחסוך האמינוות של הנאשם - טענה שנעידה לחפוץ בתיאור מצבו הקשה בחקירה. מרגע שעומת עט הזרירים שקיבל (ארכוחו, ומן לתפליה, סיגריות, קפה, תה, קוראן, וחותונים), "פטאום נוראי" ואישר כי אלה אכן יתנו לו, אולי חוסר כי ניתן לו שלא לבקשונו. 13 בוגף, חנשם עצמו צין כי כל מה שחייב תקירותו נרם לו "החותפוץ מבוגרים", והוא כלל לא 14 הראה זאת להוקרי - ביגוד לדברים ממורשים שכטבו בזכ"דים וועלות העיזו החוקרים, כי 15 הנאשם אייבד את שלוותו מפעם לעפע, ועל כן נאלצו לאזוק אותו. אין זה הגיוני כי החוקרים 16 ימצאו וירשו כי הנאשם לטעמו וכי נאלץ לאזוק אותו בעקבותיו בכך, אם הדבר לא התרחש. 17 טענתו הטענתו כי הוא רך "החותפוץ ממוגים" אינה מותאמת עם רישומי החוקרים ודעותיהם 18 בפניהם, ולא חלק מהוקרי בו מנת להראות כי השפיעו אותו מעד אחד, אולם הוא לא נגע 19 להוקריים מעד שני. אנו העדפנו את עדותם של החוקרים בעניין זה.

20 יש לומר כי הראות מעודתו של הנאשם היה של אדם מודע היבט לדברים שנאמנו על ידו הון 21 בביטת המשפט והן בחקירתו בשב"כ ובמשטרה, אבל הוא דבר בראשה שנעשה לו עול. עול הא, 22 לשיטותיו, לא נורם מוחדרים שהוא אמר בחקירה, אלא כתוצאה מהחפשה שנתקה לפניו 23 בעמודות בפני עצמה, ולא כazzo שהחפשה עלי בחקירה. עד גורם לעשיilo זה נבע מדברים שנדרשו 24 בעברית ללא אישורו ושלא בהתאם לדברים שאמר. ודוק: הנשים אישר מעודתו בפניהם כי 25 הדברים הושומם לאורורה מופיע באמורתו תורגם לו, כפי שציינו חוקר המשטרה, אולם טען כי 26 איינו יודע מה נכתב ביוון שאינו יודע עברית.

27 לא מצאנו להאמין לדברים בנקודה זו. לא התרשםו כי חוקר השב"כ והמשטרה דשם דבריהם 28 אחרים מלאה שמסר להם התאנש, או כי סילפם את הדברים שנרשמו בעברית עת תורגם לו אולם, או כי הפעלו עליו לחץ שלל את יכולתו לברור אם למסור דבריהם להוקרי. נראה כי הנאשם ידע 29 היבט מודע הוא נמצא בחקירה, דע היבט מה מוחפש חוקרו, ובהתאם לכך מתנהל בחקירה. 30 הנשים מודע לכך שמדובר בדברים בוגע לטיפולו ביחס לכאן A - דברים שאינם מוגיישים עם 31 גרטשו הנקחתת כי איינו קשור לספקת הנשך.

יתר על כן, הדברים הרשומים בזיכויי החקירה מצבעים על כך שהנאות מסר פרטיהם ריבים, כפי
 שהיעיד בפנינו, כבר בימיו הראשוthon בחקירה. וזה עט זאת, האנשס לא מסר מידי את כל החידוע לו,
 שכן וקוויתו הייתה "חקירה מוגנתה", ונוספו בה עם הזמן פרטיהם שונם בוגע לפחות. כעולה
 מוחכ'יים, בתחילת השוחטוחו טענות מוג להבהיר, אלים שהונצנו רלו ראות המפרוכות את
 החששות החל לספר את הדיזוע לו. התגנולות כזו מוגנות דוקא על אדם המתמלל באופן מוחשכ',
 ומוקן בספר דברים רק כאשר הוא יודע שאמילא יש לחוקרי את המידוע על כן, מוביל שורה מנדב
 מידע נטף. אם הייתה יכולה לעולות טענה כאילו הפרטיטים והונפסים שמסר בעקבות תריאות
 שהונצנו לו נמסרו בעקבות הלחץ שהופעל בחקירה, אז הטענו שטרו והפריך טענה זו.

9 מהימנות הנאשס = סיכום

10 אל מול וורושים האנני של חוקר המשטרה והשב"כ, אנו יכולים לומר כי עדותו של האנשס לא
 11 הייתה אמינה במיוחד. כאמור, על פי עדותו של האנשס עצמו, "השפלה" וימצבו הרטמי" לא
 12 שינו דבר מוכולתו לומר את הדברים שרצה למאר, אז גורם לו לומר הדברים שלא רצה. לא היה
 13 שלב בו הלחץ בחקירה והוביל אותו להוות דבר כלשהו בגין לדעונו, ולא היה שלב בו
 14 "נסבר".

15 מכלל הריאות במשפט הוציאו שוכנענו כי אמרותיו בפני חוקר המשטרה נבו באופן יינו ולא כל
 16 לחץ פסול. בגין מה שנטען בטעמי הוצאה האה לא נסה להעמיד את חוקר המשטרה על
 17 טיעות שנפלו בוכ"דים, ואף אחד מום לא אמר לו כי יקרה "יתוויה ובורחו" אם לא יוציא. שוכנענו
 18 כי חוקר לא מסרו לו הบทוחות כי אם יודה ישוחרר, לא אמרו לו דבר כל הנוגע להרשיט ביחס
 19 אליו חלק מהחוקרים כלל לא יידע עד מועד הדין (בפניו) ולפיכך, אין לנו לא לדוחות את
 20 טענותיו בדבר "השפלה" כלשהו או פיתוי והบทוחות כלשהן שגרמו לו לומר דברים שלא מרצוינו
 21 וחופשי. הנאשס קיבל טיפול רפואי מלא וכדרש, בגין לדעונו, ולא היה במצוותו הרופאי כדי
 22 לשנות את יכולתו לומר את דבריו באופן חופשי ומרצינו.

23 משפט הוציאו - הברעה

24 לאור מסקנותינו העובdotיות בכל הנוגע לאמינות עוי ה抬起头ה מחד גיסא, ולהעדר האמינות של
 25 עדי ההגונה מאייך גיסא, אנו קובעים כי אמרותיו של הנאשס נבו באופן הופשי ומרצינו והין
 26 קבילה במשפט זה.

27 המשפט והעקרין

28 עדותו של מחומו עביהות

29 עד זה מסדר כי היה חבר בחוליה צבאיות עליה היה אחראי עטוף עביהות, ונשפט על עבירות רצח
 30 אותן ביצע. העד מסר כי הוא וחבריו חוליליה היו תיללים, והתם קיבל משכורת חודשית בסוף כל
 31 חודש. לעד טען כי הוא לא יודע מי עברו להט את המשכורות. העד עותת עם זכייד מחקירתו

תאריך: 29/07/09

בשביב בוטר נרשם כי את המשכורות הבלתי פואד שומבי. עד טען כי אין מכיר את פואד שומבי, ומועלם לא שמע את שם זהה. ראמז טען כי מי שהעביר להם את המשכורות היה אDEM בשם פואד שומאי, שהוא פקיד במשרד הכספי. בתקירתו הנגנית צין כי מעולם לא ראה את פואד וויאס ולא קיבל ממנו כסף, וכל אינו יודע מי אוחזת הכספי בדיש"פ.

5
6 **אמורות הנאשס במשטרת**

7 הנאשס מסר שמוונה אמרות משטרתיות, מלבד הזכ"ל הרבינה שנגנו ממנה בשב"כ. להלן סקופ
8 כרונולוגית את האמרות שנגנו ממנה ואות הדברים שמסר בהן – דברים התואמים ככל את
9 הדברים שמסר בחקירותו בשב"כ.
10

11 **ת/ה – אמרות הנאשס מיום 19.3.09:** באמרת זו מסר הנאשס אודזות פעילותה במסגרת הארגון
12 לשחרור פלסטין (אשי"פ) לפני שנת 2000. בחמש וחמשה האמירה מסר כי בשנת 2000 הייתה פגיעה
13 במשרדי אסder עיראקית במכוחה עראץ מג'ז'זה, וחג'י אסמעיל ג'יאבר, עיאז'י ג'באלי, סלים
14 בודנ'ן, מחמוד' ז'הלא, ושי' אבו שבא, אמון אל הינדי, מוטה ערפאת ומוחמד אבו מוזוק. אסder
15 עיראקית אמר להם לknות כל נשק שיילכט לעזה או לגדה וכל אחד מהבחכירים הפלל שחויהה לו
16 הצעה (רכישת נשק – צ.ל.), היה מגע אל הנאשס עם ניר' עבדה, הנאשס היה מטענו לאסder
17 עיראקית, ולאחר שזה חותם היה הנאשס מסר לאנשיו להעביר כסף לאוות בכיר. הנאשס מפרט
18 דוגמאות לכמיות וסוגי המשק שניקנו וסקומי הכספי שהשלמו תמורה.
19

20 הנאשס הוסיף כי ביולי 2001, פתיחי ראות ועדיל מוגרבי הבריחו מלבנון מיכל עם פצצות אס.פי.גי.
21 ומפלדים שהגיעו ממחוז בלבנון, באישורו של אסder ערפאת, והחותם הימי ללח אוטם. הוא שילם
22 לפתחי ראות 50,000 דולר באישור ערפאת.
23

24 הנאשס הוסיף כי פונש בירדן את פתיחי ראות, מסר לו כי נפגש עם פעילי חזבאללה ועם איראני
25 וסיפם איותם כי חק' יבעירו שליטה מילכלים עם נשק על גבי ספינה. הוא ביקש מהנאשס לדבר על
26 כך עם אסder ערפאת, כדי שייתן כסף. הנאשס מסר על כך לעיראקית זהה וננו והוראת הרבי צרנור
27 שייתן לך כסף. הנאשס בט מסר כי פונש בתימן את תייסיר עגינה שיפר לו שעוד אל מוגרבי מבקש
28 שיבינו לו ולעומר עכאיו דרכו, וכי הוו (עthead) בא ליראות את הספינה קדרין A שהגיעה לתימן
29 עם הנשק.
30

31 **ת/ג – אמרות הנאשס מיום 20.3.06:** באמרת זו מסר הנאשס כי פגש בשנת 2001 בירדן בפתחי
32 ראמז והוא מסר לו אודות מגעיהם עם האיראנים, לפחות האחוריים מוכנים לשלם עבור ספינות נשק.
33 פתיחי אמר לנאשס כי צריך ש佗וא (הנאשס) יפוגש בצעיג' איראני בדובא. הנאשס מסר כי היגע
34 לדובאי ושם יחו עם עדאל מוגרבי גוש שני נציגים איראנים – ابو מהמד ואחמד סאלם.
35 הם מוכנים מסרנו לנאשס ולעדאל כי הם מוכנים לממן איגנומינס של פלסטינים לבנון ובאיון וכי
36 האיראנים יעזרו בכיסף ובנשק. הנאשס הוסיף כי עדאל כתוב דו"ה לעיראקית והם אמרו לאיראנים
37 כי לאחר שתהיה תשובה מעיראקית הם יודיעו על כך לאיראנים. לטענותו, כשרטת ראה את
38

תיק מס': 3052/06

תאריך: 29/07/09

הדויה הוא ח gib בצלע ואמר כי האיראנים שקורנים. עוד מסר הנאים בamaroh זה על מגעיו עם העיראקים ועל הסכמתם להחיק במתנה שני מיליון נט פלסטינים.

ת/6 – אמרת הנאים מיום 22.3.06: בamaroh זו מסר הנאים פוטיטים נספחים אודות הפגשה עם האיראנים. הוא מסר כי מיו שיכר קשר ראשוני עם היה איה ابو חסן אל זינב. הנאים מפגשו עם מנהלי רשות והשניים יכאו לפגוש את האיראנים בזובאי, לאחר מכן מפגש זה מסר פתח רשות לאשם כי האיראנים מבקשים לפגוש אותו. הנאים יכאו לדובאי ל��נות מוכנית ואמר לפגוש באיראנים, עונה יפגוש את האיראנים. הנאים נשלל מדוע לא סיפר ליאסר ערפה כי נצא לפגוש באיראנים, עונה כי יאסר ערפה את אחב שאני מביא לו תוכחות ולודיבורים". הנאים יצא לדובאי, ולאחר פגישתו בזובאי, הנאים אכן יצא לפגוש את האיראנים בזובאי, שאל אותם אם הם רוצים לעובד ייחדי בשיתוף פעולה, והאיראנים מסרו שכן. עאלד דבר עםם על וושאים באאים כל הצורך באיגומינים מתקדמים ליעזר רימוני יד וטולוים, וכי הם רוצים גם תחמושת ונשק. אחריו כן הם (ובכל זה והנאים) שוחחו על כיצד מקרים מפעל ליצור תחמושת בשיטה הרשייה, והנאים אף אמר שהם כי צרי כט, והם חתכו נס לבן. האיראנים אף מסרו כי יעבדו נשק ותחמושת ממחסני אמiliaה שיש להם בלבנון. אחד האיראנים בקש כי שלחו לו סיכום יומי של התקשורות הישראלית. הם סיכמו להמשיך ולהיפגש והנאים אמר כי הוא יבקש רשות מיאסר ערפה למטה לפגישות. עאלד בתקב את תוכן הפגשה והוא והנאים חתמו על כך. כשחזר לאזר מסר הנאים את המסקן ליאסר ערפה, שאמרו כי המסקן באנשי רמאל שרו צים להרוג אותו.

הנאים מסר כי בשנת 2002 שמע על תפיסת קארין א. הוא הבן שיאסר ערפה רוצה שייקח את הנושא עליינו ולכך מסר בזאת החקירה כי יאסר ערפה נזק את החוראות והוא היה אש קשר בין רשות ועאלד מוגרב לערפה. הנאים הוסיף כי שמע מפתח עלי התכונן להביא את הספינה עוד באוגוסט 2001, חודש יולי לפניו המפש עם האיראנים, וכי הפגישה עם ערפה, בה סוכם על העברת 125,000 דולר לפיוויקט הספינה, היחידה אחריה שפונטי היה בסוריה ובלבנון. הפגישה עם האיראנים בזובאי נעודה ליצור פלסטיני איראני וקשה של פתחן ועאלד מול משמרות המפקח בלבנון, והוא ועאלד לא דיברו על הספינה עם האיראנים.

ת/11 – אמרת הנאים מיום 26.3.06: בamaroh זו מסר הנאים אודות פוטיטים נסח שונות להן היה שותף. בזאת הינה מסר כי הנגע אלו אוטו וסיפר לו שמצאו בים חビות עם טיל איר.פי.בי. וביקש עבורה זה 7,000 דולר. הנאים והורה לשלם את הסכום. הנאים סיפר כי קיבל פגיעה למכירת טיל איר.פי.בי. תמורה 45,000 דולר, והוא העביר את הכסף לפונוא. הנאים הוסיף ומסר כי החבר עירף על כך שהשנק מגע למאנס או לאוגנדים אחרים. הנאים סיפר כי בשנות 2002 גיב רשות ابو שבח את כל השנק שרכש ועתה במחנות שלחם. הנאים הוסיף וסיפר כי מוחמד ابو מרזוק פנה אליו בשנת 2001, בבקשת 20,000 דולר כדי להקיט מפעל ליעזר אמליה ורימוני יד, וערפאתה הורה לנאים לחתם לתל את הכסף. הנאים העביר את הכסף ושם מוחמד ابو מרזוק. פיצץ בדירה ששכר מוחמד ابو מרזוק.

תאריך: 29/07/09

הנאשם נשאל לגבי רכישות של טירות עכשווי ורבים ומספר כי עדפתה חוריה לו בשנת 2000 להעכיר 150,000 דולר לרכישת 2 טירות דיניגם. הנאשם ציין כי כשר זה העכיר עוזר לפני שהעכיר לפתחי 125,000 דולר עבורה רקארין A.

הנאשם סיפר על כספים שהעכיר לצורך רכישת תחמושת בቤת לחם וכן כי מילנו משכורות לאנשי מחמוץ עבאיות. לטענותו, חלק מהכספיים שהעכיר שימשו למשמרות (500 ש"ח לאדם) והחלק שימש לרכישת תחמושת.

ת/7 – **אמירתה הנאשם מיום 30.3.06:** התאשם נשאל אודות היכרותו עם מחמוד זותיריה ומספר כי זה היה אחראי על רכישת אמליה' בגדה וכוי חנא רכש 1000 רובי קלטינקוב. התאשם ציין כי הוא העכיר למחמו זותיריה את הכספי בסק"ר של 2 מיליון דולר.

הנאשם מספר כי שילם לגיומה אבו שברי 570,000 דולר תמורה 7 טילי טאגר-18 רוביים מוקולקים אותו החזיר. לדבריו, את הטילים התייק בזוויאני ליד ביתו בעזה ומאוחר יותר העבירם לעיראק למג'ארה. הנאשם והס伙ן ומספר פריטים אודיטים שווים אשר הביאו אמליה', ציין כי הוא היה מעביר את הכספי, ואת השיק היו מחזיקים במחסן בתר-המשדר שלן. לטענותו, אסור עדפתה והיה נתן לו הוראה למי להעכיר את האמליה', והוא היה מורה לסגנו לחת נשקים בהתאם להוראותו של עראטהן.

הנאשם מספר כי מחמוד אבו מרזוק ייצר מטענים לעיראק מג'ארה, והוא העכיר למג'ארה את הכספי על מנת שיועבר למחמוד אבו מרזוק. הנאשם מספר מידע אודיטים שנקש נספוח.

לנאשם הועזג במחולך החקירה משלטן (ת/8) והוא ציין כי המזבור בנייר של מחמוד אבו מרזוק עלי רשותו העצום מהירותים של נשקים, ובהתאם למחוררים שציוינו הוגהשין אליו על הכספי.

ת/9 – **אמירתה הנאשם מיום 2.4.06: שער 09:50:** בראשית חקירתו הופנה הנאשם לאמרתו מיום 19.3.06, מה מספר שהברית נשקים בספינה, והוא אישר כי סיפר זאת. הנאשם נשאל על מעורבותם של אחרים בחברות הנשקים וסיפר על כך. בין היתר מספר חטאים כי בולי 2001 מספר לפתח ראים 50,000 דולר בחזרות עדפתה עבור הברחת פצצות ומטולי א"ר. פ.ג.ג. הנאשם ציין כי את הכספי העכיר עבר לחברתו ולא עבורה האמליה', שכן זה ניתן להם בתנאים מההיגיינלאלה.

הנאשם התבקש לספר שוב אודוט קארין A ומספר כי פנש את פתחי ראים בידון, סיפר לו כי מונש בלבנון עט נציגי חיזבאללה ואיזאנ. אלה הסכימו להעכיר להם 3 מיליליטים עם אמליה' במילו' חאיראנים, והם (ז'ניפלטינים – צ.ל.) יטרכו לשאל רע עבורה הוצאות הספינה. הנאשם מספר כי הוצע להם לקחת נשק מהחמד גיבורייל אלום הם לא עשו זאת. שושאלם למחר, עתה כי יש לנו נשק בתנאים מהחזבאללה ומהאיראנים אז למה לקחת ממנהו. הוא מספר כי הותכוון היה להighbיא ספינות עם נשק לנמל עלי, והוא וpartner שוחחו עם עדפתה ואבker לו שערך 50,000 דולר. אסור עדפתה אמר לנאשם לחת את הכספי והנאשם אמר כי אין לו. אסור עדפתה אמר לפתחי כתוב נייר בקשה

תג'יק מס' : 3052/06

תאריך: 30/07/09

עם הדרישה לכף, ולאור שפתוח עשה זאת, התאושם לכה את הבקשה ל Romanella, העבירה עלראות זויה כתוב להרבי צריך שישלט את הכתף. הרבה העביר את הכתף לפהה.

הנשאש הנקש לחזר ולספור על המפגש עם האיראנים. לדבריו, פש בשני נציגים, שלחנרכטו הביבר בחום היה אחד בשיט אשחטן סאלח

ג/ – אמרת הנאש מיום 2.4.06 עד 14:01 (במאמר מוסגר אציג כי התאריך הרשום על גבי זכרונו וזה חינו 4.2.06 המזبور בטעות שהובורה בת'/13, והתאריך הנכו הוא 2.4.06. כל נשכח כי לא יתכן שביום 4.2.06 הנאש נחקר, כיון שענער רק חדש וחצץ לאחר מכן).

11 הנאים מסר כי היקם ועדת רשות, שהקימה מתחן שיק בו שמו כל מה שחוודה קוגנה. הנאים
 12 נשלל על הגועה המועזית ואמר כי פעילות ועדזה זו הינה העברת קורסים בייזור אקדמי. ופקודו
 13 הועידה בוגה היה לבדוק שהנשך שנרכש היה תקין. הוגז לטאטש מספק והוא ציוין כי המזונר
 14 במסמך של חוות המועזית בו הם מבקשים מכונות הלהמיה ומרחשות. הנאים העבירו את
 15 הבקשה לרשות והוא לא יוציא מנה נушה איתה. הנאים מסר כי הועידה חמודעת היא של הפטיה,
 16 גוזיא חלי אל אקצא הם בעלי פטיה, ואילו עממתה היה מונע לבודז'י חלי אל אקצא סך
 17 פעילות "מותחת לשולחן".

התשס ציין כי אנשי משרד החוץ לפתח רצams 150,000 דולר על מנת שיקנה שתי סיירות דיזיג, בעודו לפניו כי העבר הנטש 50,000 דולר, כדי שיוציאו אותן לבונגוnis לביטוי הנסיבות החזיות נשק עליון סיבר קודם לכך (באהרזה גוזמן)

הנאמנים מסדר כי העביר כסף למוחמד זוחרין, כדי שיקנה נשק "מבחוץ" (חיגנו: מחוץ לשטחיו והרטיפי). הנספח מסר כי היה לו מחוץ ברמלה, בו שמו את כל הנשקים שנכו ממחמוד זוחרין, והחלהם הוליכים את הנשקים בהתאם להוראות אחים ברצואה.

חנכים מאר ביחס ל-2001 קנו מגימועה אבו זכרי 7 טילוט, תמורהם שלם 75,000 שילם רולו, והעבירים לעיראץ מגיאידה.

תיק מס' : 3052/06

תאריך : 29/07/09

הנאש מסר כי בשנת 2001 הגיע אליו שליח ממוראן בדרכו עס שוג ניירות – באחד בקשה לבקשת תחמושת לפועל גזודי חללי אלקאא ב-25,000- דינר, והניר השני פירט את מס' ולחומם בכל איזור על מנת שתועבר להם משלוחת הרודשית. הנאש העביר את חניירות לאיסר עופת שיחילט בעילו, ואיסר עופת נתן לו הוראה לתל למוראן ברכות את הכסף שביבש. הנאש הודיע כי אין לו כסף, ואז נתן הוראה והוראה למשרד האו"ר להעביר את הכסף.

הנאש מסר כי בעמג'ו לתימן, קיבל את פניו תיסיס עג'ינה, ומסר לו שחשפינה של עוזל ופתחי הגיעו אליו. תיסיסו אמר לנאש כי הכוינו לעdeal מוגרב זרפון ותס רצוי להכין זרפון גם לעמר עכוזי, הקפטן של חスピינה.

הנאש הוסיף וטיר כי העביר כשר לעלי מוחסין, בכיר בצבא תימן, במסגרת שותפות שמטהה מכירות ותחמושת של כדרים נותכים ונמרות רוחות, אולם לבסוף לא התבכעה עיסקה והוא קיבל את הכסף שלם בהזורה.

תכל – אמרת הנאש מיום 14.5.06: בפתח חקירה הוועג לאשם מסמך, והנאש מסר כי מסמך זה עולק בבקשתה לקבלן לkeys מחרות וסכינים. את המסמך הזה העביר מראן ברגוון, והנאש שלח את המסמך לרעתה. המסמך לא חזר אליו עט חוראת תשולם. הנאש זכר כי צורפו למסמך זה שני ניירות נוטפיט, באחד מהם בקשה לרכישת נשק, ובשני בקשה לתשלום משלוחות אנשי "ישראל אל אקצא", אולם שמותיהם לא הופיעו אצלן ברשימת ולכן לא יכול היה לשלם להם.

הנאש נשאל מהו יש לו להוציא לבני טיל הטאגר שנקנו, ואמר כי הגעה הוראה מULARFAת לשלם עבוררטילים, כיון שפחוו שאשם יקנו אותם ויתמשו בהם.

עדות הנאש בתיק העיקרי – חקירות ראשית

הנאש פנה לעורתו בכך שהוא מנהל מחלקות הכספיים ברשויות הפלסטיניות וטכניות או. של פקיד שקיבל את הוראותיו מהרואיין, יאסר עופת, וסגן הרואיין, עיראק מגיאודה, לדבורי, לא הייתה לו כל סמכות לקבל החלטות בעצמו, אלא הוא פעל רק על פי הוראות כתובות.

הנאש אישר כי אכן ותוקיימה פגשיה בשנת 2000 של כל האחראיות על גופי הבטחון במשרו של יאסר עופת בעזה. הוא ציין כי כל הנוכחות פגשיה מלבדו היו מוחגים להיפגע עט מפקדים ישראלים. לטענותו, מה שנאמר במפגש זה היה כי יש לאסרו את כל המשק שבידי הציבור והאזורים, ואם צריך אף יש לשלוט עליהם. לטענותו, בפקודו היה לברר מי הבעלים של כל השחק, מיה מוחirs, ולקבל אישור מהראיס שיותהם על התשלומים. רק לאחר קבלת הוראה הוא שחרר את הכסף לתשלומים.

לעיגת הנאש, השחק נאסר כדי שלא ישתמש בידי גורמים כחומרה ומגיהאד האולמי, שאים מכירם בהסכמי אוסלו. הנאש טען כי לא רוכש השחק מוחץ לתהומי הרשות. עוד טען הנאש כי השחק הגיע למוחשן בبنין של הביטחון הלאומי, בו היו גם משרדיין, אולם הוא לא היה אחראי על

המחשך. למיטיב ודעתו, מבעוד איסוף הנשך היה זבר מודיע ב;zכיר. עוז טען הנאשס כי אין יודע כמה נסח נרכש וכמה כטף שולט עבورو, וחזר על כך שכ הוצאה אושרה על ידי יאסר ערפאת. הנאשס טען כי לא הוא העביר את כל הנשך, והוא אינו יודע אם הועברו לארגון התזוזים.

הנאשס אישר כי הוא מכיר את האנשים אשר שמוtheirם מופיעים בפרט האישום הראשון, ובכלל זה מוחמוץ זוהר, לטענתו, האחורה היה מושאל למשרדו מראוי גבאי, ותפקידו היה להבהיר את המסמיכים החתוםים מיאסר ערפאת. הנאשס טען כי לא ידע אם תפיקתו של זוהר כלל את רכישת הנשך, ובכל מקרה לא היה לנשך תחלה אחריוונה. לרובו, התשלומים היו נעריכים בזמנים או בזמנים, וכל סכום היה נרשם. הנאשס טען כי חוא לא ראה נשך, לא קנה ולא נתן נשך. הוא רק עבד עם המסתמכים, והוא עצמו מפחד מחשכים. הנאשס שב ודויש, כי הוא לא יודע כמה כסף שולם, ואיזה נשך נרכש. כל שעשה היה לקבל מסמכים מוגרמי הבטחון השועים, ולתת הוראות תשולם לאנשים. הנאשס חכחיס כי רכש וחילק אקדחים או כי ידוע לו על כך.

הנאשס חכחיס תשולם לאנשי המטה והכחיש כי שילם לאנשים באוצר בית לחם. לטענתו, היתנה הוראה מיאסר ערפאת לשכל 500 ש"ח אבל הוא לא ידע מבו מה שילמו. אף אחד לא אמר לו כי האנשים הללו שייכים לגזרוי חלייל אלאקעא. הנאשס חכחיס כי הגיעו אליו שליטה ממרואן ברגותי, או כי ואות דזיה בטעמי הוציאות רכישות של גזרוי חלייל אלאקעא ליזכר חומרני נפץ. הוא אף חכחיס כי שיילק הוציאות לטיפות אחרות של גזרוי חלייל אלאקעא או כי קיבל הוראה מיאסר ערפאת לשלם למראן ברגותי 25,000 דינר, ובכל מקרה לא היה לו סכום כזה להעבירה.

הנאשס חכחיס כל קשר לטיפוי הנשך קארין A. לטענתו, שמע עליה רק לאחר שנעצר ביריתו. הנאשס אישר כי הוא מכיר את פתחיה וואזם, סגן מפקד חיל הים הפלשטייני, ואישר כי פתחיה דואז העבר לו מסמך מיאסר ערפאת לפיו על הנאשס לשלם לפתחי 125,000 דולר. לטענתו הנאשס, לא ידע עבורה מה נדרש והתשולם, והוא סירב לשלם כי לא היה בתיקטיב סכום כזה.

הנאשס אישר כי כשהיה בדובאי למטרות ריש כטי רכב פונה אללו מוג'בל, וביקש ממנו להעבירה מכתב ליאסר ערפאת. הוא הגיע אתعادל מוגרבי עם אנשים נוטפים, וקיבל מהם מכתב. הוא העבירו ליאסר ערפאת, ובידייעד נודע לו כי תוכן המכתב עוסק בהצעה של האיראנים לסייע לרשויות הפלשטייניות, אולם הוא לא ידע ולא מסר דבר בזוג לסתיפת נשך.

הנאשס אישר כיפגש בתימן את תייסיר עגינה בשגרירות הפלשטיינית שם, אולם לא ויה מודיע לכך שזמן ההז הצעה ספונית נשך לנמל חודזיה בתימן. הוא אישר כי תייסיר סייר לו שמכינית דרכן תימני לעדאל מוגרבי, אך לא ידע מודיע.

הנאשס מסר כי הרשות הפלשטיינית קיבלה מעירק מונתגה של שני מיליון חוות נפט גולמי, והוצע לו ליצור קשר עם האיראנים על מנת שהם ימכרו את החבויות עבורי הפלשטיינים ותחלקו בתמורה. לצורך כך נפש עט הנטפה ומטחורי-כלכלי האיראנים. הנאשס תבהר כי קשרו מצדיו או ידיעתו מצדיו בזוג להצעה מטעם האיראנים לטעין הפלשטייניס באימוניות ובנשך, או כי היה נוכת

בישיבה בה הועלה הצעה כזו. הנאשם הכחיש כי חותם על פרוטוקול של ישיבה כזו. לטענותו, ר' העבר מכתב מעודל מוגרבו לאסרו ערפה, וזה סיירב לשתף עט התיראנים.

עדות מנאש בתיק העילרי – אקירה גנדיז

בחקירהתו הנגדית נשאל הנאשם אם הוא מכיר את ארגון ג'ודוי חללי אלאקצא, השיב בשלילה, ואמר כי רק שמע עליהם בחקירהתו. לטענותו, גם בחקירהתו אמר כי אין דבר שקוראים לו "ג'ודוי חללי אלאקצא". הנאשם עומר עט שני מסמכים אשר חצגנו לו בחקירהתו בום 14.5.06, וטען כי אין לו דבר יודע דבר על המסמכים הללו. כמשמעותו לו במשפטה אמר שאותה המסמכים הוא בקשה להקמת מחרות, והשיג בקשה למסוכנות של ג'ודוי חללי אלאקצא, טען כי אינו יודע ולא אמר את הדברים הללו.

לטענותו, הוא היה בישיבה עם יאסר ערפה בה הוחלט על רכש כלי נשק מתקוף ותקידי כדי כויש כספים, והמלואה הייתה אי-לישות משק מידי אורחים. לדבריו, כל שהוא עשה היה למלא אחר חרואותיו של יאסר ערפה, אשר אישר באופן פרטני ומשוחה של כל נשק.

הנאשם נשאל לגבי פעוכות א.ר.פ.י.ג.י שהגיעה בספינה ביוני 2001, ואמר כי קובל הוראה שלם לדיגיות שמצוות את החפצאות, כפרש כספי. הנאשם אמר כי אין לו יודע מההכן הגעה הספינה של החפצאות וכאשר נסגר לו כי במשטרתו אמר שלו הגעה מטויומול, טען כי לא אמר זאת. כך גם באשר עומר עט הטענה שנסגר במשטרתו ובשבב' שנקנה שוק מלבנון וממקרים. לדבריו, הנשק שערוך על דדו ורכש רק מאזרחים, על מנת שלא יגיע לHAMAS, והוא אינו יודע מה כתוב באמורתו.

הנאשם אישר כי העבר למחמודabo מרווח 20,000 דולר בהוראותו של יאסר ערפה. לטענותו לא ידע מה הסיבה לכך. כשהוא נזכר לו שכמשטרתו מסר כי הדבר נועד לשם הקמת מפעל לייצור אמליח ורימוני זה, טען שאמר כי תבנית של מחמודabo מרווח התהופץ, ולאחר מכן נדע כי השתמשו בו לייצור מטיעים.

הנאשם טען כי אין לו יודע מיחס מתחמודabo עביה או עטוף עכיה. הנאשם עומר עט ובריו במשטרתו לפיקוד העבר להט כספית כזו שלא ילכו לחמאס, וטען כי אמר שקיבל הוראה מיאסר ערפה להעבר 500 ש"ח לעטף עביה (הכוונה למשכורת חודשית – צ.ל.), אותו הוא לא מכיר באופן אישי, אך הוא מכיר אותו בשם, בגיןו לדבריו קוווטן לכך.

הנאשם עומר עט מסכך נטף שהציג לו בחקירהתו וטען כי אין לו מכיר אותו. בשנאמר לו שבחקירתו מסר כי המדבר במשמעות של מחמודabo ישן הצעות מחריר של נשקים אמר כי לא סיפר זאת.

הנאשם מסר כי היה אחראי על כספים של מגנוני הבטחו הפליטניים, וכי הוא אחראי לשלם בהתאם להוראות בכתב שייתנו על ידי יאסר ערפה.

תאריך: 29/07/09

תיק מס': 3052/06

1 הנאים נשאל על ידינו האם חוכר את התקציב וסעפיו, ואישר כי חכיר אותו, וכי הוראות ותשלומים
 2 צרכיה להיות מתאימה לשעריו המעוין בתקציב. מושם כך נהוג לשאול את מבקשי התשלומים
 3 לצורך מה נדרש הכספי שהמשכים. אם להוראות ותשלומים לא היה שער תקציבי מותאים, או אם
 4 סרבו לומר מה מטרת התשלומים – נהוג הטעטש לסרב לשאלם או מפני את המבקש לאייר עראפת.
 5 לעומתנו, שער רישית הנשיק נקרא "תשלומים על הנשיקים אשר נאפסט מידי האזרחים מזור
 6 חמדייה". הנאיש מסר כי אם היה נקבע הוראה חריגה לשאלם, למשל, כסף פועל חמאס או
 7 لكنות ספרי למכוד לנית ספר הוא לא היה מבצע את הפעולה. יתר על כן, הנאיש ציין כי היו לו
 8 קשרים טובים עם רפואיים, וכי היו מקרים שכחם התווכח עם יאסר רפואי על הוצאות מסוימות,
 9 ובסוף של דבר אמר לו עראפת כי הוא צודק. עוז ציון כי הואזכה לשוחחים על דרכו בוגיהול
 10 הכספיים. רק לאחר מכך ציון, כי אם לא היה מבצע הוראות שלום – היו מעמידים אותו לדין.
 11 בתקירת החוזרת בידי הסגנור מסר הנאיש, כי כל סכום שצרך היה להוציא מחשבונו הרשות
 12 הפלשינית חביב תחתינה של שלושת בעלי זכות החותמה בחשבונו, והוא כבדו לא יכול היה להוציא
 13 "אפילו לא גראש".

הערכות העדויות – מהימנות ומשקל

עדות הנאיש – מהימנות ומשקל

עדות הנאיש לא עשוה עליינו רושם אמין. ניכר היה כי הוא דבק בגרסתו לפחות לפיה אין הוא קשור
 19 לטפינית הנשך קארין A, אך הוא קשור למגעים עם האיראנים שנגעו לתיאום אימיניס ורכישת
 20 נשק על ידי הרשות הפלשינית, ובכל הניגע לביבשת נשק היה שווין לשיבת שטרותה
 21 רכישת נשק מאזרחים על מנת שלא ישמשו ארגונים כגון הHAMAS. .

22 כאשר הנאיש עומר עם דברים שנשמעו או הוזגו לוביKir, ובכלל זה מסמכים מהם עלה כי
 23 הכיר וידע לניה בוצע תשלום כלשהו, באופן שאינו תואם את גרטונו במשפט, טען כי לא אמר את
 24 מה שמייחס לו בחקירה. אך בדין לו קיבל זאת. תמורה כי דבריט הרשותים נאמורתו והתואמויות
 25 את גרטונו במשפט נאמרו על ידו במשפטו ונורשנו, ואילו דבריט שאנעם תואמויות את גרטונו
 26 במשפט לא נאמרו על ידו אלא נורשנו על ידי חוקרים ללא ידיעתו. הסבר פשטני זה בדבר
 27 הרישום על ידי החוקרים אינו מעורר אמון כלשהו.

28 יתר על כן, חלק מטייעונו הינם חסרי אמינות על פניו – כך למשל, טענות כי אין מכך ואינו
 29 יוציא מוחו גזרין תלוי אלקצא, או למשל טענות כי איןו יודע מיהו עאטף עביאת, שמדובר
 30 לפחות מכך הוא ציון כי שולם לאותןADS כסף על ידי המשרד בבית לחם. כשהבנין את טענות זו,
 31 טען כי אין מכך את עאטף עביאת באופן אישי.

32 כפי שכבר ציינו ביחס למשפט הוזט, שוכנו כי חזירם והשומם באמורתו של הנאיש
 33 במשפטו נרשמו מיפוי ו煦ם משקפים דברים שהוא עצמו אמר. לפיכך, יש לקבוע כי טענות
 34 שהדברים לא נאמרו על ידו – הינה שקרית.

תאריך: 29/07/09

תיק מס': 3052/06

כמו כן, טענותיו של הנאשם כי רק מילא הוראות וכי לא ידע בגין מה הולערו חלק מההפסדים אינה תואמת את הדברים שמסרו בסוף חקירתו, כי הוא ת⌘יך וידא שהתשלום תואם סעיף התקצמץ, ופירשו של דבר כי ידע כמה נועד התשלום. נסרו כי הוא רק מילא הוראות, אינה מתיישבת עם דבריו כי אם היה מקבל הוראה חריפה או מוזרה לתשלום היה מסרב לבצע אותה, או עם דבריו שלו בחקירה כי فعل נכלל הוגע למפגש עם האיראנים) עוד לפני שיاسر ערפאט אמר לו דבר בעניין, כיון שהאחרון יוציא ליאוות תופאות".

עדותו של מחמוד עביאת – מהימנות ומשקל

עדותו בבית המשפט של מחמוד עביאת הייתה חסרה מהימנות בעניינו ולפיכך חסות משקל. טענו כי מסר בחקירה אודוט ששמו שומאליל ולא שבאכי, והינה טענה שנעודה כבירות להרחיק את האשמה מעל התאשם. לא שוכנענו כי יש בעניהם וזה שמי של אמתה. יש לומר כי התאשם מסר בחקירה כי הוא העביר כספים למחמוד עביאת, דבר חותם את אמירותו המשפטית של מחמוד. לפיכך, אנו מעודדים את אמרותיו המשפטיות של מחמוד עביאת על פני עדותו בבית המשפט.

התשתיות העובדתית – סיכום

מצאו לנו לעודף את המצויא באמורותיו המשפטיות של הנאשם על פני עדותו בפניו. בכל מקום בו ישנה סוגיה בין השניים, סברנו כי והוברים המופיעים באמורות המשפטיות הונם עדיפים. כך מדובר בס ביחס לאמרותיו המשפטיות של מחמוד עביאת. לאור תשתיות העובדות זו, עליינו לבדוק כתה את פרטי האישום שייחסו לנאש, ולהראות האם אשמוו עליה מהומר הראיתם שלפניו.

עוד קודם לבחינה פרטנית של כל אחד ואחד מפרטי האישום, מבהיר שיעירנו של כתוב האישום מבוסס על אמרותיו של הנאשם, עליינו לבדוק אם קיימות תוספות ראייתית מסווג "דבר מה נספּר" לאמרות אלה.

במקרה שלפניו לא סברנו כי קיים ממשי כלשהו בעניין זה. ותוספת ראייתית לאמורתו של הנאשם מצויה הוא באמורתו של מתחוד עביאת, שאישר את העברת המשכורת לו ולאישו בבית לאמם, כפי שמוסר הנאש, ובנוווך בפניו ו/או, שהוא מסמך בו פורטו בקשר לרכישת כל נשק ומחרוזת, כפי שמוסר הנאש.

ברע"פ 4142/04 מילשטיין נ' הותיב הצעאי הראשי, תק-על (4) 2006, התייחס לכך והשופט לוי למחותה של התווספת הראייתית מטעוג דבר מה וקבע כדלקמן (בפסקה 20):

"דרישת ת"דבר מה נספּר" היא גמישה ובולת ורकמה פתוחה. סוג העניינים שעשויים להביא לסתוקה מוגתת מוקהה למקרה, ותלוי גם בנסיבות החזודה נפה. ככל שהזואה זו זוכה למשקל גדול יותר – כך ייקט משקלו

ותאריך: 29/07/09

תיק מס' 3052/06

של היידר מה"י הדروس לאומות החודאה, ולחפץ, ככל שההודאה זוכה
למשקל מועט – כך יגיד משקל של היידר מה". על כן גם נקבע כי אפשר
שיתעורר מקרים שבהם ניתן יהיה להסתמך ב"זבר מה" שמשקלו "קל
כגצה".

וכפי שציינה כב' השופטת אורבל באוטו פסק דין (בפסקה 20 לפסק דין):

"הדרישה ל"זבר מה נספ", הינה – בדומה "לדבר לחיזוק" ובשונה מין
הסבירי – דרשה לתומכת ראייתית "כאמתתי", לפיכך, בשונה מן הסבירי,
ה"זבר מה חנוך" אינו עורך להביע על אשמת הנאשם, אלא זו דראיה
ישירה לא נסיכתית, חילונית לחודאת הנאשם, אשר מ"ב לאשר במידת מה
את תיכון החודאה ולהביע על אמתוותה .... דרישת היידר מה נספ"י באלה
להסביר חשש王某ה הנאשם נוטל על עצמו אחריות למשעה שעשתה על ידי
אדם אחר או שלא עשה כלל, ולפיכך, עקרונית, מוסכמה ראייה קלה מאוד
כדי לענות עליה ... בהתאם לכך ציינה הפסיקה לא פעם כי ראייה זו "כדולה
להיות קלה שבקלותו" .... ואך בעלת משקל "קל כנצה". ד"י בקב' שתנימית אות
דעתו של בית המשפט שחודואה אינה "כדותה בעלמי", ותשכנע כי הסביר
שסביר הנאשם בהזנאה אכן אמן שיפור אפורה הוא".

במקרה שלפניו ענין לנו בהזנאה של הנאשם המתרешת על פני אמרות וברות, הן במשפטה והן
בשב"כ. הודהתו כוללת פרטיו פרטיו של עסוקאות נישק שונות, ובכלל זה שמות, כלים נישק ומורוות,
כמו גם התייחסות מפורשת למגעו עם גורמים שונים של הרשות הפלשטיינית ועם גורמים מוחוצה
לה (כאיראנים). המשקל העצמי של אמרות אלה הינו נגוח מאוד. הן תוכנן והן הזרק בחזרבאים
נאמו מלמדים על מהחומרות הגובהה שיש להעניק לחום (ח' השווא ע"פ 6613/99 טמירק ד' מדיניות
ישראל, פ"ד נו(3) 529, בפסקה 12 לפסק דין של כב' השופטת בנתניה ר'אזו) ביגיש).

אך לא רק מבחן הפרטים והרבים מלמד על האמירות שיש לייחס לאמרות החודאה, אלא כאמור
לעיל, לאמרות אלה ישן תוספות מאמותות חינוכיות בדמות אמרות של מתנגד עבאיות ובדמות
זה/ה. לא כל שכן, שתפישת טפיחת השוק "קארין א" ותאמות אף היא את הדברים שמסר הודהה
בכל נשכת כי הנאשם עכשו לא הכחיש בעדותו בפנינו "פרטים רבים מהופיע בamarotin, ובכלל זה
מבחן עט האיראנים".

כאמור, משקלו העצמי של האמירות הינו נגוח. הדבר מה הנוסף במקורה זה מabit על מעורבותו
של הנאשם לכל הפתוח במלצת העכירות, ומאותות את כל אמורותיו של הנאשם. וזוק: הדברים
המופורטים באמורתו של הנאשם כולם קשורים לתפקידו ומעמדו כאחראי על מחלקת הכספיים
של שירות ההיי הפלשטייניים. כאשר קיימת זיקה נטמת וקרובה נגינית בין העכירות
החוויות, התוטפת הראיות הקיימות לעבירה אחת יכולה לחתורש גם על עבירה אחרת (ראו ע"פ
בון נ' מציגות ישראל, פ"ד מ(1) 743, ע"פ 77558/04 אלקאדר י' מציגות ישראל, תק-על
3(2007) 378/03 פלוני י' מציגות ישראל, תק-על 2005(2) 1128). לפיכך, במקורה שלפניו,

תאריך: 29/07/09

תיק מס': 3052/06

האם שקיימות תוספות ראייתיות אך למקצת הדברים שמדובר חנאים, וורי לhocת הקבוצה העיניינית של המיעלים המתוירים בכובב האישום והמופרטים במאורותין, יש ללאות את החוספות הראייתיות כמפורטות את כל הדיבוט שמסר והAsset בקשרתוין. על כן, גם אם פורט אישום מסוים לא תמצא תוספת ראייתית חינונית, הרי שלגcu הוויה בין כל האישומים במקורה זהה, די היה באמורו החאש כדי לבסס את הרשות, ככל שזו עליה מהאמורות.

כעת, ומשתבהנו את הנטהה ראייתית חומרות לפניו, נפנה לכל אחד ואחד מפרט האישום.

פרט אישום ראשון:

טענות ההגנה באשר לפורט אישום זה הינו עבוריות ומושפטות אחת. ראשית, מוח פון חובבדטי, לא כפורה ההגנה בכך שוחנאים נטול חלק ברכישת האמליה אמור, אלא לטענה זו ברכישת אמליה שמטרחה אישום נשק מושבחי הרשות על מנת שייהה בידי כוחות הרשות הפלטיניות. טענה זו העלה הנאים בו בית המשפט וכן במלל תקירות. שנית, טוען כי הנאים זכאי להונאות מהונאת "מעשה מזיקה" כיון שכל מה שעשה היה לפחות שיכול דעת עצמאי, אלא בהתאם להוראות וויר הרשות רפואי, שאישר העברת כספה הרשות לזריך רכש השוק. הפקחו של הנאים במקורה זהה היה חתימה על מסמיכים שאישרו תשלום. טוען כי מעשה זה אינו שער מלתמה או פשע נגד האנושות, שכן לא הוכח שהנאים ידע שהנשך יגיע לארגון גודז'י חלי אלאקטא, שעשאה בו שימוש לטורה.

עוד טוען כי עומדות לנאים הגנת החזק, שכן צוית להוראות הרשות שמטרחה אישום נשק בגיןם לא אחרים ועבריתו בידי שליטה אחרית של הרשות הינה מעשה ליטיטומי החוסה תחת הגנת החזק.

ודגום כי אין לקבל את טענות ההגנה, ולו מהטעים העובדתיים,

על מנת שתתקבל הגנה של "מעשה מזיקה" יש צורך להראות כי הגורם מושענו בעל הנאים היה מדינה, כפי שנקבע בחוללה בטענות המכניות מפי-הבר סון הנשי, ורשות הפלטיניות אינה מזינה, ובודאי שבתפקיד הילונוטית למתב האשימים היהת רזוקה הרבה יותר ממוגן של רשות עצמאית. על כן צוין סגן הנשיא כי "לפיכך, אגוי שבור שיש לקובע שימושו של הנאים לפי כתוב האשימים לא היו פעולות מושל (ACT OF STATE), שכן לא נוצע שמעשים של הנאים לפי כתוב הייתם פעולות אישיות בסוכות מושל, תוך שימוש במשעבים של שמות מדיניות בלתי מוגבשת".

לא הובאו כל תימוכין נוספים או ראיות נוספות שיש בהם כדי לשנות ממסקנתנו זו בוגע לטענה של הרשות הפלטינית.

שנית, הטענה כי איסוף והشك נועד להעבורה כדי נשך מושבבים העולמים לעשוה בהם שימוש פרטיאני בידי גורמים אחרים, אין לה על מה שתסmodo. אמנים, הנאים טען וזה במספר חזמוניות, ובכלל זה בקשרתוין, אולם לא התרשםנו כי טענה זה יש בסיס כלשהו, כאמור, כבר

1 צויטו לעיל כי התרשםותנו מהנהשם חינה כי המדווח באולם מתחוםכם, המשנה להעביר מעליו
 2 נסכל האחוויות. בד בבד עם הטענה כי אישוף המשק נעד למטרות פגומים לא אחרים את השינוי
 3 בנו, עליה כי הטעשים אישר מימון פועלות אשר אין בין ובין אישוף נסף ביזוי אשוי להשוויה הפלתית
 4 עצמה, מימון מחרשות, מימון הברחות. נשק מונומי וחוץ חיבוראללה והאריאנים וכדומה. אם כל
 5 המטריה הינה אשוף נשק "פרטיזאני", מודיע יש צורךelman התפקיד מוכחה שנק נסף שמקורה מוחוץ
 6 לשטייה הרשות הפלתית, לא כל שכן כשמדבר בעקבות הטענה למיון עלויות הברחת המשק
 7 ושנים: אם מדובר ורק ברכישת נסק מארותים, מודיע פעולות הנשאש למיכון עלויות הברחת המשק
 8 מוחיזובאללה בדיגזומים של הרשות הפלתית:
 9

10 התשובה לשאלות האמורות הינה בדומה. אין בין אשוף המשק לבן הרצון למנוע אותו מוגדים
 11 "לא אחראיס" העולמים לטעות בו שימוש טורויסטי ולא כלום. מטרת אשוף המשק היא והברתו
 12 ליזי גורמים ברשות הפלתית חמצייטים לעראות ואשר מאפשרות לחימה בישראל, בכוותיה
 13 ובאזוריה. כפי שצין הנשאש עצם בצד' מיום 15.3.06 שעיה 15:15 בערך 30: "יאסרו ערופאות
 14 נון חולה של השק יופץ על זיו הוש"ב ולא על יוי ההלאס או אלגוזט אורהות זותה על
 15 מונת שהוא עצמו יכול לשולות בכל מה שקרה. גאונן זה יאסרו ערופאות יוגל לשולות בעונמת
 16 תאינטיפאודה".
 17

18 עניינו הראות כי אכן מדובר במטרת גימינה "אחויאית", אלא במטרה בדומה שמנדרה לאפשר
 19 לגורמים של הרשות הפלתית, ובראש יאסר ערופאות, לשולות באמצעות נשק חם והתקפה
 20 בעונמת "האינטיפאודה", הינו: בעונמת הטרור הפלתיני.
 21

22 עוד יש לזכור כי הטענה שהנשאש לא ידע שהנק הועבר לארגון גודז' חילאי אלקאצ'א, שעשה בו
 23 שימוש לצרכי טרור, הינה טענה שאינה תואמת את חומר הראויות. כך, למשל, בצד' מיום 15.3.06
 24 שעיה 15:18 בערך 36 נצטט: "החוקרי הסביר כי פל אחד מנגנוני הבטחון רישא אלמל'ח בדמיות
 25 דזותות והונקר אישר והשליט. כל אונגו שחדא אל אקצא השטמשו פבלי השק שספוקו על
 26 יוי מנגנוני הבטחון שביצעו את הרוש המאסיבי".
 27

28 עניינו הראות כי הנשאש ידע היטב שהאמיליה שנרכש הועבר לידי גודז' חילאי אלקאצ'א שעשו
 29 שימוש בשק זה. בדור כי הטעם דע מוח ארגון גודז' חילאי אלקאצ'א ומוסט ערולותינו. ניסעט
 30 לומר בפנינו כי אינו יוזע מוח ארגון והינו נטיין מופרך להעינו באודם תמים. איננו מאמיים
 31 לטיען זה. ברור לנו כי הנשאש - שהיה בעל מטרה בכירה בפתיה במשמעות שניות והיה מוקודב
 32 ליאסר ערופאות - קע היטב מוח ארגון גודז' חילאי אלקאצ'א, מוקן פעלויותו, והוא ידע היטב מי
 33 ארגון זה הוא כלי בידי הרשות הפלתית להפעיל טורו נגד מזינט ישראל ותושביה.
 34

35 עוד יש לציין כי לא התרשםנו כי הנשאש היה פקיד שמיילא הראות ללא ש恊וול דעת
 36 כלשהו. הדבר נבע רק מאיומי הביבר של מפיקון, אך גם מטעמו שעל בפנינו ב网投ם נסם היררכם
 37 שמסר הנשאש בכווית המשפט. כך למשל, במקרים לאומעטים שלה כי הנשאש פעל מזומתו וויאו,
 38 שלא אישור כלשהו - ובוואדי בא הוראה מפורשת - של יאסר ערופאות בחוציאת כתפיו. כך
 39

"ביזמות חטיפות" שנענו להשג רוחותם לארגון הפת"ח, מגלין עם האיראנים שהיו ללא ידיהם בראש של יאסר ערפתה (אלא ריק בזעיבד), ודבריו של הנאשס כי יאסר ערפתה אהב לראות ולקלב תושאות ולא היה מעורב בכל התהילה עצמה מלתוכהילה. עד כהיר, כי הנאשס אישר גם פיו בעורו בפנוי כי לא חעיר כסף אם לא היה בידו ביזה הסכם המתאים או שיטות הוצאה לא התאימה לשערן מוכר בתקבילה. דבר זה איש מתיישב עם מי שירק מללא כל הוויאו של ערפתה, יותר על כן, הנאשס אמר בעדותו בפנוי ב-28.11.08 כי אם היה הרבה מתקלות עט הריאס על דברים מזרה הוא לא היה מבצע את הפעולה, והויסקי כי "חיו לי הרבה מתקלות עט הריאס על דברים כלוח ובסופו של דבר הוא בא ואמר לי ישני צדק". מדברים אלו, שנראה כי טמורו בראווה רכה מציוו של הנאשס, עולה כי הנאשס לא היה חותמת גומי. לאשר ספר ישינה בעיה עם הוראה כזו או אחרת של ערפתה הוא אומר לו זאת ואף מחוות אתו.

במקורה שלפנינו, ובכל הרגע לעמישים המפורטים כתוב האישום, לא מצא חטאיהם לנכון להתווכו, אף שאנו יודיעים כי לו היה חושב לנכון לשותן כי היה עשה זאת. המסקנה המתבבלשת היה כי לנשאנס, הרן מותזף מעמדו, רן דה פקטו ביחסו מול יאסר ערפתה, והן לאור מעשיו שלו כעולה מוחמך הריאות בפנויו, ריה שיקול דעתם לאשר העברת כספים אם לאו. הנאשס רעל היבט מה מטרות העברת הכספיים, וידע וריבב כי חנק שנרכש באמצעותו אותם הכספיים ועוד לצורכי ארגון טרור – גזדי חללי אלאקטא.

סיכום:

לא הונחה מבחינה עובדתית כל תשתית המאפשרת לגמוך בטענת ההגנה באשר להגנת הציגוק העומדת לנאשס או להגנת "מעשה מדינה". הובח כי הנאשס דע היבט כי המזובר ברכישת נשק לעורכי העברתו לשימוש ארנון טרור – גזדי חללי אלאקטא. לא זוibr במקורה זה ברכישת נשק שיטרתו הוצאה נשק מתחשים והעתרתו ל"ידיים אהיראיות" כתענת ההגנה.

הרשות הפליטונית אגנה מדינה, ובכל מקרה, העברת נשק לעורכי טרור נגד אזרחי ותושבי מדינת ישראל אינה יכולה לחסות תחתה הגנת "מעשה מדינה", אף לוודבר במדינה.

שנית, גם בוגע להגנת הציגוק, אף אם נלק' לשיטתו של חבירו סגן הנשיא, אשר מוכן להכיר בהגנת הציגוק לנורומים של הרשות הפליטונית בתנאים מסוימים, אין המذובר במלואה ליטימי מידה של הרשות, ורכישת נשק שנועד לעורכי ארגון טרור, הינה בבירור מעשה בלתי חוקי.

מאחר שהנאשס היה שותף לרכישת נשק כמפורט בפרט האישום הראשון, אנו מושיעים אותו במיוחס לו בפרט אישום זה.

פרט אישום שני:

פרט זה עניינו בהעברת משבורות לפועל גזדי חללי אלאקטא, וכן בהעברת בקשה של מרוזאן בראוגמי לתשלים כסף עבור אמצעי להימנה.

1
הביסיס לפרט זה מצוי באמורתו של הנאשם, אך גם בדברים שמוסר מהמו"ע עבירות במשפטו.
2
ה הנאשם חודה למעשה בתקירתו כי הבהיר משכורת-לאמשו של מהמו"ע עבירות, ואילו האחראוי
3
אשר עזין וזה באמורתו. לפיכך, הרשות של פרט אשום זה מוסתת על אמירות הנائب ומכח
4
لتוטפות וرأיותו ממשמעותו באמורתו של מהמו"ע עבירות. לפיכך, ולאור הניתנה העובדי ולביל,
5
וש בסיס מוכך למסעות הנائب בראשה של פרט האישום השני, שכן המודובר בהעבור בטפסים
6
לפערו טרור.

7
8
הסיפה של פרט האישום השני – נושא האמצעים שביקש מרואן ברוגוזי, אף הוא מופיע באמורתו
9
של הנائب ומפורט שם, והינו במהותו חלק מאותה מסכת כלית המתוארכת בפרט האישום
10
הראשון, הנוגעת לתקוקו של הנאשם במיון אמצעי לחימה שונים של אנשי הרשות הפלשטיינית
11
ושל גוזווי חלי אלאקטא.

12
13
בכל הנוגע לסיפה של פרט אישום זה טענה ההגנה כי הנאשם לא ביצע כל עבירה, שכן כל שעשה
14
זהו להעבר לערפאת את הפלמ"ק, הנאש לא שילם את הסכום המונפק בעדר תקציב במשרדי
15
והבקשה שלו מה בכל מותקציב משרד החוץ והפלשטייני.

16
17
אין כדי לקבל את הטענה שאין המודובר בעבירה. האישום המוחץ לנائب הינו ביצוע שירות
18
עבירות והחאחות בלתי שנותר. השירות השעמיק הנائب לא רגנו גוזווי חלי אלאקטא אמנים לא
19
התבטא בכך שהעביר לsein ממשרדי, אך שירות עוזין נעשה מצדיו. שירות זה כלל קבלת הבקשה
20
והעברתה לרופאתו. הנائب היה הצעיר באמצעותו סופלה ומומשה בבקשתו. כאמור לעיל, וכי
21
שהראינו בנסיבות העבודות בפרט האישום הראשון, הנائب היה ווליה משמעותות ככל מעשי
22
הרכש והכיספים. לא זו אף אן, אלא הוא היה הצעיר דרכו עביו כל הבקשות הכספיות לאשר
23
ערפאות. כך גם ב מקרה זה. מעשה זה היה שירות עביו התאזרחות בלתי מותר, ועל כן יש
24
להרשיעו במיוחס לו גם בסיטוא של פרט אישום זה.

25
26
עד ש לומר כי הדברים התאמורים ביחס להגנות "מעשה מדיניה" וצדוק שהועל על ידי ההגנה,
27
28
מנוגנים גם ביחס לפרט אישום זה וביתר שאת, הואיל ובמקרה זה מודובר בטיעו ושירות ישר
29
שחעניק לנائب לא רגנו גוזווי חלי אלאקטא.

פרט אישום שלישי:

30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
טעןת ההגנה הנائب לא ביצע עבירה כלשהי. הכספי לרכישת הספינה לא הגיע מתקעיבו אלא
לטעתה הנאהו הנائب לא ביצע עבירה כלשהי. הכספי לרכישת הספינה לא הגיע מתקעיבו אלא
מותקציב משרד אחר, עליו היה אטוראי חרמי בראוי. הנائب לא יוס את המאת טפונות המשק,
והייתה לו לכל היזמת ידיעה עקיפה ולא קוניתות שהספינה תוביל נשק, כל שעשה היה להעבירות
את המידע בדף הטפונה לאיסר ערפאות, שחשב שמודובר בזימה לרצוח אותו.

תינוק מס' : 3052/06

תאריך: 29/07/09

לאחר שבתנו את חומר הראיונות, מצאו כי העברות המוחשיות לנאים נפרט אינטס זה והוכחו כנדרש. למעשה, גם ההגנה לא חלקה על כך שהעבירות המופיעות בכתב האישום והוכחו באמורויות של הנאים. עירר כי בכל המגע לרשות הפסיכינית לא עלה כלל. כל מסר ערפהת סייר במושא או חשב כי המזוכר במונייה. דברים אלה שטטו על ידי הנאים, התיחסו למגשים שלו עם האיראיגים המופיעים בפרט האישום הרביעי, ולא למושא רכש הקארון A, אותו אישר ערפהת ללא בעיתות כלשהן, בהתאם לאמורות הנאים.

השאלה המרכזית אותה העלה ההגנה הינה האם מעשים אלה מוכיחים עבירה של טהר בצד מלוחמי.

הגדתת המלה "טהר" בזו בדבר אמור טהר בצד מלוחמת חיים כזילקמן: "קנית, ממירה, תיוון, מסירה, אילesson, הובלל, העברה, משלחת או תיקון".

פירושו של דבר, טהר בצד מלוחמי כולל לא רק פעולות של רכישת ומכירה, אלא גם תיוון ווחבלת של שוק.

במקרה של לנכניו, הנאים נחל חלק בנסיבות החටה: הוא קיבל את פניותו של מתי רוזט לימון שפינט נשק שתגעו מהתאראנים; והבהיר לנאים כי השתק שיזחיה על הפסיכינית נהלה במנימו אויאני ואילו על הרשות הפלתינית לממן ורק את הפסיכינית והויזואתית; והנאים טיל בפנויו, הוא העביר את הזברים ליאסר ערפהת אישר את החיבור וחסוכות לרוכש; והנאים חטא זה שהעבירה את בקשות התשלומים לרוכש, וזה אישר את העברת הכסף; כאשר הנאים וויזע כי אין מושרדו הקצב מוחאים, והוא עירר כי החשלות יבצעו מושרדו; פתח ראים עמד בקשר עם הנאים לעורך קבלת הידיעה תורה זו ואמצאותו שליה מושרדו; פתח ראים עמד בקשר עם הנאים לעורך קבלת הידיעה שהם ניתנו והוואה להעברת הכסף.

עלובות אליה עלה כי הנאים היה מערב בתיוון ובכינויו של עסקת החטף. גם אם מושרדו לא שילם את הכסף באונן ישירות, הנאים הוא ושיצר את החישר עם ערפהת והעללה לשיקולו, לעיוונו ולהברעתו את נושא עסקת החטף. הנאים היה הגורם החשוב בז' פתחו ראים, האיראינט ואחרים לבן נפטר ערפהת, חלקו של הנאים, לפיק', איינו מינוי, אלא משמעות. יונן למאר כי הנאים היה גורם משמעותי בקיומה של תעסוקה, שכך שיריו עם ערפהת מהו בעלי חשיבות עליהן לצורך ווצאתה לפועל של תעסוקה.

גם אם מושרדו של הנאים לא מינן את העסקה מתקציבו השוטף, עירין של לומר כי הנאים היה מערב בעסקה זו עד צוואר, והוא מהו זה גורם אשר פעל באונן מוחותי ופמוש לזרק התשאת המימון לרוכש הפסיכינית. לפיכך, יש לראותו כדי שהייה מערב בקניה של השוק במניעות שניהל מלכתחילה עם האיראינט, ברכישת חאנציגי לחובלת הנשים, וכל הפעולות במקומות המוזוים תיוון לרוכש השוק.

תאריך: 29/07/09

תיק מס': 3052/06

גם במקרה זה, ברור כי לא חלות הנסיבות של מעשה מזינה וצדוק. במקרה זה הקשר תריאשווני החול עוד בטרם ייערפה על נושא ספרינת הנשל, כך שהטאש ודיי אינן יכולים כי פעולה מזו.

מיilio הוראות לבבב.

על כן יש להארשי את הנאשס במיחסו לו בפרט אישום זה.

פרט אישום רביעי:

פרט זה עניינו מקרים של הילל הנאשס עם נציגים איראנים מתחוץ לאזרה.

ההנחה לא חלקה בכלל הנוגע לפרט זה כי הנאשס קיים פגיעה עם שחקיין עצם כאיראנים, וניתה שיחות כלויות בדבר אפשרויות שאירן מסיע לרשות הפלסטינית. ההנחה טעונה כי על התביבעה לבבאי הוספה ראיותנית מסווג דבר מה על מנת להוכיח כי התקיימה פגיעה כזו, וכי בסי שיחות הנאשס היו אכן איראנים. עד nun כי מוכיחו של הנאשס היו פגישות אלה ורויות שיחות וזהירות ולא היו מוחזק רצון לשתח' פשלה, ועובדיה כי ערפה, שהועבר אליו משלך המתאר את הפגיעה, וזהה את הרעיון שעלה בה.

ראשית, ככלizzoן לתוספת הראיותנית הנדרשת, אנו סבורים כי במקרה זה, גם בהיעדר תוספת ראיותנית למפרט זה כשלעצמו, קיומו של תוספת ראיותנית לפרטים האחרים, מהוות תוספת ראיותנית גם ביחס לפרט אישום זה.

כפי שציינו לעיל, תוספת מטוגן "דיבר מה" הינה תוספת שנזיהה לאמת את אמרות הנאשס. מכיוון שמדובר בתוספת מאומתת ולא בנוספת מלבכת, אין הכרה כי התוספתות תוגיתחל לכל אחד ואחד מפרטיו האישום בפרט, ובתנאי כי ישנו קשר בין פרטיו האישום השולים בחתם מדבר.

כאמור, קיימות במקרה של פלגיון זיקה בין המושר של הנאשס למפרטים בפרט אישום זה, למושר חמפורטים בפרט האישום הקודמי. ככלו נוגאים לעובדתו ומעמדו כאחראי הכספיים בשותה הפלסטינית וכאותה המקורות לרעטה. לפיכך, התוספת ראיותנית שנמצאו ביחס לפרטיו האישום הראשון והשני (ז/ג) ואמרתו של מוחמד עבאיות מחותם גם תוספת ראיותנית למפרט זה.

עד יש לדוחות או טענות הינה כי המזובר במוגעים ללא כוונה ממשית. אולם, גוראה כי המזובר במוגים ראשוניים, אולי מעתים טיבס וטבעם של מוגים ראשוניים מסווג זה, הם מלווים, בנסיבות. אין פירושו של דבר כי הנאשס לא רצה לזרם את זמוגים לאחר מכן, והוא אף העביר את נושא המוגים להחלטתו של טאסר ערפה.

בלשכה כי יסודות העבירה בה מדובר דוחים אך את קיומו של מעג, כי הנאשס לבן גורם אחר שהינו חלק מארגון עזיזו. במקרה של פלגיון נראת מהעבודות שהוכחו כי לא זו בלבד שהנאשס אכן נפגש וקיים מוגים עם פעילי מדינת איזבך, אלא שהנאשס فعل מזוק רצון למש את חסיקום עט

תאריך: 29/07/09

תיק מס': 3052/06

האיראניס ו"להביה ווצאונו" לרופאות. לפיכך, אנו שבורות כי כל יסודות העמירה התקיימו
במקרה והבנאים.

עו"ז אצינו כי גם במקרה זה ברור כי לא חלה ההגנות של ציוק חומשיה מדינה, כיון שהנאים
לא הגיעו כל חוראה או הניה לביעו אחר המוחשת לו בפרט זה, אלא פעל מיזוגתו ועל דעתו, ורק
בדיעבד העביר את תוכנות המפגש לאישורו של עראאת.

לפיכך יש לחשיך את הטעות במוחשת לו בפרט האישום הרביעי.

סעיף דבב

לא מצאו לנו לקבל את טיעוני הזואיה של הנאים. מצאו לנו לקבל להעניק לאמרותיו המשטרוגיות
ולוכ"דים מוחקירותיו שב"כ משקל מלול, ולהעדרו אף אמרותיו בכל מקום בו טען הנאים אחר
בפנינו. לאור המצויא באמרות הנאים, סב冤ו כי קיימת תשגות עוזרת מלאה להוכחת
האישומים המוחשיטים לנו.

לא עומדת לנו כל הגנה במקרה זה, לא חלה במקרה של פגיעה הנגנת מעשה מדינה, בין והטר
כיון שהחשות הפלטיינית אינה מדינה, ובתקופה הירלאנדית מעמדה היה רחוק עוד יותר מדינה
מאשר כיום. אף אם הייתה קיימת הגנה זו במשפט האזרה, לא היה מוחשיט יכול להוכיח בצללה,
לאור העבודה כי העבר נשלק בידיעתו כי זה עתרוד לשמש ארגון טורו, בגדוד חילו אלאקצא.

לא עומדת לנו כל הגנה הצדוק, שכן גם בתהנות לפרשנות המוחיבת ביותר של הגנה זו (כאמור
בהחלטה תבורי סגן חשייא באשר לפגיעה המזקמות), הנאשיט נטול. חלק במעשים שאינם
LAGISTIMIM, שלא בהתאם לנסיבות שינטו לרשויות הפלטייניות בחסכמי היביגים, פעיל פגעים
רבות מיזומתו, ולא דוקא כמלה וזראות, אף אם היו מקרים בהם מלא הזראות, זומר
במעשים שהנום בכיוור בבלתי חוקיים שכן כאמור, ודבר הטענה נשק ואומצעים לגורמי טורו.

אלא על כן החלטנו לחשיך את הנאים בכל המוחשת לו בטענה האישום.

השופט ס"א"ל רונן עצמוני:

אני מסכימים.

השופט ס"א"ל צביה בנו:

אני מסכימים.

נition ומודיע היותם, 29/07/09, בפומבי ובנעמד הצדדים.

שופט

נשוא

שופט